

420.7
ค 6425
ร. 2

สถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง

ปริญญาณิพนธ์

ของ

นิยม สุขประพันธ์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม ๒๕๑๔

ณ สำนักพิมพ์

สถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๘ แห่ง

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวนิยม สุขประพันธ์

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กรกฎาคม ๒๕๑๔

สถานภาพทางประชากรที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางประชากรที่ไม่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา กับผลการเรียนทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเริ่มจากการนำคะแนนที่นักเรียนซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มจำนวน ๓๐๕ คน ซึ่งได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษมาแปลงเป็นคะแนน T แล้วจัดกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ๕๓ คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำอีก ๕๓ คน

การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีสังเกตแบบสอบถาม ๓ ฉบับ ได้แก่แบบสอบถามรายละเอียดจากตัวนักเรียน ครู ผู้ปกครอง การสังเกตการสอน และการสัมภาษณ์ครู การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จากคำตอบของนักเรียน ครู และผู้ปกครองที่ได้ในสอบถามแต่ละฉบับ ผู้วิจัยได้พบว่าเมืองคัปรอบที่มีความสัมพันธ์สูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ หลายประการ ได้แก่การที่นักเรียนมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ รับประทานอาหารทันทีที่มีเวลา ชอบอ่านหนังสืออ่านเล่นที่เป็นภาษาอังกฤษ ตั้งความหวังที่จะได้คะแนนสูงในการสอบภาษาอังกฤษ มีความหวังที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ ได้เรียนภาษาอังกฤษกับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมานาน มีความสนใจภาษาอังกฤษและพอใจที่จะสอน ทำการสอนสัปดาห์ละไม่เกิน ๑๖ ชั่วโมง และครูนั้นมีความมั่นใจว่าตนเองสอนภาษาอังกฤษระดับนี้ได้ดี นอกจากนี้ นักเรียนยังอยู่ในครอบครัวที่ผู้ปกครองมีการศึกษาคดีรายได้สูง ผู้ปกครองให้ความสนใจใส่ใกล้ชิดในเรื่องการเรียนของนักเรียน และตั้งความหวังที่จะส่งนักเรียนไปเรียนต่อต่างประเทศ

ส่วนสถานภาพที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่พบจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีลักษณะตรงกันข้ามกับสถานภาพที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี ดังที่ได้อธิบายถึงแล้วนั้น.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

..... นวต น. ๕๖๖..... ประธาน

..... วิจิตร ม. ๕๖๖..... กรรมการ

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. กานดา ณ ถลาง และอาจารย์สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ ในการให้คำแนะนำและ
ข้อคิดเห็น ตลอดจนตรวจแก้ข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง
ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณอาจารย์ใหญ่ และครูอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ใน
โรงเรียนประถมศึกษาทั้ง ๕ แห่ง ที่กรุณาให้ความร่วมมืออย่างดีในการรวบรวมข้อมูล
สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณ คุณณรงค์ พุทธิรักษา ที่ได้มอบผลการสอบ
ของกลุ่มตัวอย่างให้ผู้เขียนนำมาใช้ในการศึกษาวิจัย คุณวิจิตรฯ สำเภาเงิน ที่ได้
ช่วยเหลือในการจัดกระทำข้อมูล และคุณสุเชาว์ ณ สงขลา ที่ได้ช่วยเหลือในการจัด
พิมพ์และการอัดสำเนา ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อของผู้เขียนเองที่ได้ให้เงินทุนและกำลังใจ ตลอดจนการทำ
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้.

นิยม สุขประพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
ความเบื้องต้น	๑
✓ ความมุ่งหมายการวิจัย	๓
✓ สมมติฐานในการวิจัย	๓
ความสำคัญของการวิจัย	๔
ขอบเขตของการวิจัย	๔
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๒. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๑๑
๓ วิธีดำเนินการ	๑๔
✓ กลุ่มตัวอย่าง	๑๔
✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๒๐
การสร้างแบบสอบถาม	๒๑
✓ วิธีรวบรวมข้อมูล	๒๑
✓ การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๒
๔ ผลการวิจัย	๒๔
✓ ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง	
กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ	๒๔
ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับครูผู้สอน	
กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ	๔๑

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการ เกี่ยวกับพื้นฐาน

ทางครอบครัว กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ

๕๗

ตอนที่ ๒ รายละเอียดบางประการที่ได้จากการสังเกตการสอน

และการสัมภาษณ์ครูสอน

๖๔

๕ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

๖๘

สรุปผลการวิจัย

๖๘

อภิปรายผล

๗๗

ข้อเสนอแนะ

๘๕

ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

๘๕

ข้อเสนอแนะสำหรับการค้นคว้าต่อไป

๘๖

บรรณานุกรม

๘๘

ภาคผนวก

๘๙

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แสดงจำนวนนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๑๕
๒ แสดงค่าสหสัมพันธ์ของสถานภาพบางประการ เกี่ยวกับตัวนักเรียนเองกับผล การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	๒๔
๓ แสดงค่าสหสัมพันธ์ของสถานภาพบางประการ เกี่ยวกับครูผู้สอน กับผล การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	๔๒
๔ แสดงค่าสหสัมพันธ์ของสถานภาพบางประการ เกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	๕๓

บทที่ ๑

บทนำ

ความเบื้องต้น

ในปัจจุบันการรู้ภาษาอังกฤษนับเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางสำหรับคนทั่วโลก และเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับการศึกษาวิชาการ ความเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวของโลก ประเทศต่าง ๆ จึงมีความต้องการผู้รู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทุกที

สำหรับประเทศไทย ผู้มีความรู้และบรรดานักการศึกษาที่เข้าใจถึงความจำเป็นชั้นนี้ และพยายามที่จะส่งเสริมให้คนไทยมีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาสามัญในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จนถึงชั้นมัธยมและอุดมศึกษา แต่ปรากฏว่านักเรียนของเราส่วนมากยังอ่อนภาษาอังกฤษ เห็นได้จากการที่นักเรียนจบชั้นมัธยมปลายแล้วเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ได้เท่าที่ควร ก็ยังคงมีการทวนไปเรียนพื้นฐานทางภาษากันอีก

เพื่อเป็นการยืนยันว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของเรายังไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ควรจะเป็น จะโดยยกเอาคำพูดของนักภาษาศาสตร์ คือ ไบรซ์ แวน ไชอดด มาพิจารณาประกอบดังต่อไปนี้ (คณาภ จงเจริญสุข, ๒๕๐๕ : ๒)

เวลาเรียนจำนวน ๖ ปีนั้น ควรจะเพียงพอที่เพียงพอสำหรับให้นักเรียนมีทั้ง ๔ ทักษะ ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ภายในวงจำกัดของคำศัพท์ซึ่งเป็นพื้นฐาน ถ้าหากนักเรียนมีเวลาเรียนสัปดาห์ละ ๕ ชั่วโมงจริง ๆ แล้ว ในปลายปีที่สาม นักเรียนควรจะรู้และเข้าใจโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานทั้งหมดและควรใช้เวลาที่เหลืออีก ๓ ปี นั้น ไปในการอ่านและฝึกฝนทักษะในด้าน การเขียนและการสนทนาให้ที่เพียงพอ หรืออาจศึกษากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาใหม่ เป็นการเพิ่มเติมใดก็ตามที่มีความจำเป็น

กานดา สินขวานนท์ ก็กล่าวไว้ว่า "เมื่อพิจารณาจำนวนเวลาที่เด็กไทย
ใช้เรียนภาษาอังกฤษกว่าจะจบชั้นมัธยมศึกษาแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นระยะเวลาที่นาน คือ
เรียนในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ๓ ปี มัธยมศึกษา ๕ ปี รวมเป็น ๘ ปี ... แต่เมื่อ
มองดูผลการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยด้วยใจเป็นกลางแล้ว เราจะต้องยอมรับโดย
ไม่มีข้อแม้ว่า เด็กไทยเราไม่มีความสามารถเท่าที่ควรจะเป็น (กานดา สินขวานนท์,

๒๕๐๕ : ๒)

ปัญหาเรื่องความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอ่อนนี้ ถ้าพิจารณากันอย่างละเอียด
ถี่ถ้วนแล้ว ย่อมจะเห็นได้ว่าเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลายประการ เช่น ครู หลักสูตร
วิธีสอน แบบเรียน ตัวนักเรียนเอง ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

ในด้านครูสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาสำคัญที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ การขาดครู
ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ / จากรายงานการสำรวจสภาะการสอนภาษาอังกฤษทั่วประเทศ
เมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๓ (กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารอัดสำเนา ไม่ปรากฏจำนวนหน้า)
ปรากฏว่าครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน ๑๒๒๐ คน จากครูที่ตอบแบบสอบถาม ๔๒๖๑ คน
หรือร้อยละ ๓๔.๘๖ เป็นผู้ถือคุณวุฒิต่อเนื่องแต่ระดับต้องมาสอนภาษาอังกฤษ แสดงว่าเรายัง
ขาดครูสอนภาษาอังกฤษอีกเป็นจำนวนมาก และการที่ต้องใช้ครูที่ไม่ถนัดทางวิชาภาษาอังกฤษ
เป็นผู้สอน ย่อมจะกระทบกระเทือนต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างแน่นอน

และจากรายงานฉบับเดียวกัน ยังเห็นได้ถือว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีวุฒิค่าเสีย
เป็นส่วนมาก คือ มีครูสอนภาษาอังกฤษสังกัดกรมวิสามัญศึกษาเพียงร้อยละ ๑๑ - ๑๐
สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป อีกร้อยละ ๓๔.๓๒ มีวุฒิ ป.ม., ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า และ
อีกร้อยละ ๑๔.๖๕ มีวุฒิ ป.ป., ป.กศ. หรือเทียบเท่า นอกนั้นมีวุฒิค่าต่ำกว่าที่กล่าวมาแล้ว
ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษสังกัดกรมสามัญศึกษานั้นมีเพียงร้อยละ ๑.๒๑ ที่มีวุฒิปริญญาตรีทาง
ครู และอีกร้อยละ ๐.๔๕ ที่มีวุฒิปริญญาตรีทางวิชาสามัญ ส่วนวุฒิ ป.ม., ป.กศ.สูง หรือ
เทียบเท่านี้มีร้อยละ ๔๑.๘๒ และ ป.ป., ป.กศ. หรือเทียบเท่าอีกร้อยละ ๓๔.๑๓

เมื่อขาดครูที่มีวุฒิและความสามารถพอจะสอนภาษาอังกฤษได้ก็เป็นอย่างมากเช่นนี้
ก็จะเป็นธรรมดาที่ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมและมัธยมของเราประสบ

ความล้มเหลวหรือไม่ไฉน เพื่อที่ควรตระหนัก

พจน์ น้อยแสงศรี กล่าวว่า "ครูสอนภาษาอังกฤษทุกคนควรจะมีความรู้ในเรื่องภาษาศาสตร์และนิรุกติศาสตร์พอสมควร เพื่อที่จะเกิดความเข้าใจว่า หลักของภาษาศาสตร์ช่วยหลักการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร และพอที่จะสามารถอ่านหรือคนกล่าวคำที่เขียนเกี่ยวกับวิชาการนั้นไว้เพื่อหาความสว่างให้แกตนเองให้กว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อไป" (พจน์ น้อยแสงศรี, ๒๕๑๑ : ๕๐)

บุญเหลือ กุญชร กล่าวว่า "... ครูที่สอนภาษาต่างประเทศต้องเป็นผู้ได้รับการฝึกหัดสำหรับสอนภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของผู้สอน และไม่มีประเทศใดในโลกสามารถจ้างครูที่เป็นเจ้าของภาษามาสอนให้นักเรียนของตนได้ทั่วประเทศ" (บุญเหลือ กุญชร, ๒๕๔๖ : ๔๕)

เมื่อครูสอนภาษาอังกฤษของเราจำนวนมากยังขาดความรู้ความสามารถและต้องสอนภาษาอังกฤษควบความจำเป็น เนื่องจากหลักสูตรกำหนดไว้ให้สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายขึ้นไป จึงทำให้เกิดปัญหาตามมาอีก เช่น ครูไม่รู้วิธีสอนที่ถูกต้องเหมาะสมเพราะมีพื้นความรู้ไม่พอ ครูมีความรู้ในเนื้อหาวิชาอันน้อยเกินไป ทำให้สอนสิ่งที่ผิดให้นักเรียน ปัญหาที่ตามมาอีกคือ นักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้อ่อนกว่าชั้น ต้องเสียเวลาสอนซ้ำในสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วอยู่เสมอ และในที่สุดการประเมินผลก็ต้องใช้ข้อสอบที่ครูผู้สอนไม่ได้เป็นผู้ออกเองมาสอบ เพื่อรักษามาตรฐานความรู้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งตามหลักการวัดผลแล้ว ครูผู้สอนควรจะเป็นบุคคลผู้เกี่ยวข้องที่สามารถประเมินผลนักเรียนของตนได้ชัดเจน และถูกต้องตามความเป็นจริงที่สุด

อย่างไรก็ดี มีผู้หลายท่านยืนยันในที่ประชุมสัมมนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาว่า การที่ครูระดับประถมศึกษาที่เป็นคนไทยจะสอนภาษาอังกฤษได้อย่างดีนั้นไม่ใช่ว่าที่เหนือวิสัย เพราะคำและโครงสร้างที่สอนในระดับนี้มีขอบเขตจำกัด (กรมวิชาการ, ๒๕๑๑ : ๕๐) การสนับสนุนครูให้มีโอกาสศึกษาอบรมเพิ่มเติม และการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับฝึกหัดครู คงจะช่วยให้ปัญหานี้ลดลงและหมดไปได้ในที่สุด

นอกจากปัญหาที่เห็นได้ง่ายที่สุดคือเรื่องพื้นฐานความรู้ความสามารถของครู ผู้สอนจะมี

ความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแล้ว ในด้านที่เกี่ยวกับส่วนตัวครูเอง เช่น สภาพการณ์ในการทำงาน และทัศนคติ หรือความรู้สึกของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ ก็นับว่าเป็นสิ่งที่จะต้องมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษได้ จากรายงานการสำรวจ สภาวะการสอนภาษาอังกฤษทั่วประเทศเมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๗ นั้น พบว่า ครูจำนวนมาก ประสบปัญหาการสอนมากชั่วโมง ต้องสอนหลายวิชา จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป และ โรงเรียนไม่มีเงินพอที่จะซื้อหนังสือและอุปกรณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารอัครสาเนา, ไม่ปรากฏจำนวนหน้า) สภาพการณ์เช่นนี้ นอกจากจะไม่ช่วยส่งเสริมครูที่พัฒนาความรู้ของตนให้ปรับปรุงการสอนของตนแล้ว ยังอาจมีผลให้ครูที่ผ่านการฝึกฝน มาโดยตรงทำงานไม่ได้เต็มที่อีกด้วย

ในทางจิตใจ ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ และระดับความต้องการที่จะให้บุตรเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยต่างกันนั้น น่าจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย โรเซนทอล (Rosenthal, 1968: 174) ได้สรุปข้อคิดจากการศึกษาคนควาของเขาว่า ระดับความมุ่งหวังของครูผู้สอน ต่อความสำเร็จหรือแม้แต่ต่อสติปัญญาของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียน กล่าวคือ การที่ครูผู้สอนมีความคาดหวังเกี่ยวกับผลการเรียนหรือสติปัญญาของนักเรียนไว้สูง จะมีผลสะท้อนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนดีขึ้น หรือมีสติปัญญาสูงขึ้นได้ ความคิดของ โรเซนทอลนี้ อาจเป็นจริงในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย ครูที่เห็นคุณค่าของการรู้ภาษาอังกฤษและมีความตั้งใจจะสอนให้นักเรียนของตนมีความรู้สูง ๆ น่าจะทำการสอนโดยตั้งใจว่าครูที่หวังความหวังไว้คำ หรือไม่ได้ตั้งใจความหวังเอาไว้เลย คือสอนไปตามหน้าที่และความจำเป็นเท่านั้น

เกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง ความสามารถทางสติปัญญาหรือความถนัดในการเรียนภาษา แรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมที่ช่วยส่งเสริมหรือไม่ช่วยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ย่อมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย ซีลา จายเนียโยธิน ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทางด้านภาษาไว้ว่า (ซีลา จายเนียโยธิน . ๒๕๐๔ : ๔๐)

จุดสูงสุดของความเจริญงอกงามทางภาษาของมนุษย์ไม่เท่ากัน ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้าง ไวยากรณ์ ความสามารถในการตีความหมายพลิกแพลงของภาษา และความสามารถในการเข้าใจและใช้ภาษาที่ไพเราะก็ไม่เท่ากัน... ยิ่งกว่านั้น บางคนก็ยังมีจุดสูงสุดของความเจริญงอกงามทางภาษามีได้จำกัดอยู่เฉพาะภาษาเดียว หากสามารถใช้และเข้าใจภาษาอื่นได้ดีด้วย

แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า คนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเท่านั้นที่จะเรียนภาษาได้ดี เพราะการเรียนภาษานั้น ศาสตราจารย์แครอล (John B. Carroll, 1963 : 2) กล่าวว่า เป็นเรื่องของ การฝึกฝนและสร้างสมการกระทำจนกระทั่งเกิดเป็นนิสัย คนที่มีความถนัดและได้ฝึกฝนอย่างถูกต้องสม่ำเสมอจึงเป็นผู้ที่เรียนภาษาได้ดี มีโชคนที่มีสติปัญญาดีเท่านั้นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาดี ฉะนั้นเราจึงอาจได้พบนักเรียนบางคนเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือวิชาอื่น ได้ดีเยี่ยม แต่ประสบความสำเร็จน้อยลงในการเรียนภาษา และนักเรียนบางคนมีความถนัดและเรียนรู้ได้ดีเยี่ยมแต่เฉพาะวิชาภาษาเท่านั้น แครอลกล่าวว่า ความสำเร็จในภาษาไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่เดียวกันกับความสำเร็จในวิชาการด้านอื่น ๆ เปรียบได้กับความสามารถในด้านดนตรีย่อมไม่จำเป็นจะต้องมาควบคู่กับความมีสติปัญญาสูงในวิชาการในศาสตร์ด้านอื่น ๆ

เรื่องแรงจูงใจของนักเรียนเองก็จัดว่าเป็นปัญหาคำคัญอีกอันหนึ่งที่เกี่ยวข้อง กับการสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนภาษา บางครั้งนักเรียนไม่เข้าใจถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษ และไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียน เกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ และเรียนไม่ได้เลย เคนเนธ เมทโซล (Keneth Methold : 2511:164) กล่าวไว้ในการศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาว่า เด็กไทยระดับประถมศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองพอใจ มากกว่าที่จะเห็นความสำคัญและสนใจด้วยตนเอง ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับนิสัยและวัฒนธรรมของคนไทย คือการเคารพและตามใจผู้ใหญ่ และบางกรณีนักเรียนก็เรียนภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่าเป็นการศึกษาที่จะได้ชื่อว่าเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งสองประการนับว่าเป็นแรงจูงใจที่อ่อนแอ และไม่ยั่งยืนเท่ากับการที่นักเรียนเห็นคุณค่าและรักที่จะเรียนภาษาเอง

นอกจากความถนัดทางภาษา และแรงจูงใจแล้ว สภาพแวดล้อมต่าง ๆ เช่น ความต้องการของผู้ปกครอง สภาพภายในครอบครัว และสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน ก็อาจมีส่วนสนับสนุนหรือหน่วงเหนี่ยวความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย นักเรียนจะมีโอกาสเรียนภาษาจากสิ่งแวดล้อมที่บ้าน เช่น การอ่านหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ การพบปะติดต่อกับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษได้แก่ การมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางภาษาอังกฤษ การจัดตั้งชุมนุมภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายเดียวกัน เช่น การสอนเพลงภาษาอังกฤษ การใช้ครูชาวต่างประเทศสอนภาษาอังกฤษ การสนับสนุนให้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับความรู้ การฝึกเล่นละครภาษาอังกฤษ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ หรือเปิดโอกาสให้ใคร่ครวญและเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้นทั้งสิ้น

เกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ ครูส่วนมากมักจะยึดเอาหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งเป็นหลักให้ดูและสอนไปตามนั้นจนจบเล่ม ซึ่งปรากฏจากผลการพิจารณาแบบเรียนภาษาอังกฤษแต่ละเล่มที่ใช้อยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา สมาชิกที่เข้าสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้แสดงความเห็นไว้ว่า หนังสือทุกเล่มมีทั้งข้อดีและข้อควรปรับปรุงต่าง ๆ กันไป และได้เสนอว่า กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำแบบเรียนระดับนี้ให้เพิ่มมากขึ้นอีก (กรมวิชาการ, ๒๕๑๑ : ๘๘)

ในเรื่องเดียวกันนี้/พินดพรรณ เกษะเจริญ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า หนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในชั้นเรียนนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหาตามความยากง่ายและความเหมาะสมแล้ว แต่มีข้อหมายความว่า หนังสือเรียนทุกเล่มจะมีเนื้อหาครอบคลุมหลักสูตร ครูต้องถือหนังสือเรียนเป็นหลักและพิจารณากำหนดเนื้อหาแต่ละอย่างเพื่อจะเน้นและเพิ่มเติม ครูควรวิเคราะห์ถึงเนื้อหาในแบบเรียน เป็นที่น่าพอใจที่ควรรู้เฉพาะความหมายเท่าใด และมีคำศัพท์ที่จะต้องใช้ความหมายและนำไปใช้ได้ด้วยเท่าใด รวมทั้งการเลือกลักษณะประโยคให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับชั้น และให้โอกาสนักเรียนที่จะนำประโยคที่เรียนไปใช้ได้จริง ๆ โดยการนำเนื้อหาของประโยคออกไปสู่ชีวิตประจำวัน (พินดพรรณ เกษะเจริญ, ๒๕๑๐ : ๘๘)

สรุปว่า ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษย่อมเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับองค์ประกอบหลายประการ มีทั้งองค์ประกอบที่เห็นได้ชัดเจน เช่น วุฒิและความสามารถของครูผู้สอน วิธีสอน ทำการ เรียน สิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมหรือหน่วงเหนี่ยวการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความถนัดใน การเรียนภาษาของแต่ละคน และองค์ประกอบที่คนส่วนใหญ่มักมองข้ามไป เช่น แรงจูงใจ และระดับความมุ่งหวังของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับความมุ่งหวังของครูในการ สอนภาษาอังกฤษ ทักษะและความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้เด็กเรียนรู้อังกฤษ องค์ ประกอบเหล่านี้ต่างก็มีความเกี่ยวข้องของอย่างสำคัญต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษด้วยกันทั้งสิ้น การ ศึกษาครั้งนี้นี้เป็นความพยายามที่จะพิจารณาว่า องค์ประกอบแต่ละอย่างแต่ละด้านมีอะไร บางที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาว่า การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ มีผล การเรียนภาษาอังกฤษสูงหรือต่ำนั้น อาจเนื่องมาจาก

๑. ตัวนักเรียนเอง เช่น ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียน และ ระดับความมุ่งหวังของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

๒. ตัวครูและการสอนของครู เช่น วุฒิ และประสบการณ์ของครู ความรู้ลึกของครู ต่อการสอนภาษาอังกฤษ จำนวนชั่วโมงและจำนวนวิชาที่สอน แบบเรียนที่ใช้เป็นหลักในการสอน ระดับความมุ่งหวังของครูต่อผล การเรียนของนักเรียน ตลอดจนวิธีการที่ครูใช้ในการสอน เป็นต้น

๓. พื้นฐานทางครอบครัว เช่น ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ทักษะและการ ส่งเสริมของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สิ่งแวดล้อมภายในบ้าน ตลอดจน การเอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองต่อนักเรียน เป็นต้น

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้คือ

ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับองค์ประกอบต่อไปนี้

๑. ตัวนักเรียนเอง ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสนใจ และความมุ่งมั่นของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนนิสัยในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

๒. ตัวครูและการสอนของครู ได้แก่ วุฒิและประสบการณ์ของครู สภาพแวดล้อมในการสอน แบบเรียนที่ใช้เป็นหลักในการสอน วิธีการสอนของครู ตลอดจนระดับความมุ่งมั่นของครูต่อผลการเรียนของนักเรียน เป็นต้น

๓. พื้นฐานทางครอบครัวของนักเรียน ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดู และสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว ความสนใจและความมุ่งมั่นของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน เป็นต้น

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ผลของการวิจัยนี้จะทำให้ทราบว่า สถานภาพหรือองค์ประกอบอันใดบ้าง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่สูง และต่ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙

๒. ข้อเท็จจริงบางประการที่ได้จากการค้นคว้านี้ อาจใช้ประกอบในการพิจารณาส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาให้ได้ผลดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะเสนอผลภายในขอบเขตดังนี้

๑. การวิจัยครั้งนี้ทำเฉพาะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง ซึ่งมีผู้ทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษไว้แล้วในภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ โรงเรียนทั้ง ๕ แห่ง ได้แก่

๑. โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

๒. โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

๓. โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

๔. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๕. โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน

๖. โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษามางแสน

๗. โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

๘. โรงเรียนพญาไท

๙. โรงเรียนสายน้ำทิพย์

๒. เรื่องที่ศึกษา จะพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว ตัวนักเรียน ครูผู้สอน และวิธีการสอนที่ใช่ ทั้งนี้โดยไม่พิจารณาเรื่องจำนวนปีที่นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ โดยอาจเริ่มเรียนในชั้นต่าง ๆ กัน เพราะในเรื่องนี้โดยเฉพาะนั้น ณรงค์ พุทธรักษา ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบไว้แล้ว (ณรงค์ พุทธรักษา, ๒๕๑๔ : ๒๐)

๓. ผลการเรียนที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคะแนนจากการทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งทำการทดสอบในภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

๔. เรื่อง เกณฑ์สถิติปัญหาหรือความถนัดทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ไม่นำมาเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้

อำนวนามศัพท์เฉพาะ

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ หมายถึงนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

๒. ปีการศึกษา ๒๕๑๓ หมายถึงช่วงระยะเวลาระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๑๔

๓. ผลการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงผลการสอบของกลุ่มตัวอย่างจากการวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ

๔. ผลการเรียนที่ดีหรือสูง หมายถึงนักเรียนที่ทำคะแนนจากการสอบดังกล่าวนี้

อยู่ในกลุ่มผู้ที่ไล่คะแนนสูง จำนวนร้อยละ ๓๐ ของผู้เข้าสอบนับจากอันดับคะแนนสูงสุดลงมา

๕. ผลการเรียงที่ไม่ดีหรือต่ำ หมายถึงนักเรียนที่ทำคะแนนจากการสอบดังกล่าวนั้น อยู่ในกลุ่มผู้ที่ไล่คะแนนต่ำจำนวนร้อยละ ๓๐ ของผู้เข้าสอบ นับจากคะแนนต่ำสุดขึ้นไป

๖. สถานภาพบางประการ หมายถึงรายละเอียดต่าง ๆ ของตัวนักเรียน ครูผู้สอน ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ.

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในประเทศไทยมีผู้สนใจศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา (Nonintellectual Factors) ต่อผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่สามที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และได้พบว่า มีองค์ประกอบหลายประการที่ส่งเสริมการเรียนดี เช่น ความภูมิใจในวิทยาลัย ความรู้สึกว่าการได้รับพระราชทานปริญญาบัตรมีส่วนช่วยให้เกิดกำลังใจเรียน การไม่มีปัญหาทางการเงิน หรือทางครอบครัว และการไม่ค่อยมีความกังวลใจ เป็นต้น (ไพศาล หวังพานิช, ๒๕๑๑ : ๗๔)

ส่วนองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนภาษาอังกฤษ ยังไม่มีผู้ศึกษาไว้โดยตรง แต่เคยมีผู้ศึกษาเปรียบเทียบจากองค์ประกอบเกี่ยวกับเพศ ที่อยู่อาศัย ขนาดและชนิดของโรงเรียน วิธีสอน และจำนวนปีที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

ถาวร สุมงคช ได้เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ในตอนหนึ่งของการศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาสามแห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ถาวร สุมงคช, ๒๕๑๐ : ๗๖) และสรุปว่า นักเรียนหญิงมีผลการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มาจากโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล มีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และที่อยู่อาศัยมิได้มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้

จूरีย์ จิวกุล ได้ทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีแปล (Translation Method) กับการสอนด้วยวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) โดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๒ ห้องเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง และได้พบว่านักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนตามวิธีของภาษาศาสตร์ ในเวลา ๑ ภาคเรียน มีผลสัมฤทธิ์ในด้านความเข้าใจในการฟังและการเรียนรู้ไวยากรณ์ ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนจากวิธีแปล แต่ในด้านความเข้าใจในการอ่าน และเรียนรู้ศัพท์นั้นกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีของภาษาศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (จूरีย์ จิวกุล, ๒๕๑๓ : ๕๔)

ณรงค์ พุทธิรักษา ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟัง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๑ แห่ง จำนวน ๓๐๐ คน ซึ่งเป็นตัวประชากรเดียวกับที่ผู้วิจัยใช้อยู่ในการศึกษาค้นคว้า การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีทดสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่านและการฟัง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การอ่านและการฟัง แต่นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในทักษะทุกด้านใกล้เคียงกัน คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด

นอกจากนี้ กานดา ณ ถลาง ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้เป็น ๔ ประการด้วยกัน (กานดา ณ ถลาง, ๒๕๑๔ : ๔)

๑. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เป็นปัญหาใหญ่ที่สุด เรายังขาดครูสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิสูงอีกเป็นจำนวนมาก ทำให้ต้องใช้ครูที่ไม่ถนัดหรือมีความรู้รอบทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เป็นผู้ทำการสอน ซึ่งนับว่าขัดกับอุดมคติของการสอนภาษาต่างประเทศที่ว่า ควรจะให้นักเรียนเรียนจากเจ้าของภาษาเอง ยิ่งถ้าเป็นเจ้าของภาษาที่รู้หลักการสอนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศด้วยก็ยิ่งดี หรือมิฉะนั้นก็ควรจะใช้ครูไทยที่มีความรู้ภาษาอังกฤษและหลักการสอนเป็นภาษาต่างประเทศเป็นผู้สอน แต่สภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนของเราปัจจุบันนี้ยังห่างไกลจากอุดมคติดังกล่าวเป็นอย่างมากทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ จึงมักพบเห็นได้ทั่วไปว่า ครูสอนความรู้ผิด ๆ ให้นักเรียน ครูไม่เข้าใจวิธีสอนและไม่มั่นใจในความรู้ของตน ผลที่เกิดขึ้นมากก็คือ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่เป็นผล นักเรียนไม่มีความรู้ ครูต้องสอนซ้ำสิ่งที่นักเรียนควรจะรู้แล้วอยู่เสมอ เป็นการเสียเวลาและทำให้การเรียนไม่คืบหน้าไปเท่าที่ควร

ปัญหานี้ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้งลงไปอีกจะเห็นว่า การที่หลักสูตรของเราระบุไว้ว่า

ต้องสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมปลายขึ้นไป ทำให้ต้องการครูจำนวนมากมาเป็นผู้ทำการสอน เมื่อครูที่มีคุณสมบัติจำนวนน้อย ไม่พอกับความต้องการ ก็เกิดความจำเป็นที่ต้องใช้ครูที่มีความรู้รอบทำการสอนแทน การเรียนก็ไม่เกิดผลตามที่มุ่งไว้

๒. ปัญหาในคานตัวนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ก่อนกว่าชั้น อาจเนื่องมาจากปัญหาความรู้ไม่เพียงพอดังกล่าวแล้วประการหนึ่ง แต่ที่นอกเหนือออกไปจากนี้ก็คือ นักเรียนไม่สนใจหรือเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปในลักษณะยอมตามความต้องการของผู้ปกครองและครูมากกว่าที่จะสนใจด้วยตนเอง บางคนก็เรียนด้วยความรู้สึกว่ามันพอใจที่จะไ้ชื่อว่าเรียนภาษาต่างประเทศ เหตุเหล่านี้ นับว่าเป็นแรงจูงใจที่มาจากภายนอก (extrinsic interest) ไม่ใช่แรงจูงใจที่จะก่อให้เกิดความสนใจยั่งยืน (intrinsic interest)

๓. ปัญหาในคานผู้บริหารและสิ่งแวดลอมอื่น ๆ บางครั้งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดำเนินไปไม่ดีเท่าที่ควร เพราะเหตุที่ผู้บริหารไม่มีความรู้ และไม่สนับสนุนงานด้านนี้ แต่สนับสนุนเฉพาะงานที่ตนสนใจ บางกรณีก็มีปัญหาครูต้องสอนมากชั่วโมง ทำงานกันเต็มที่จนไม่อาจส่งครูสอนภาษาอังกฤษไปรับการอบรมเพิ่มเติมได้เพราะไม่มีผู้มาทำการสอนแทน ทำให้ครูไม่มีโอกาสจะได้รับความรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการปรับปรุงการสอนของตน นอกจากนี้ยังมีปัญหานักเรียนในชั้นมีจำนวนมากเกินไปกว่าที่ครูจะทำการสอนให้ได้ผลดี ปัญหาโรงเรียนไม่มีเงินพอที่จะจัดหาหนังสือหรืออุปกรณ์ที่จะช่วยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดี และปัญหาเวลาเรียนน้อยกว่าที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เนื่องจากต้องใช้เวลากับกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ของโรงเรียนอยู่เสมอจนกระทบกระเทือนต่อผลการเรียนการสอน

๔. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน ปัญหานี้เกี่ยวเนื่องกับปัญหาวิธีของครูอย่างใกล้ชิด ครูสอนภาษาอังกฤษควรจะเป็นผู้มีความรู้ในภาษาเป็นอย่างดี และเป็นผู้ที่รู้เรื่องวิธีสอนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศด้วย เพราะการที่รู้ภาษาอังกฤษดีไม่ใช่เป็นเครื่องแสดงว่าจะสอนภาษาใดก็ได้ แมแต่เจ้าของภาษาเองซึ่งรู้ภาษาและใช้ภาษาใดก็ต้องแสดง แต่อาศัยความรู้เรื่องการสอนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศและหลักภาษาศาสตร์ ก็อาจสอนไม่ได้ผล

เท่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ครูของเราส่วนมากไม่ได้รับการฝึกฝนอบรมด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างพอเพียง และมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอ และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ครูของเรามี

ความเคยชินกับการเรียนการสอนแบบแปล และอธิบายหลักไวยากรณ์ แม้เมื่อได้รับการอบรมวิธีการสอนแบบภาษาศาสตร์มาใหม่ ก็ไม่ได้นำมาใช้ เพราะระยะเวลาอบรมนั้นยังไม่นานพอที่จะเปลี่ยนความคุ้นเคยจนเป็นนิสัยในเรื่องการเรียนการสอนแบบเดิมนั้นได้

ปัญหาอีกด้านหนึ่งก็คือ เรื่อง การสอนย้อนซ้ำในสิ่งที่นักเรียนเรียนมาแล้ว ครูมักพบว่าตนมีความจำเป็นต้องสอนซ้ำสิ่งที่นักเรียนเคยผ่านมา ซึ่งนอกจากจะทำให้เสียเวลาแล้ว ยังก่อให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายท้อแท้ เพราะรู้สึกว่างานที่ตนกำลังทำอยู่ไม่เกิดผล เป็นการเสียเวลาและความพยายามอย่างไม่คุ้มค่า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาใหญ่อีกข้อหนึ่งคือ การที่ครูผู้สอนไม่เข้าใจจุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่แท้จริง ไม่แน่ใจว่าตนเองมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรเพียงใด การเตรียมการสอนก็ขาดจุดหมายที่จะมุ่งไปถึงผู้เรียนได้เรียนหนักไปในทางที่ครูแต่ละคนสอนให้ แทนที่จะมีความสามารถตามหลักสูตรอย่างครบถ้วน เช่น หลักสูตรเน้นที่ทักษะในการพูดมากกว่าอย่างอื่น การสอนก็ต้องคล้อยตามคือเน้นเรื่องการพูดมากที่สุด เพราะการเรียนการสอนนั้น เป็นไปเพื่อให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตร ถ้าผู้เรียนได้เรียนและฝึกฝนคำในไวยากรณ์มากก็就会有ความสามารถสูงในทางนั้น

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนได้สรุปไว้อีกว่า ไม่ว่าการเรียนการสอนภาษาจะเป็นไปตามจุดมุ่งหมายอย่างไร วิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมที่จะนำไปถึงจุดประสงค์นั้นจะต้องเริ่มจากการฟัง พูด ได้เสียก่อน แล้วจึงพัฒนาไปถึงการอ่านและการเขียนตามลำดับ ซึ่งวิธีการสอนจากฟัง พูด อ่าน และเขียนนี้เป็นหลักสำคัญของวิธีการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน

ในต่างประเทศก็มีผู้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่นอกเหนือไปจากความสามารถทางสติปัญญา กับผลการเรียนของนักเรียน โดยใช้อุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความสนใจ ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพทางบ้าน ทักษะติดต่อวิชาที่เรียน และตัวแปรอื่น ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างสำคัญ เช่น สแกจเจอร์ และเทอร์วิลลิเจอร์ ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่ตั้งความหวังในการเรียนไว้อย่างสูง จะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนได้ถึง .๓๘ (Skager, and Terwilliger, 1964 : 29) ส่วนในด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน เช่น ขนาดของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา ความสนใจในการอ่านหนังสือหรือวารสารของกนในครอบครัว นั้น คอสเตอร์ ได้สรุปไว้จากการศึกษาของเขาว่า มีความสัมพันธ์กับการเรียนของเด็กทั้งสิ้น (Coster, 1959 : 50)

เบอร์แมงค ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของบิดามารดาต่อวิชาคณิตศาสตร์ และทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ กับผลการ วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Burbank, 1970 : 3359A) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ได้แก่นักเรียนหญิง ๒๑๘ คน ชาย ๑๘๓ คน และผู้ปกครองของเด็กเหล่านี้ ผู้วิจัยได้ให้แก่นักเรียนและผู้ปกครอง แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และได้ทดสอบผลการ วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มนี้ เพื่อนำมาหาความสัมพันธ์กับทัศนคติดังกล่าว พบว่า ทัศนคติของมารดาที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของบุตร แต่ไม่สัมพันธ์กับผลการ เรียนของบุตร ส่วนทัศนคติของบิดานั้น มีความสัมพันธ์กับผลการ เรียนของบุตร สำหรับทัศนคติของนักเรียนเอง ทั้งชายและหญิงต่าง ก็มีความสัมพันธ์กับผลการ เรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างสูง ทั้งในด้านการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ การคิดคำนวณและอื่น ๆ ด้วย

โรเซนธอล ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของความมุ่งหวังของครูกับพัฒนาการทางสติปัญญา และผลการ เรียนของนักเรียน (Rosenthal, 1968 : 174) โดยทำการทดลองกับนักเรียนโรงเรียนโอ๊ค (Oak School) จำนวน ๒๕๐ คน โรงเรียนนี้จัดกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในการอ่านเป็น ๓ กลุ่ม คือ สูง กลาง และต่ำ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบมาตรฐานสำหรับวัดความสามารถทางสติปัญญาด้านภาษา และด้านการใช้เหตุผล (Verbal & Reasoning) แล้วจึงทำการทดลองโดยให้ครูผู้สอน ที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับตัวนักเรียนสูงเป็นผู้สอน พวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งให้ครูที่ไม่ได้ตั้งความหวังเกี่ยวกับตัวนักเรียนไว้เป็นพิเศษแต่ประการใด หลังจากการทดลองเป็นเวลา ๑ ปี ปรากฏผลจากการทดสอบติดตามผลว่า นักเรียนชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการ ทางสติปัญญาสูงขึ้นตามความมุ่งหวังของครูมากกว่านักเรียนชั้นต่ำกว่า ส่วนนักเรียนชายและหญิงนั้น นักเรียนชายมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนหญิงมีพัฒนาการทาง เหตุผลมากกว่านักเรียนชาย เมื่อพิจารณาตามกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ปรากฏว่าพวกกลางได้รับอิทธิพลจากความมุ่งหวังของครูมากกว่าพวกสูงและพวกต่ำ

เกี่ยวกับความสามารถในการเรียน เขาได้เปรียบเทียบอิทธิพลของความมุ่งหวังของครูกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน ปรากฏจากสรุปรายงานผลการ เรียนของนักเรียนว่า นักเรียนชั้นเล็กมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นตามความมุ่งหวังของครูมากกว่านักเรียนชั้นโต และนักเรียนกลุ่มกลางมีความสามารถในการ อ่านสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มสูงและต่ำ

โรวเลท ได้ศึกษาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ในระดับวิทยาลัย (Rowlette, 1965 : 4482) เขาได้พิจารณาจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมและคะแนนที่ได้ ขนาดของโรงเรียนที่นิตศึกษาเริ่มมา การเตรียมการสอนของครู และเรื่องส่วนตัวบางอย่างของนิสิต เช่น อยู่ในเมืองหรือนอกเมือง มีรถใช้หรือไม่ เป็นสมาชิกของชุมนุมอะไรบ้าง ทักษะการอ่านที่ได้อ่านและการพักอยู่ในหอพักของวิทยาลัย เป็นต้น

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ได้แก่นิสิตชั้นปีที่หนึ่ง ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นพวกที่สอบภาษาอังกฤษได้เกรด A และอีกกลุ่มหนึ่งสอบได้เกรด F การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีสัมภาษณ์และรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ จากทางวิทยาลัยและทางโรงเรียนที่นิตเคยเรียน เขาได้สรุปผลไว้ว่า นิสิตที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษสูง เคยทำคะแนนในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อได้ดีกว่า และเคยได้คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมสูงกว่าพวกที่มีผลการเรียนต่ำ และพวกที่เรียนกันยังมีแนวโน้มว่าเป็นสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ มากกว่า เคยได้เรียนกับครูที่ดีกว่า และมาจากโรงเรียนขนาดใหญ่กว่าด้วย

โลธแมน ได้ศึกษาดังองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวในการจัดให้มีการเรียนระหว่างภาคฤดูร้อนสำหรับนักเรียนเกรด ๓ และ ๔ เพื่อศึกษาอิทธิพลของประสบการณ์ของครูต่อผลการเรียนในระหว่างภาคฤดูร้อน (Loehman, 1970 : 3169A)

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ ได้แก่นักเรียนจำนวน ๑๒๔ คน ที่มีผลการเรียนอ่อนและครูต้องการให้อยู่เรียนเพิ่มเติมในภาคฤดูร้อน เขาจัดแบ่งกลุ่มทดลองตามสมมติฐานของเขา โดยคล้อยตามความต้องการของนักเรียนด้วย นักเรียนกลุ่มที่ไม่ต้องการเข้าเรียนถือเป็นกลุ่มควบคุม อีกพวกหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง เขาได้จัดแบ่งอีกครั้งด้วยวิธีสุ่มได้ดังนี้

๑. พวกที่เรียนตามวิธีสอนแบบเดิม (Traditional Method) โดยครูที่มีประสบการณ์การสอนมาแล้ว

๒. พวกที่เรียนตามวิธีสอนแบบเดิม (Traditional Method) โดยครูที่ยังไม่มีประสบการณ์การสอนมาก่อน

๓. พวกที่เรียนตัวต่อตัวกับครู (Individualized Method) โดยครูที่มี

ประสบการณ์การสอนมาแล้ว

๔. พวกที่เรียนตัวต่อตัวกับครู (Individualized Method) โดยครูที่ไม่มีประสบการณ์การสอนมากนัก

ผลจากการทดสอบเด็กนักเรียนทั้งหมดภายหลังจากทดลอง โดยใช้ข้อสอบที่ปรับปรุงมาจากดิ แอลไลน์ แอนด์ เบคอน เวิร์ค เทส (The Allyn and Bacon Word Tests) ฉบับหนึ่ง กับข้อสอบอ่านเอาเรื่อง (Reading Comprehension) ซึ่งเป็นของเคอะ สแตนฟอร์ด ไดแอกโนสติก รีคคิงเทส ฉบับ คัมเบิลยู ตอนที่ ๑ (The Stanford Diagnostic Reading Tests, Form W., Level D) อีกฉบับหนึ่ง ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เขาเรียนกับกลุ่มที่ไม่ได้เขาเรียน ส่วนกลุ่มที่เขาเรียนตามวิธีเรียนตัวต่อตัวกับครู (Individualized Method) กับกลุ่มที่เขาเรียนตามวิธีเดิม (Traditional Method) ไม่มีความแตกต่างกัน และการใช้ครูที่มีประสบการณ์การสอนมาแล้ว กับการใช้ครูที่ยังไม่มีประสบการณ์การสอนมาก่อน ก็ไม่มีผลแตกต่างกัน

✓ วิลลิงค์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษสองวิธีแก่เด็กชาวนาวาโฮ (Willink, 1968 : 10584) ซึ่งแต่เดิมมาเด็กเหล่านี้เรียนภาษาอังกฤษโดยเริ่มต้นรู้จักคำศัพท์จากสถานการณ์จริง ๆ เขาได้ทำการทดลองสอนด้วยวิธีที่แตกต่างไปจากเดิมที่โรงเรียนชิพร็อค (Shiprock) ในรัฐนิวเม็กซิโก ตั้งแต่ปี ๑๙๖๐ ถึงปี ๑๙๖๕ และที่โรงเรียนร็อคพอยท์ (Rock Point) ในรัฐอริโซนา ตั้งแต่ปี ๑๙๖๔ เรื่อยมา วิธีการสอนอันใหม่นี้มุ่งให้เด็กเกิดความคิดรวบยอด (Concept) เกี่ยวกับคำศัพท์ และโครงสร้างของภาษา ตลอดจนคำนึงถึงธรรมชาติของภาษา ถือว่าวัฒนธรรมและแบบของภาษาเดิมมีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาใหม่น้อย วิธีการสอนตามหลักเช่นนี้เรียกว่า TESL ซึ่งหมายถึง Teaching English as a Second Language คือ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ความมุ่งหมายของการทดลองนี้เพื่อจะเปรียบเทียบดูว่า วิธีการสอนแบบไหนจะดีกว่ากัน และวิธีการสอนตามหลักใหม่นี้จะมีอิทธิพลต่อความสามารถทางวิชาการโดยทั่วไปด้วยหรือไม่

วิลลิงค์ได้ทดสอบความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษ และความสามารถทางวิชาการโดยทั่วไปของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับทดลองวิธีสอนแบบใหม่ และนักเรียนใน

โรงเรียนต่าง ๆ ในรัฐเดียวกัน ซึ่งใช้วิธีสอนแบบเดิม แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน ปรากฏว่า ความสามารถทางวิชาการโดยทั่วไปของนักเรียนสองประเภทนี้ไม่แตกต่างกัน แต่ในวิชาภาษาอังกฤษนั้น พวกที่เรียนตามวิธี TESL มีผลการเรียนดีกว่ากลุ่มที่เรียนตามวิธีเดิมอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ เขาได้ให้ความเห็นไว้ว่า ถ้าการทดลองของเขาทำได้ถูกต้องตามวิธีการใหม่ ๆ และทำติดต่อกันเป็นเวลานาน ๆ น่าจะมีผลให้ความสามารถทางวิชาการโดยทั่วไปของนักเรียนสูงขึ้น

ไรเดน ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของที่อยู่อาศัยและวัฒนธรรมของครอบครัว ต่อความสามารถในการอ่านของเด็ก ๔ ขวบ (Riden, 1959 : 205) แล้ว สรุปไว้ว่า วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในบ้านมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านของเด็กมาก

มิลเลอร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนโครงสร้างของประโยคตามแนวภาษาศาสตร์และการสอนแบบที่เลขทำกันมา (Miller, 1966 : 201) สรุปว่า การสอนตามแนวภาษาศาสตร์โดยดัดแล้ว นักเรียนที่เรียนตามวิธีนี้สามารถวิเคราะห์ภาษาและเขียนภาษาได้ดีกว่าเดิมมาก

สตรอม ได้ศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการอ่านและไวยากรณ์ (Strom, 1956 : 129) สรุปว่า ความแตกต่างในด้านสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน และอาชีพบิดามารดา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่าน แต่ไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถในด้านไวยากรณ์

จากเอกสารและงานวิจัยที่นำมากล่าวไว้นี้ พอจะช่วยให้เห็นได้ว่า ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมิได้เนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ แต่เป็นผลที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับสภาพหลายอย่าง หลายประการด้วยกัน ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ อาจจะแสดงให้เห็นไต่ต้อนได้ว่า มีสิ่งใดบ้างที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗.

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง ซึ่ง องค์กร พุทธรักษา นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาประถมศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๔ ฉบับ คือ แบบทดสอบการฟัง แบบทดสอบคำศัพท์ แบบทดสอบการอ่านเอาใจความ และแบบทดสอบไวยากรณ์ ไปสอบไว้แล้วในเดือนธันวาคม ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบของแต่ละโรงเรียนมีดังนี้

โรงเรียน	จำนวน		รวม
	ชาย	หญิง	
๑. เซนต์ดอมินิก	๓๑	—	๓๑
๒. มาแตร์เคอวิทยาลัย	—	๔๖	๔๖
๓. วัฒนาวิทยาลัย	—	๒๖	๒๖
๔. สายน้ำทิพย์	๒๒	๑๒	๓๔
๕. พญาไท	๑๘	๑๖	๓๔
๖. สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๒๐	๑๑	๓๑
๗. สาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน	๑๗	๑๔	๓๑
๘. สาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน	๒๐	๒๑	๔๑
๙. สาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร	๑๗	๑๔	๓๑
	๑๔๕	๑๖๐	๓๐๕

การเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ได้นำคะแนนที่นักเรียนทั้ง ๓๐๕ คน ทำได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๔ ฉบับ ซึ่ง ณรงค์ พุทธิรักษา ได้นำไปทดสอบมาแล้ว มาจัดแบ่งออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ด้วยวิธีการดังนี้

๑. แบ่งคะแนนที่นักเรียนแต่ละคนทำได้จากแบบทดสอบแต่ละฉบับเป็นคะแนน T แต่ละคนจะมีคะแนน T ๔ จำนวนด้วยกัน

๒. รวมคะแนน T ทั้ง ๔ จำนวนของแต่ละคนเข้าด้วยกัน

๓. จัดอันดับสูงต่ำ ตามคะแนน T รวม ของแต่ละคน ตั้งแต่คนที่ได้มากที่สุดลงมาจนถึงคนที่ได้น้อยที่สุด

๔. กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกหรือกลุ่มสูง ได้แก่ นักเรียนที่ได้คะแนน T รวม ๒๕๕ ลงมาจนถึงคนที่ได้คะแนน T รวม ๒๒๐ จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๕ ของกลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบไว้

๕. กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่สอง หรือกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ ได้แก่ นักเรียนที่ได้คะแนน T รวม ๑๑๓ ขึ้นไปจนถึงคนที่ได้คะแนน T รวม ๑๓๕ จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๕ ของกลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ๓ ชนิดด้วยกัน คือ

ก. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ๔ ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟัง

ข. แบบสอบถาม ๓ ฉบับ ได้แก่

๑. แบบสอบถามนักเรียน ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียนเองและวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน รวม ๓๕ ข้อ

๒. แบบสอบถามครู ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครูและวิธีการสอนของครู รวม ๓๕ ข้อ

๓. แบบสอบถามผู้ปกครองนักเรียน ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ปกครอง และ

ความเป็นไปของนักเรียนขณะที่อยู่บ้านรวม ๓๐ ข้อ

แบบสอบถามดังกล่าวนี้ ได้แสดงไว้ในภาคผนวกของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ก. การสัมภาษณ์และสังเกตการสอน ผู้เขียนได้ไปสังเกตการสอนของครูผู้สอนคนละ ๒ ครั้ง ทั้งได้ขอเวลาสนทนาเกี่ยวกับรายละเอียดบางอย่างของชั้นเรียน โรงเรียน ตลอดจนการเรียงการสอนและความคิดเห็นของครูแต่ละคนด้วย

การสร้างแบบสอบถาม

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงลักษณะแบบสอบถามที่ดีของกู๊ด (Good, 1954 : 614) และ ได้พิจารณาถึงลักษณะการถามในแบบสอบถามของไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช, ๒๕๑๑ : ๑๐๖) กับได้อาศัยคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาประกอบกับประสบการณ์ของผู้เขียนเองที่เคยเรียนและสอนภาษาอังกฤษมาแต่ขอคำถามขึ้น ต่อจากนั้นได้ส่งให้คณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิจารณ์และได้นำมาแก้ไขปรับปรุงให้ตรงอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการพิจารณาครั้งสุดท้าย แล้วจึงนำแบบสอบถามเหล่านั้นมาพิมพ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

วิธีรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เริ่มต้นจากการนำคะแนนที่นักเรียนทำได้ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ มาจัดกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม ดังที่ได้กล่าวถึงแล้ว ต่อจากนั้น ผู้เขียนได้นำแบบสอบถามไปมอบให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่งให้กับนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเป็นรายบุคคล โดยที่ได้คิดข้อชี้แจงถึงความมุ่งหมายและวิธีการตอบของแต่ละฉบับอย่างละเอียด และได้ปรับแบบสอบถามคืนจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษของแต่ละโรงเรียนด้วยตนเอง โดยวิธีดังกล่าวนี้ ปรากฏว่า ได้รับแบบสอบถามฉบับของตัวนักเรียนเองและครูมาครบทุกคน ส่วนฉบับผู้ปกครองนั้นได้รับคืนมาเป็นจำนวน ๑๕๐ ฉบับ จากกลุ่มนักเรียน ๑๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๘

ในการสังเกตการสอนนั้น ปรากฏว่าได้รับความร่วมมืออย่างดีเป็นส่วนมาก มีครูเพียง ๒ คนที่ไม่อาจให้เขาดูการสอนได้ คนหนึ่งมีเหตุจำเป็นเนื่องจากป่วยมาทำการสอนใหญ่ไม่ได้ และอีกคนหนึ่งไม่ยอมให้เขาสังเกตการสอน แต่ยอมให้สัมภาษณ์ไปตามความต้องการ ทั้งนี้เป็นกรณีที่สุดความสามารถของผู้วิจัย ที่จะเขาส่งเกตการสอนได้

ส่วนการสัมภาษณ์ ครูทุกคนให้ความร่วมมือดี และได้เสนอความคิด ความรู้สึกส่วนตัวเพิ่มเติมให้เขียนรับฟังไว้อีกโสดหนึ่งด้วย

อนึ่งข้อมูลจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ ผู้เขียนได้นำไปใช้ประกอบการพิจารณาคำตอบในแบบสอบถามของครูผู้สอน และจะได้นำไปใช้ในการเสนอแนะทางงานวิจัย ครังนี้ด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ เพื่อหาข้อยุติหรือสรุปผลของการค้นคว้าครั้งนี้ จะได้นำมาวิเคราะห์ตามสถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การแจกแจงความถี่ หรือจำนวนนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ที่ตอบแบบสอบถามมาเป็นรายข้อ ตามวิธีการของกาเรท (Garrett, 1968 : 387)

จริง ไม่จริง

สูง	a	b
ต่ำ	c	d

เมื่อ สูง แทนนักเรียนกลุ่มที่ผลการเรียนดี
ต่ำ แทนนักเรียนที่ผลการเรียนไม่ดี

- แทนนักเรียนที่เรียนดี และตอบข้อความนั้นว่าจริง
- แทนนักเรียนที่เรียนดี และตอบข้อความนั้นว่าไม่จริง
- แทนนักเรียนที่เรียนไม่ดี และตอบข้อความนั้นว่าจริง
- แทนนักเรียนที่เรียนไม่ดี และตอบข้อความนั้นว่าไม่จริง

๒. หาคาสหสัมพันธ์แบบเตตราคอริก (Tetrachoric correlation) โดยใช้ตารางสำเร็จสำหรับหาคาสหสัมพันธ์จากอัตราส่วนระหว่าง ad และ bc (Garrett, 1968 : 472)

๓. หาระดับนัยสำคัญทางสถิติของคาสหสัมพันธ์แต่ละตัว โดยเทียบจากระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom) กับคาสหสัมพันธ์ที่หาได้ จากตารางแสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติของคาสหสัมพันธ์ (Garrett, 1968 : 201).

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

ในบทนี้จะได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเป็น ๒ ตอนด้วยกัน เริ่มจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมกับแปลความหมายของข้อมูลซึ่งได้จากแบบสอบถามตัวนักเรียน ครูผู้สอน และผู้ปกครองนักเรียน เป็นตอนที่หนึ่ง และในตอนที่สองเป็นการเสนอรายละเอียดอย่างถี่ถ้วนนอกเหนือจากในแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้พบจากการสังเกตการสอน และได้ทราบมาจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่สอนกลุ่มตัวอย่างอยู่

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตัวนักเรียน ครูผู้สอน และผู้ปกครองนักเรียน ข้อมูลที่นำมาเสนอไว้ แสดงความสัมพันธ์ที่วิเคราะห์จากคำตอบแบบสอบถามแต่ละข้อ สำหรับข้อที่สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ซึ่งหมายความว่า มีแนวโน้มจะเป็นจริงร้อยละ ๕๕ มีเครื่องหมาย * แสดงไว้ และสำหรับข้อที่สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งหมายความว่า มีแนวโน้มจะเป็นจริงร้อยละ ๘๘ มีเครื่องหมาย ** แสดงไว้ ส่วนจำนวนร้อยละของผู้ตอบที่แสดงไว้นั้น ก็เพื่อเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาความหมายของความสัมพันธ์แต่ละตัวอีกทีหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ทราบว่า ความสัมพันธ์แต่ละข้อนั้นมาจากจำนวนผู้ตอบมากน้อยเพียงใด

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ทางประชากรเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง กับผล

การเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลส่วนนี้ได้จากคำตอบของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเอง มีรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะชีวิตที่เรียน การใช้เวลาว่าง รายละเอียดส่วนตัว และปัญหาต่าง ๆ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ทั้งในทางบวกและลบอยู่หลายประการ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒.

ตารางที่ ๒ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการของตัวนักเรียนเอง กับ
ผลการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
เพศชาย	๔๔.๖๒	-๐.๖๖ **
เพศหญิง	๕๕.๓๗	๐.๖๖ **
วิชาที่ชอบเรียนมากที่สุด		
ภาษาไทย	๑๑.๒๙	-๐.๔๔ *
ภาษาอังกฤษ	๒๐.๙๖	๐.๔๔ **
คณิตศาสตร์	๑๙.๓๕	๐.๑๕
สังคม	๑๕.๐๕	-๐.๒๑
วิทยาศาสตร์	๒๐.๔๓	๐.๐๘
วิชาอื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว	๘.๖๐	-๐.๕๖ *
วิชาที่ไม่ชอบเรียนมากที่สุด		
ภาษาไทย	๑๕.๐๕	๐.๓๘ *
ภาษาอังกฤษ	๑๕.๕๘	-๐.๓๖ **
คณิตศาสตร์	๑๕.๐๕	-๐.๓๔
วิทยาศาสตร์	๓.๕๒	๐.๑๑
สังคม	๑๑.๘๒	๐.๐๗
วิชาอื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว	๓๐.๑๙	๐.๒๗
การใช้เวลาว่าง		
เล่นกีฬา	๔๔.๐๘	-๐.๓๒ **
อ่านหนังสืออ่านเล่นหรือการ์ตูน	๑๕.๕๘	๐.๐๒
ฟังเพลง	๓.๕๒	๐.๓๖

สถานภาพ	ร้อยละ ของบุตร	r_t
คูโทรทัศน์	๑๔.๓๕	.๑๐
คุณภาพยนต์	๑.๖๑	.๒๖
กิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว	๑๐.๒๑	.๑๔
การเข้านอน		
๒๐:๐๐ น.	๒๐.๔๓	-.๐๖
๒๑:๐๐ น.	๖๑.๘๒	.๐๓
๒๒:๐๐ น.	๑๓.๔๔	-.๑๐
ดีกว่า ๒๒.๐๐ น.	๓.๒๓	-.๐๑
การตื่นนอน		
๕:๐๐ น.	๔.๓๐	-.๒๒
๕:๓๐ น.	๒๔.๓๓	-.๕๐ **
๖:๐๐ น.	๕๐.๐๐	.๓๖ **
สายกว่า ๖:๐๐ น.	๑๘.๘๑	-.๐๔
ความหวังที่จะเรียนต่อ		
ม.ศ.๓	๓.๗๖	-.๖๓
ม.ศ.๕ หรือ ป.กศ.	๑๒.๔๐	-.๖๒ **
วิชาชีพ	๔.๑๔	-.๔๔ *
อนุปริญญา	๑.๖๑	-.๒๔
ปริญญาตรี	๔.๑๔	-.๓๗
สูงกว่าปริญญาตรี	๖๐.๗๕	.๕๔ **
วิชาที่จะเลือกเรียน		

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ภาษาอังกฤษ	๑๑.๒๘	.๖๕ **
ภาษาไทย	๕.๓๘	-.๕๓
แพทย์	๓๓.๘๓	.๒๐
วิทยาศาสตร์	๑๒.๓๖	-.๑๓
การปกครอง	๕.๓๘	-.๕๓
คณิตศาสตร์	๘.๖๓	-.๐๑
สังคม	๕.๓๗	-.๑๒
ศิลปะ - ดนตรี	๒.๑๕	-.๕๒
สถาปัตยกรรม	๒.๑๕	.๔๑
ทหาร	๑.๐๗	-.๐๑
เกษตร	๑.๐๗	-.๐๑
อาชีพในอนาคต		
ครู	๘.๖๓	-.๓๐
แพทย์	๓๑.๓๒	.๒๘ *
นักธุรกิจการค้า	๑๓.๔๔	.๒๘
เลขานุการ	๓.๕๒	-.๑๓
เกษตรกร	๒.๑๕	-.๐๑
วิศวกร	๖.๘๘	-.๐๘
ทหาร	๓.๕๒	-.๓๘
สถาปนิก	๔.๓๐	.๔๒
การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษด้วยตนเอง		
เคยอ่านบ้าง	๓๙.๕๓	.๐๑

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ชอบและอ่านเสมอ ๆ	๘.๐๐	.๕๒ *
ไม่เคยอ่านเลย	๑๐.๗๕	-.๕๕ *
วิธีการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ		
ดูรูปภาพและเคาเรื่อง	๑๑.๘๒	-.๕๐
ดูคำอธิบายประกอบและพยายามเดาความหมายจากรูป	๒๘.๕๔	.๐๕
เปิดพจนานุกรมหาศัพท์ที่ไม่รู้อยู่ ๆ	๓๔.๒๔	.๓๐ *
ดูรูปและอ่านเฉพาะตรงที่อ่านได้	๑.๖๑	-.๕๓ *
การดูภาพยนตร์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ		
อ่าน คำบรรยายอย่างเดียว	๑๐.๗๕	-.๓๖
อ่านคำบรรยายเป็นส่วนมาก	๓๖.๐๒	.๒๒ *
พยายามฟังเสียงภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก	๔๐.๓๒	.๐๙
ไม่ค่อยได้สนใจคำพูด และคำบรรยาย	๑๑.๘๒	-.๕๐ *
การฟังหรือร้องเพลง		
เพลงไทย	๑.๖๑	-.๐๘
เพลงสากล	๒๒.๐๔	.๐๒
ทั้งเพลงไทยและเพลงสากล	๔๔.๕๖	.๑๕
ไม่ชอบ	๘.๖	-.๕๕
ความต้องการรู้ความหมายจากเพลง		
ต้องการรู้และสนใจเนื้อร้องด้วยเสมอ	๕๒.๔๐	.๒๘ **
ฟังเฉย ๆ ไม่สนใจเนื้อร้องหรือความหมายของเนื้อเพลง	๓๖.๐๒	-.๓๒ **
วิธีการที่จะรู้ความหมายของเพลง		
หาหนังสือเพลงที่มีภาษาไทยเทียบไว้มาอ่าน	๑๘.๘๑	-.๔๖ **

สถานการณ์	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _t
ถามเพื่อนหรือผู้อื่นว่ามีโอกาส	๒๓.๕๑	-๐.๑๖
พยายามหาความหมายของคำศัพท์	๕๑.๐๓	๐.๓๒ *
ระดับความต้องการที่จะรู้ภาษาอังกฤษ		
ฟังเข้าใจและพูดได้บ้าง	๓.๕๒	-๐.๔๐ **
อ่านและเขียนได้ก็	๔.๓๐	-๐.๕๓
ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ก็	๔๒.๓๔	๐.๖๐ **
รู้เพียงพอให้สอบได้	๑.๖๑	-๐.๒๔
ผลการสอบประจำภาคกลาง		
๕๐ - ๖๐%	๑๒.๓๖	-๐.๔๔ **
๖๐ - ๗๐%	๒๒.๔๔	-๐.๕๔ **
๗๐ - ๘๐%	๒๔.๗๓	๐.๑๒
๘๐% ขึ้นไป	๓๒.๓๔	๐.๔๑ **
ความรู้สึกเกี่ยวกับสุขภาพของตน		
แข็งแรงสมบูรณ์ดี	๕๔.๓๐	-๐.๒๔ *
ไม่สบายบ่อย ๆ	๒.๖๔	๐.๑๕
ไม่ค่อยเจ็บป่วย แต่รู้สึกว่าไม่แข็งแรงนัก	๓๔.๕๔	๐.๒๓
มีโรคประจำตัว	๖.๕๕	-๐.๐๑
การออกกำลังกาย		
ชอบและทำอยู่เป็นประจำ	๕๒.๖๔	-๐.๐๕
ทำบ้างนาน ๆ ครั้ง	๓๘.๗๐	๐.๐๖
ไม่ชอบและไม่ค่อยได้ทำ	๕.๓๓	๐.๑๖

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _t
ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง		
พูดไม่ชัด ออกเสียงบางคำไม่ชัด	๑๘.๘๑	-๐.๔๒ **
ฟังไม่ค่อยได้ยิน	๖.๔๕	-๐.๐๑
เขียนช้า	๑๓.๓๔	-๐.๔๔ **
ขี้อายไม่กล้าแสดงออก	๒๘.๔๘	.๐๕
นอนไม่ค่อยหลับ	๕.๙๘	.๐๐
มีเวลานอนไม่พอ	๕.๙๑	-๐.๒๔
เลือกอาหารและรับประทานยาก	๑๔.๕๑	.๐๒
ความจำไม่ค่อยดี	๒๕.๘๐	-๐.๖๘ **
เหนื่อยง่าย	๒๒.๕๘	-๐.๔๔ **
ไม่ชอบครูผู้สอนภาษาอังกฤษ	๙.๖	-๐.๐๑
มีปัญหาเรื่องการเงินเสมอ	๘.๐๐	-๐.๔๑
ไม่มีปัญหา	๕.๙๑	.๓๔ **
มีปัญหาหลายด้าน	๔.๘๖	-๐.๕๘ **
การมาเรียน		
มาเรียนทุกวันไม่เคยขาด	๒๓.๖๕	-๐.๒๘
แทบไม่เคยขาดเรียนเลย	๓๓.๑๒	.๒๓ **
เคยขาดเรียนเสมอ ๆ	๒.๑๕	-๐.๔๒
ความรู้สึกขณะเรียนภาษาอังกฤษ		
ยากเกินไป และไม่ชอบเรียน	๓.๓๖	-๐.๓๓
ตั้งใจเรียนเป็นบางครั้ง	๔๔.๐๘	-๐.๕๕ **
ชอบ และตั้งใจเรียนเต็มที่	๓๑.๑๘	.๔๔ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _t
แล้วแต่การสอนของครู	๑๓.๗๔	.๒๓
ชอบเรียนอย่างไรมากที่สุดในวิชาภาษาอังกฤษ		
อ่าน	๑๖.๑	-.๔๕ *
ไวยากรณ์	๘.๖	-.๒๓
คัด - เขียน	๔.๖๗	-.๐๐
ฟัง - พูด	๑๕.๐	-.๒๓
ชอบทุกอย่าง	๔๘.๕๒	.๔๖ **
ผลการสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดีในทางใด		
อ่านเอาใจความ	๑๒.๓๖	-.๓๖
ไวยากรณ์	๑๐.๗๔	-.๒๓
เขียน	๓.๒๒	.๒๓
ฟังและตอบคำถาม	๒.๖๘	-.๕๒
ได้พอ ๆ กันทุกอย่าง	๖๒.๓๖	.๕๐ **
วิธีแก้ปัญหาเมื่อเรียนไม่เข้าใจ		
ถามเพื่อน	๑๓.๕๗	.๖๕ **
ถามครูผู้สอน	๓๘.๗๑	.๒๓ *
ถามผู้อื่นที่คิดว่ามีความรู้	๒๕.๒๖	.๑๕
พยายามทำความเข้าใจเอง	๑๘.๔๑	.๐๒
การทำการบ้านภาษาอังกฤษ		
ทำทันทีที่มีเวลา	๕๘.๒๓	.๓๘ **
เก็บไว้ทำก่อนส่ง	๖.๕๘	-.๐๗

สถานการณ์	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _t
บางครั้งก็ลืมและส่งเข้าไป	๑๒.๓๖	-๐.๐๓
ชอบทำพร้อมกับเพื่อน	๕.๕๕	-๐.๐๓
การเตรียมตัวสอบภาษาอังกฤษ		
เตรียมพร้อมอยู่เสมอ	๓๒.๒๕	.๑๐
ดูหนังสือเป็นการทบทวนเฉพาะเวลาใกล้สอบ	๕๐.๐๐	-๐.๒๓ *
แล้วแต่ความพอใจ	๑๔.๕๑	.๐๔
ไม่เคยเตรียมตัวเลย	๑.๖๑	.๒๒
ระดับความหวังที่จะได้คะแนนในการสอบภาษาอังกฤษ		
เต็มหรือเกือบเต็ม	๓๑.๑๘	.๓๓ *
ค่อนข้างดี	๓๖.๐๒	.๐๘
ปานกลาง	๑๙.๘๙	-๐.๘๒ **
ไม่แน่ใจ และไม่กล้าหวัง	๕.๙๘	-๐.๓๔
ความสนใจขณะเรียนไวยากรณ์		
คำศัพท์ใหม่ที่พบ	๔๘.๓๘	.๐๔
วิธีอ่านออกเสียงคำหรือประโยค	๔๓.๕๔	-๐.๐๓
สนใจเฉพาะแต่ไวยากรณ์	๕.๓๓	.๓๕
วิธีการเรียนรู้ศัพท์คำใหม่		
จดไว้และท่องจำภายหลัง	๔๙.๔๖	-๐.๓๑ **
พยายามจำวิธีใช้ในความหมายนั้น ๆ ทันที	๒๖.๓๔	.๕๒ **
จดไว้เฉย ๆ	๕.๙๑	-๐.๓๕ **
ไม่ได้จด แต่พยายามจำให้ได้ในขณะนั้น	๑๐.๒๑	.๕๓ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ความสนใจขณะเรียนอ่าน		
รูปประโยคที่ยังไม่รู้จัก	๔.๘๓	-๐.๔๘
คำศัพท์ใหม่	๑๕.๓๕	-๐.๐๑
วิธีอ่านที่ถูกต้อง การออกเสียง การหยุดวรรค	๒๐.๙๖	.๐๑
สนใจทุกอย่าง	๔๔.๖๒	.๓๔ **
วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ		
เรียนในชั้น และทบทวนก่อนสอบ	๓๙.๓๘	.๒๓ *
ทบทวนอยู่เสมอ	๒๐.๙๖	-๐.๐๘
หาความรู้เพิ่มเติมจากที่ครูสอนไว้	๑๖.๖๖	.๒๓
สนใจเฉพาะเวลาเรียนในชั้นเท่านั้น	๑๕.๕๘	-๐.๓๖ *
การเรียนพิเศษที่บ้าน		
สอนทุกวิชา	๓๖.๐๒	-๐.๒๑
สอนเฉพาะภาษาอังกฤษ	๑๘.๘๑	-๐.๐๔
สอนวิชาอื่น	๑๐.๙๕	-๐.๑๘
การหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม		
ติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุ หรือโทรทัศน์	๑๑.๘๒	.๑๕
อ่านคอลัมน์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์	๓๑.๙๒	-๐.๔๓ **
ฟังรายการภาคภาษาอังกฤษทางวิทยุ	๑๒.๓๖	.๓๕
อ่านหนังสือแปล ที่มีภาษาอังกฤษกำกับไว้	๑.๘๖	.๐๐
อ่านตำราสอนภาษาอังกฤษ ที่นอกเหนือไปจากตำราเรียน		
ในชั้น	๔๗.๘๔	.๒๗ **
ตอบมากกว่า ๑ ข้อ	๓๐.๖๔	.๒๑

สถานการณ์	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ไม่ตอบ	๗.๕๒	.๓๖
ความหวังเกี่ยวกับการไปเรียนต่างประเทศ		
ไม่เคยมีความหวังเลย	๑๕.๖๕	-.๓๔
บางครั้งก็คิดแต่ไม่กล้าหวัง	๔๔.๖๘	-.๓๔ **
คิดว่าจะต้องไปให้ได้	๓๙.๖๐	.๕๓ **
วิชาที่ต้องการจะเลือกเรียน ถ้าได้ไปเรียนต่างประเทศ		
ภาษา	๒๑.๕๐	.๒๕ *
แพทย์	๒๗.๙๕	.๒๕ *
การศึกษา(วิชาครู)	๔.๘๓	-.๗๐ *
คณิตศาสตร์	๖.๔๕	-.๐๑
วิทยาศาสตร์	๕.๑๔	-.๒๗
เกษตร	๒.๑๕	-.๔๒
ทหาร ตำรวจ	๕.๖๗	-.๕๐ *
อื่น ๆ -วิศวกรรม	๒.๖๘	-.๑๗
- สถาปัตย์	๒.๑๕	.๔๑
- ธุรกิจการค้า	๑.๖๑	.๒๖
ทัศนคติเกี่ยวกับประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ		
เป็นประโยชน์มาก	๘๐.๑๐	.๔๑ **
ไม่แน่ใจว่าจะได้ใช้ประโยชน์	๑๐.๒๑	-.๖๓ **
ไม่คิดว่าจะได้ใช้ประโยชน์	๓.๗๖	-.๖๓

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ในตารางที่ ๒ ทำให้เห็นได้ว่า

๑.๑ เพศ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ เพศชายมีค่าสหสัมพันธ์ -.๖๖ และเพศหญิงมีค่าสหสัมพันธ์ .๖๖ หมายความว่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้ นักเรียนชายมีแนวโน้มจะเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี แต่นักเรียนหญิงจะเรียนได้ผลดี

๑.๒ ทิศนคติของนักเรียนต่อวิชาที่เรียน นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุด มีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๔ กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุด มีค่าสหสัมพันธ์ .๓๕ ค่าสหสัมพันธ์ทั้งสองค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมนั้น ค่าสหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การที่นักเรียนชอบวิชาอื่น ๆ นอกเหนือไปจากภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสังคม มีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๖ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ส่วนการที่นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด และการที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุดนั้นมีค่าสหสัมพันธ์ .๔๔ และ -.๓๖ ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้ แสดงว่า การที่นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี แต่การที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดี ส่วนการที่นักเรียนชอบเรียนวิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และสังคมนั้น มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี สำหรับวิชาภาษาอังกฤษนั้น ค่าสหสัมพันธ์แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นักเรียนที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด จะเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดี และนักเรียนที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุดจะเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี

๑.๓ พฤติกรรมทั่วไปในชีวิตประจำวัน ปรากฏว่า ในเรื่องการใช้เวลาว่างมีการเล่นกีฬาเพียงอย่างเดียวที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ -.๓๖ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ หมายความว่า การที่นักเรียนใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการเล่นกีฬา มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี

สำหรับ เรื่องการเข้านอนและการตื่นนอนนั้น มีอยู่ ๒ กรณีที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การตื่นนอนเวลา ๕:๓๐ น. มีค่าสหสัมพันธ์ -.๕๐ และการตื่นนอนเวลา

๖:๐๐ น. มีค่าสหสัมพันธ์ .๓๖ โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ ทั้งสองประการ นั่นคือ การตื่นนอนเวลา ๕:๓๐ น. มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี และการตื่นนอนเวลา ๖:๐๐ น. มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๔ ความมุ่งหวังของนักเรียนที่จะเรียนต่อชั้นสูง ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์ของความมุ่งหวังต่าง ๆ ที่มีนัยสำคัญทางสถิติดังนี้

เกี่ยวกับความหวังที่จะเรียนต่อในชั้นสูงนั้น นักเรียนที่หวังจะเรียนต่อถึงระดับ ม.ศ.๕ หรือ ป.กศ. มีค่าสหสัมพันธ์ -.๖๒ และความหวังที่จะศึกษาต่อถึงระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าสหสัมพันธ์ .๕๘ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ ส่วนความหวังที่จะศึกษาต่อถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีค่า สหสัมพันธ์ -.๔๘ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ แสดงว่าการที่นักเรียนมีความหวังในการเรียนต่อถึงระดับ ม.ศ.๕, ป.กศ. หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี แต่การที่นักเรียนมีความหวังจะเรียนต่อถึงชั้นสูงกว่าปริญญาตรี มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

ในเรื่องวิชาที่นักเรียนต้องการจะเลือกเรียนถ้าได้เรียนต่อสูง ๆ ก็ปรากฏว่ามีเพียงวิชาเดียวที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือวิชาภาษาอังกฤษ ค่า สหสัมพันธ์เป็น .๖๕ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ หมายความว่า การที่นักเรียนมีความต้องการจะเรียนภาษาอังกฤษถ้าได้เรียนต่อถึงชั้นสูง ๆ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างชัดเจน

๑.๕ ความมุ่งหวังเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต ปรากฏว่า ความมุ่งหวังที่จะมีอาชีพแพทย์ในอนาคต มีค่าสหสัมพันธ์ .๖๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ อาชีพอื่น ๆ ค่าสหสัมพันธ์ไม่สูงพอที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การที่นักเรียนมีความมุ่งหวังจะเป็นแพทย์ในอนาคต มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๖ กิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเอง ปรากฏว่า ในเรื่องการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่ตำราเรียน เช่น หนังสือการ์ตูนหรือหนังสืออ่านเล่นสำหรับเด็กมีค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ อยู่ ๒ กรณี ได้แก่ กรณีที่นักเรียนชอบและอ่านหนังสือดังกล่าวนั้นอยู่เสมอ ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๒ และกรณีที่นักเรียนไม่เคยอ่านหนังสือดังกล่าวเลย ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๕๕ หมายความว่า การที่นักเรียนชอบและอ่านหนังสืออ่านเล่น

หรือการดูภาษาอังกฤษอยู่เสมอ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี แต่การที่นักเรียนไม่เคยอ่านหนังสือประเภทนี้เลย มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

ส่วนวิธีการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น มีค่าสหสัมพันธ์ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ อยู่ ๓ กรณี ได้แก่ การที่นักเรียนใช้วิธีดูรูปภาพแล้วเล่าเรื่อง ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๕๐ การที่นักเรียนหาความหมายของศัพท์ที่ไม่รู้อยู่ ๆ ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๐ และการที่นักเรียนใช้วิธีดูรูปและอ่านเฉพาะตรงที่อ่านได้ ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๔๓ หมายความว่า ในการอ่านหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษนั้น การอ่านและหาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี แต่การดูรูปภาพแล้วเล่าเรื่อง หรือดูรูปภาพและอ่านเฉพาะตรงที่อ่านได้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

สำหรับเรื่องการดูภาพยนตร์ที่เสียงภาษาอังกฤษนั้น ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ การอ่านคำบรรยายเป็นส่วนมาก มีค่าสหสัมพันธ์ .๒๒ และการที่ไม่ค่อยใส่ใจคำพูดและคำบรรยาย มีค่าสหสัมพันธ์ -.๕๐ หมายความว่า ในการดูภาพยนตร์ที่เสียงภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนอ่านคำบรรยายเป็นส่วนมากก็มีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี แต่การที่นักเรียนไม่สนใจคำพูดหรือคำบรรยายเลยมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

เกี่ยวกับการฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ ไม่ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์ที่มีนัยทางสถิติแสดงว่า การฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก

ส่วนเรื่องความหมายของเพลง และวิธีการที่จะทราบความหมายของเพลงนั้น ปรากฏว่า การที่นักเรียนต้องรู้และสนใจเนื้อร้องควยเสมอ มีค่าสหสัมพันธ์ .๒๔ กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ การที่นักเรียนชอบฟังหรือร้องเพลงเฉย ๆ ไม่สนใจความหมายของเนื้อร้อง มีค่าสหสัมพันธ์ -.๓๒ วิธีการที่จะรู้ความหมายของเพลงโดยหาหนังสือเพลงที่มีภาษาไทยเทียบไว้มาอ่านมีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๖ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้มีนัยสำคัญเชิงสถิติที่ระดับ .๐๐ วิธีการที่จะรู้ความหมายของเพลงโดยหาความหมายของคำศัพท์มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๒ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้ให้ความหมายว่า การที่นักเรียนสนใจความหมายของเพลงและใช้วิธีหาความหมายของศัพท์ยากในเนื้อเพลง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี แต่การที่นักเรียนชอบฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษโดยไม่สนใจความหมายของเพลง หรือสนใจแต่อ่านเอาจากหนังสือเพลง

ที่มีภาษาไทยบรรยายเทียบไว้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

๑.๗ ระบุความต้องการที่จะรู้ภาษาอังกฤษ ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ อยู่ ๒ กรณี คือ กรณีที่นักเรียนมีความต้องการรู้ภาษาอังกฤษพอฟังเข้าใจและพูดได้บ้าง มีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๔ และกรณีที่นักเรียนมีความต้องการรู้ภาษาอังกฤษจนสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ มีค่าสหสัมพันธ์ .๖๐ แสดงว่าระดับความต้องการของนักเรียนที่จะรู้ภาษาอังกฤษพอฟังเข้าใจและพูดได้บ้างนั้น มีความสัมพันธ์สูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี แต่การที่นักเรียนตั้งระดับความต้องการจะรู้ภาษาอังกฤษจนสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ดีนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมาก กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๘ ผลการสอบประจำภาคกลาง ปรากฏว่า การที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๕๐ - ๖๐ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๔ การที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๖๐ - ๗๐ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๕๕ และการได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป มีค่าสหสัมพันธ์ .๔๑ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้มีนัยสำคัญเชิงสถิติที่ระดับ .๐๑ จะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษ การที่นักเรียนได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ ๗๐ ลงไป มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี และการที่นักเรียนได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๙ สุขภาพและปัญหาส่วนตัว ปรากฏว่า การที่นักเรียนรู้สึกว่าคุณภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดี กลับมีแนวโน้มจะสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี คือ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๒๔ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ค่าสหสัมพันธ์ค่าอื่น ๆ เกี่ยวกับสุขภาพและการออกกำลังกาย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

ในเรื่องปัญหาส่วนตัว ปรากฏว่า มีปัญหาที่สัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ อยู่หลายประการ ได้แก่

- ๑) พูดไม่ชัด ออกเสียงคำบางคำไม่ได้
- ๒) เขียนช้า
- ๓) ความจำไม่ค่อยดี

๔) ใ้เห็นอย่าง

๕) ใ้มีปัญหาลายคาน

ส่วนการที่นักเรียนไม่มีปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ มีค่าสหสัมพันธ์ .๗๔ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ หมายความว่า การที่นักเรียนไม่มีปัญหายุ่งยากในเรื่องสุขภาพ การเงิน และอื่น ๆ ที่กล่าวไว้ในข้อคำถาม มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๑๐ การมาโรงเรียน ปรากฏว่า มีอยู่กรณีเดียวที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่การมาเรียนเสมอแทบไม่เคยขาดเรียนเลย ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๒๗ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ หมายความว่า การที่นักเรียนมาโรงเรียนสม่ำเสมอแทบไม่เคยขาดเรียนเลย มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๑๑ การเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน ปรากฏว่ามีสถานภาพอยู่หลายประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีและไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

ก. สถานภาพที่สัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี มีดังนี้

๑) ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๑ การที่นักเรียนชอบและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเต็มที่ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๕ การที่นักเรียนชอบเรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน และไวยากรณ์เท่ากัน มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๖ การที่นักเรียนทำการบ้านภาษาอังกฤษทันทีที่มีเวลา มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๘ การที่นักเรียนสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดีพอ ๆ กันทุกคาน มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๐ การที่นักเรียนพยายามจำวิธีใช้คำศัพท์ใหม่ในความหมายที่พบทันที มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๒ การที่นักเรียนพยายามจำศัพท์คำใหม่ให้ได้ทันทีที่พบ และการที่นักเรียนสนใจทั้งการอ่าน คำศัพท์ และไวยากรณ์ในขณะที่เรียนอ่าน มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๒ และ .๓๔ ตามลำดับ

๒) ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ การที่นักเรียนถามครูผู้สอนเมื่อรู้สึกว่าตนเองไม่เข้าใจบทเรียน มีค่าสหสัมพันธ์ .๒๓ การตั้งความหวังที่จะได้คะแนนเต็มหรือเกือบเต็มในการสอบภาษาอังกฤษ และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีเรียนในชั้น แล้วทบทวนก่อนสอบ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๓ และ .๒๗ ตามลำดับ

ข. สถานภาพที่สัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี มีดังนี้

๑) ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๑ การที่นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเป็นบางครั้ง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๔๕ การถามเพื่อนเมื่อรู้สึกว่าคุณเองไม่เข้าใจบทเรียน มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๖๕ การตั้งความหวังที่จะได้คะแนนปานกลางในการสอบภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๔๒ การจดคำศัพท์ใหม่ที่พบ เพื่อเอาไว้ท่องจำภายหลัง และการที่นักเรียนพบคำศัพท์ใหม่แล้วจดไว้เฉย ๆ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๑ และ -.๓๕ ตามลำดับ

๒) ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๕ การที่นักเรียนชอบเรียนอ่านมากกว่าทักษะอื่น มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๔๕ การที่นักเรียนเตรียมตัวสอบ โดยดูหนังสือบททวนเฉพาะเวลาใกล้สอบ และการที่นักเรียนให้ความสนใจเรียนภาษาอังกฤษ เฉพาะเวลาเรียนในชั้นเท่านั้น มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๒๓ และ -.๓๖ ตามลำดับ

๑.๑๒ การเรียนภาษาอังกฤษนอกเหนือจากที่โรงเรียน ปรากฏว่า การเรียนพิเศษที่บ้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมโดยอ่านบทความเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ และการอ่านตำราสอนภาษาอังกฤษ ที่นอกเหนือจากตำราเรียนในชั้นนั้น มีค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยวิธีการทั้ง ๒ อย่างนี้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

๑.๑๓ ความหวังในการไปเรียนต่อต่างประเทศ และวิชาที่ต้องการจะเลือกเรียนในต่างประเทศ ปรากฏว่า การที่นักเรียนมีความหวังว่าจะต้องไปเรียนต่อต่างประเทศให้จงได้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ .๕๓ ส่วนการที่นักเรียนเคยคิดว่าจะไปศึกษาต่อต่างประเทศแต่ไม่กล้าตั้งความหวังไว้ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ -.๓๕

สำหรับวิชาที่นักเรียนต้องการจะเลือกเรียน หากมีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศนั้น ปรากฏว่า มีค่าสหสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ อยู่ ๔ วิชาด้วยกันคือ ภาษา แพทย์ การศึกษา และทหาร ตำรวจ การเลือกวิชาภาษาและแพทย์ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๒๔ และ .๒๔ ตามลำดับ แต่การเลือกวิชาการศึกษา หรือ ทหาร, ตำรวจ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๐ และ -.๕๐ ตามลำดับ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้ให้ความหมายว่า การที่นักเรียนมีความต้องการจะเลือกเรียน

วิชาภาษาหรือแพทย์ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่าที่นักเรียนมีความต้องการจะเลือกเรียนวิชาการศึกษา หรือ ทหาร ตำรวจ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

๑.๑๔ ทักษะของนักเรียนเกี่ยวกับประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า การที่นักเรียนเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษมีประโยชน์มาก มีค่าสหสัมพันธ์ .๔๑ ส่วนการที่นักเรียนไม่แน่ใจว่าจะได้ประโยชน์จากวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๒๓ ค่าสหสัมพันธ์ทั้งสองนี้มีนัยสำคัญเชิงสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า การที่นักเรียนเห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์สูง กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่า ส่วนการที่นักเรียนไม่แน่ใจว่าวิชาภาษาอังกฤษจะมีประโยชน์ มีความสัมพันธ์สูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

ผลการวิจัยภาคนี้ชี้ให้เห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจะได้ผลดีหรือไม่ นั้น ยังมีองค์ประกอบในตัวนักเรียนบางประการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่นอกเหนือจากปัญญาของนักเรียน เขามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับอายุด้วยเสมอ

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางประชากรเกี่ยวกับครูผู้สอน และผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ข้อมูลส่วนนี้ได้จากคำตอบของครูผู้สอน ซึ่งทำการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างขณะเรียนอยู่ชั้นประถมที่ ๗ รายละเอียดที่ได้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวครูและวิธีสอนของครู ปรากฏว่ามีองค์ประกอบอยู่หลายประการที่สัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังที่ไ้รวบรวมไว้ในตารางที่ ๓.

ตารางที่ ๓ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับครูและวิธีสอนกับ
ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗.

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
การเรียนกับครูชาย	๒๐.๔๓	.๐๔
การเรียนกับครูหญิง	๓๙.๕๖	-.๐๔
อายุของครู		
๒๐ - ๒๔ ปี	๓๒.๒๕	-.๓๕ **
๒๕ - ๓๔ ปี	๔๑.๕๓	.๐๘
๔๕ - ๕๔ ปี	๘.๒๐	-.๑๒
วุฒิของครู		
ปม., ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า	๒๖.๘๘	.๔๑ **
ปริญญาตรีทางการศึกษา	๕๕.๕๑	-.๕๓ **
เวลาที่ทำการสอนมาแล้ว		
๑ - ๔ ปี	๓๒.๒๕	.๐๒
๕ - ๙ ปี	๔๑.๕๓	-.๒๕ *
๑๐ ปีขึ้นไป	๒๕.๘๐	.๓๐ *
เวลาที่สอนภาษาอังกฤษมา		
๑ - ๔ ปี	๕๕.๕๑	-.๕๓ **
๕ - ๙ ปี	๒๒.๕๘	.๓๓ *
๑๐ ปีขึ้นไป	๒๑.๕๐	.๕๔ **
การสอนวิชาอื่น		
สอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ	๓๒.๒๕	-.๓๕ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
สอนประจำชั้นทุกวิชา	๖.๕๘	-๐.๔๘
สังคม	๑๑.๘๒	-๐.๖๘**
วิทยาศาสตร์	๑๐.๒๑	-๐.๐๖
ภาษาไทย	๑๕.๕๕	.๖๑*
วิชาอื่น ๆ (ฝรั่งเศษ)	๒๓.๑๑๘	.๕๓**
จำนวนชั่วโมงที่สอนภาษาอังกฤษ		
๕ ชั่วโมง	๑๘.๕๑	-๐.๓๒
๑๐ ชั่วโมง	๒๕.๘๐	.๔๓**
๑๖ - ๑๘ - ๒๐ ชั่วโมง	๓๕.๔๘	-๐.๕๓**
๒๓ - ๒๕ ชั่วโมง	๕.๖๓	-๐.๐๑
จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนต่อสัปดาห์		
ต่ำกว่า ๑๐ ชั่วโมง	๒๓.๑๒	.๕๓*
๑๖ ชั่วโมงขึ้นไป	๓๐.๕๖	-๐.๒๓**
การเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก		
เคยเรียนเป็นวิชาเอก	๓๗.๖๓	.๐๖
เคยเรียนเป็นวิชาโท	๓๓.๘๓	-๐.๓๓**
ไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอก-โท แต่สนใจ	๒๖.๘๘	.๓๓*
ไม่ได้เรียนเป็นเอก-โท ไม่ได้สนใจมากนัก	๑.๖๑	.๒๔
การได้คุณวุฒิเพิ่ม		
ศึกษา - อบรมเพิ่มเติม	๔๑.๓๕	-๐.๐๓
ลาศึกษาต่อ	๑๑.๘๒	.๑๕

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ยังไม่ได้คุณสมบัติเพิ่ม	๓๓.๘๗	-๐.๔๓**
เหตุที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ		
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้	๓๐.๑๐	-๐.๐๑
สมัครสอบ ด้วยใจรัก	๕๕.๓๗	.๒๓*
ตรงตามวิชาที่เรียนมา	๑๐.๒๑	-๐.๐๖
การหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจาก		
สถานสอนภาษา	๑๕.๘๕	.๓๓*
หนังสือตำราต่าง ๆ	๗๗.๔๑	-๐.๓๓*
หนังสือพิมพ์ - นิตยสาร	๔๒.๔๗	-๐.๒๙*
วิทยุ - โทรทัศน์	๓๔.๗๔	-๐.๔๕**
การสนทนากับชาวต่างประเทศ	๓๐.๖๔	-๐.๓๗**
แผ่นเสียง - เทป	๒๔.๗๓	-๐.๕๕**
ไม่มีเวลาศึกษาเพิ่มเติม	๒.๖๘	.๐๐
การอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ		
ไม่เคยเลย	๔๒.๔๗	-๐.๓๔**
เคยในบางโอกาส	๓๐.๑๐	.๐๓
เคยเข้าร่วมสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษ	๓๙.๒๔	.๐๔
คิดว่าสอนภาษาอังกฤษได้ระดับ		
ดีมาก	๑๑.๘๒	.๑๕
ก็	๓๔.๙๔	.๓๔**

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ปานกลาง	๓๖.๐๒	-๐.๕๒ **
ยังต้องการแก้ไขปรับปรุง	๑๕.๕๔	.๖๘ **
ถ้าได้ไปศึกษาต่อ จะเลือกเรียนวิชา		
การศึกษา	๔๓.๓๑	.๓๒ **
ภาษาอังกฤษ	๕๕.๘๓	.๓๒ **
สังคมศึกษา	๑๓.๔๔	-๐.๘๐ **
ทัศนะเกี่ยวกับคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ		
มีคุณค่าในทางอาชีพ	๔๓.๕๔	.๐๗
มีคุณค่าในชีวิตประจำวัน	๔๓.๘๔	.๐๔
หนังสือที่ใช้ในชั้น		
Oxford & English Grammer Drill	๔๐.๘๒	-๐.๗๑ **
Oxford & Direct Method	๑๐.๒๑	-๐.๐๖
Oxford & Practical Grammar	๘.๖๐	-๐.๑๒
Oxford & Prathom English	๑๕.๕๔	.๖๘ **
หนังสือที่ใช้ประกอบการสอน		
ใช้คู่มือ และประมวลการสอน	๓๗.๖๓	-๐.๐๕
ใช้หลายเล่มประกอบกัน	๕๖.๔๔	-๐.๖๐ **
ใช้หนังสืออื่นบ้าง บางครั้ง	๒๑.๕๐	.๘๓ **
จำนวนนักเรียนในชั้นตามความรู้ของครู		
มากเกินไป	๑๑.๘๒	.๑๕
ค่อนข้างมาก	๓๗.๖๓	.๐๒
พอดี	๕๐.๕๓	-๐.๐๔

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ระดับความมุ่งหวังของครูในการสอน		
ให้รู้เต็มความหลักสูตร	๘.๖๐	-๐.๑๒
ให้ฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ดี	๕๕.๓๘	.๑๕
แล้วแต่ความสามารถของนักเรียนเอง	๑๐.๖๑	-๐.๒๘
การสอน อ่าน เขียน ไวยากรณ์		
สอนแยกกัน	๑๑.๘๒	.๑๕
สอนพร้อมกันไป (สัมพันธ์กัน)	๕๑.๕๓	.๔๑ *
การใช้ภาษาไทยในการสอน		
ใช้เกือบหมด	๑๕.๕๕	.๓๐
ใช้ประมาณครึ่งหนึ่ง	๓๔.๕๔	.๑๒
ใช้ประมาณหนึ่งในสาม	๔๘.๕๖	.๐๕
วิธีการสอนอ่าน		
แปลเป็นไทยเฉพาะตอนที่เห็นว่ายาก	๕๐.๕๓	-๐.๔๑ **
ใช้ภาษาไทยแต่เท่าที่จำเป็น	๕๓.๕๓	-๐.๐๔
การสอนฟัง ใช้วิธีการอย่างไร		
ครูอ่านให้นักเรียนฟัง และถาม	๕๕.๕๑	-๐.๕๓ **
ครูพูดภาษาอังกฤษในขณะที่สอนตลอดเวลา	๔๔.๐๘	-๐.๓๒ **
ให้นักเรียนฝึกกันอ่านและฟัง	๔๐.๘๖	.๒๓ *
ให้ฟังเสียงจากเจ้าของภาษา	๓๓.๓๓	-๐.๐๕
การสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ		
สนับสนุนมากที่สุด	๓๒.๕๘	-๐.๒๖ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ใช้ภาษาอังกฤษน้อย	๑๔.๕๒	-๐.๓๔
แบบตัวอักษรที่ใช้ในการสอน		
ใช้เฉพาะตัวเขียน	๓๗.๖๓	๐.๐๖
ใช้ทั้งแบบตัวเขียนและตัวพิมพ์	๔๔.๕๖	-๐.๔๔*
การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ		
ไม่ค่อยได้จัดบ่อยนัก	๒๔.๗๓	-๐.๔๓**
จัดขึ้นทุกครั้งที่เห็นว่าเหมาะสมกับบทเรียน	๗๔.๓๑	๐.๔๐**
แรงจูงใจจากปฏิกิริยาของครูต่อนักเรียนที่เก่ง		
ยกย่องชมเชยเสมอ	๕๒.๖๔	๐.๐๖
ให้รางวัล และยกย่องชมเชย	๔๔.๕๖	-๐.๒๔**
สอนเพิ่มเติมเป็นพิเศษ	๒๐.๔๓	-๐.๔๗**
แรงจูงใจจากปฏิกิริยาของครูต่อนักเรียนที่ไม่เก่ง		
พยายามหาโอกาสชมเชย	๒๒.๐๔	-๐.๕๒**
ให้ความสนใจเป็นพิเศษขณะสอน	๔๔.๕๖	๐.๑๖
ชักชวนให้ปรับปรุงตัวเอง	๔๔.๕๖	-๐.๗๑**
สอนเพิ่มเติม ให้การบ้านเพิ่ม	๒๓.๑๑	๐.๕๓**
การใช้อุปกรณ์การสอน		
ใช้ทุกครั้งที่เห็นว่าเหมาะจะนำมาใช้	๔๕.๑๖	-๐.๒๒*
ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยนัก	๔๑.๔๓	-๐.๑๔
การเตรียมการสอนของครู		
เตรียมอย่างละเอียด	๑๐.๖๑	-๐.๐๖

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
เตรียมการสอนเป็นส่วนมาก	๕๓.๕๒	.๓๘ **
เตรียมบ้างเป็นบางครั้ง	๓๒.๒๒	-.๓๕ **
การให้การบ้าน		
ให้มากที่สุดเท่าที่จะให้ได้	๓๒.๒๒	-.๓๐ **
ให้การบ้านมากบ้างน้อยบ้างเป็นประจำ	๕๔.๘๓	.๒๕ **
การส่งงานของนักเรียน		
ครูเข้มงวดมาก	๒๑.๕๐	.๕๔ **
ต้องตรวจจนครบเป็นส่วนมาก	๕๕.๐๕	.๐๑
บางครั้งก็ปล่อยให้ผ่านไปบ้าง	๑๓.๔๔	-.๘๐ **
การประเมินผล		
ภาคเรียนละ ๒ ครั้ง	๓๔.๑๘	.๔๐ **
ทุกครั้งทั้งจบบทเรียนหนึ่ง ๆ	๑๐.๒๑	-.๐๖
ทุกสัปดาห์	๖.๘๘	-.๔๘
ทุกครั้งที่นักเรียนไม่สนใจ	๘.๖๐	-.๑๒
ในความรู้สึกของครู ว่าสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ก็	๒๘.๔๔	.๘๖ **
พอใช้ได้	๓๒.๒๕	-.๐๑
อยากให้ได้ดีกว่านี้	๕๔.๘๓	-.๓๘ **
ความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก		
ควรจะดีถ้าครูเอาใจใส่พอ	๔๓.๐๓	.๓๒ **
ดีกว่านี้ถ้าปรับปรุงหลักสูตรวิธีสอน ตำราเรียน	๕๖.๕๘	-.๓๒ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
ความรู้สึกเกี่ยวกับความรู้ภาษาอังกฤษของเด็กที่สอนอยู่ ที่สอดคล้องกับเจ้าของภาษาได้ตามระดับความรู้ ที่ได้อ่านและเขียน	๒๓.๑๑	.๕๓ **
ยังไม่ดีเท่าที่ควร	๒๒.๐๔	-.๐๑
	๒๙.๐๓	-.๔๑ **
โดยเฉพาะการฟัง การอ่าน และ การเขียน	๑๕.๕๕	.๒๔ **

พิจารณาสถานภาพเกี่ยวกับครูและวิธีสอน กับค่าสหสัมพันธ์แต่ละตัวในตารางที่ ๓ จะเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

๒.๑ เพศ เพศของครูไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่ประการใด

๒.๒ อายุ อายุของครูมีค่าสหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติเพียงค่าเดียวคือ การที่ครูผู้สอนมีอายุระหว่าง ๒๐ - ๒๔ ปี ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๕ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ หมายความว่า การเรียนภาษาอังกฤษกับครูอายุระหว่าง ๒๐ - ๒๔ ปี มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

๒.๓ วุฒิ การเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่มีวุฒิ ป.ม. ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า มีสหสัมพันธ์เป็น .๔๑ แต่การเรียนกับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๕๓ ค่าสหสัมพันธ์ทั้งสองมีนัยสำคัญเชิงสถิติ ซึ่งมีความหมายว่า การที่ครูผู้สอนมีวุฒิ ป.ม., ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูผู้สอนมีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษากลับมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน

๒.๔ ประสบการณ์ในการทำงานของครู การทำการสอนมาเป็นเวลา ๑ - ๔ ปี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การที่ครูสอนมาเป็นเวลา

๕ - ๙ ปี มีค่าสหสัมพันธ์ - .๖๕ และการทำการสอนมาเป็นเวลา ๑๐ ปีขึ้นไป มีค่าสหสัมพันธ์ .๓๐ โดยมีระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ เช่นเดียวกัน ส่วนประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น การที่ครูทำการสอนมาเป็นเวลา ๑ - ๔ ปี มีค่าสหสัมพันธ์ - .๕๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ การที่ครูสอนมาเป็นเวลา ๕ - ๙ ปี มีค่าสหสัมพันธ์ .๓๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ และการที่ครูสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาดังแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป มีค่าสหสัมพันธ์ .๕๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

จะเห็นได้ว่า การที่ครูทำการสอนมานานปีกว่า มีแนวโน้มจะสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีมากกว่า ในทั้งสองกรณี คือ การที่ครูทำการสอนมาแล้ว ๑๐ ปีขึ้นไป มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูทำการสอนมาเป็นเวลา ๕ - ๙ ปี มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน และการที่ครูทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษมานานก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ การที่ครูสอนมาเป็นเวลา ๕ - ๙ ปี และ ๑๐ ปีขึ้นไป มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีมากขึ้นตามลำดับ แต่การที่ครูสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา ๑ - ๔ ปี มีความสัมพันธ์ค่อนข้างมาก กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

๒.๕ ปริมาณงานที่ครูต้องทำ การที่ครูสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษวิชาเดียว มีค่าสหสัมพันธ์ - .๓๕ และการที่ครูสอนภาษาอังกฤษกับสังคม มีค่าสหสัมพันธ์ - .๖๔ ทั้งสองค่านี้มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ส่วนการที่ครูสอนภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีค่าสหสัมพันธ์ .๖๑ และการที่ครูสอนภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส มีค่าสหสัมพันธ์ .๕๓ ทั้งสองค่านี้มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ค่าสถิติเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการที่ครูสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ หรือสอนภาษาอังกฤษกับสังคม มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูสอนภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน

ในเรื่องจำนวนชั่วโมงที่ครูสอนใน ๑ สัปดาห์ มีค่าสหสัมพันธ์ที่มีความสำคัญทางสถิติอยู่ ๒ กรณีคือ การที่ครูสอนต่ำกว่า ๑๐ ชั่วโมง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๓ และการที่ครูสอนเกินกว่า ๑๖ ชั่วโมง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๒๗

ส่วนจำนวนชั่วโมงที่ครูสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษต่อสัปดาห์ก็มีค่าสหสัมพันธ์ที่มียสำคัญทางสถิติอยู่ ๒ กรณี เช่นเดียวกัน ได้แก่ การที่ครูสอนภาษาอังกฤษ ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๑ และการที่ครูสอนภาษาอังกฤษ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๕๗ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้ มีความหมายว่า การที่ครูผู้สอนสอนต่ำกว่า ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูทำการสอนเกินกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ส่วนการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ ๑๐ ชั่วโมง มีความสัมพันธ์สูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ของนักเรียน แต่การที่ครูสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน

สภาพเช่นนี้แสดงว่า การที่ครูต้องสอนมากชั่วโมง จะสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน และการสอนน้อยชั่วโมงกว่าจะสัมพันธ์กับการเรียนที่ดีของนักเรียน

๒.๖ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือโทของครู การที่ครูเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การที่ครูเคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท มีค่าสหสัมพันธ์ - .๓๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในเชิงสถิติ .๐๑ และการที่ครูไม่เคยเรียนเป็นวิชาเอก หรือโท แต่สนใจภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์ .๓๓ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ แปลความหมายได้ว่า การที่ครูเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน และตรงกันข้าม การที่ครูไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือโท แต่สนใจภาษาอังกฤษ กลับมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน

๒.๗ การได้คุณวุฒิเพิ่ม มีกรณีเดียวที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การที่ครูยังไม่เคยได้คุณวุฒิเพิ่มเติม ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๑ หมายความว่า การที่ครูไม่เคยได้คุณวุฒิที่เพิ่มเลยตั้งแต่สอนมา มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดีของนักเรียน

๒.๘ สาเหตุที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีกรณีเดียวที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน คือการที่ครูสมัครสอนเองด้วยใจรัก ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๒๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ ซึ่งหมายความว่า การที่ครูสอนภาษาอังกฤษด้วยใจพอใจ มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดีของนักเรียน

๒.๘ วิธีหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม มีหลายกรณีที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น การอ่านหนังสือคำร่าต่าง ๆ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๓๓ การอ่านจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร มีค่าสหสัมพันธ์ -.๒๗ การติดตามรายการวิทยุ โทรทัศน์ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๕ การสนทนากับชาวต่างประเทศ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๓๗ การใช้แผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง มีค่าสหสัมพันธ์ -.๕๕ และการศึกษาจากสถานสอนภาษามีค่าสหสัมพันธ์ .๓๓ ค่าสหสัมพันธ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ในบรรดาวิธีการที่กล่าวมานั้น มีการศึกษาจากสถานสอนภาษาเพียงอย่างเดียวที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน นอกจากนี้ทุกวิธีมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียนทั้งสิ้น

๒.๑๐ การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ การที่ครูไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเลย มีค่าสหสัมพันธ์ -.๓๔ ซึ่งมีนัยสำคัญเชิงสถิติ หมายความว่า การที่ครูไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเลย มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน สำหรับค่าสหสัมพันธ์ของการที่ครูเคยเข้ารับการอบรมหรือเข้าร่วมสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

๒.๑๑ ทักษะของครูเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ การที่ครูรู้สึกว่า ตนเองมีความรู้พอที่จะสอนนักเรียนระดับนี้ได้ดี มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๔ การที่ครูรู้สึกว่าตนเองมีความรู้พอที่จะสอนนักเรียนระดับนี้ได้ปานกลาง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๕๒ และการที่ครูรู้สึกว่าต้องการแก้ไขปรับปรุงความรู้ของตนเพื่อสอนเด็กระดับนี้ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๖๔ โดยที่ค่าเหล่านี้มีนัยสำคัญเชิงสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ นั่นก็คือ การที่ครูมั่นใจว่า ตนเองมีความรู้พอที่จะสอนได้ดี และการที่ครูต้องการปรับปรุงตนเองเพื่อสอนให้ดีขึ้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูรู้สึกว่าตนเองมีความรู้พอที่จะสอนได้ในระดับปานกลาง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน

ส่วนในด้านความสนใจและทักษะของครูต่อคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ การที่ครูสนใจจะเลือกเรียนวิชาครู ถ้าได้มีโอกาสไปศึกษาต่อ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๒ การที่ครูสนใจจะเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๒ และการที่ครูสนใจจะเลือกเรียนวิชาสังคมมีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๔๐ ค่าเหล่านี้มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า การที่ครูสนใจในวิชาครู หรือภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูสนใจในวิชาสังคม มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน

เกี่ยวกับทักษะของครูต่อคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่อย่างใด

๒.๑๒ หนังสือตำราที่ใช้ สำหรับหนังสือที่ใช้เป็นตำราในชั้นเรียน มีอยู่ ๒ ชุด ที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การใช้หนังสือ Oxford English Course for Thailand กับ English Grammar Drills มีค่าสหสัมพันธ์ เป็น -.๓๑ และหนังสือ Oxford English Course for Thailand กับ Prathom English มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๖๔ หมายความว่า การใช้หนังสือสองเล่มแรกเป็นตำราสอนในชั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน แต่การใช้หนังสือสองเล่มหลัง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียนค่อนข้างสูง

สำหรับหนังสือที่ใช้ประกอบการสอน ครูที่ใช้หนังสือหลายเล่มประกอบกัน มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๖๐ และครูที่ใช้หนังสืออื่นประกอบการสอนเป็นบางครั้ง มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๓ ทั้งสองค่านี้มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า การที่ครูใช้หนังสือหลายเล่มประกอบกันในการสอน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูใช้หนังสืออื่นประกอบการสอนเป็นบางครั้ง กลับมีความสัมพันธ์อย่างสูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน

๒.๑๓ จำนวนนักเรียนในชั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ

๒.๑๔ ระดับความมุ่งหวังของครูในการสอน ก็ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ

๒.๑๕ วิธีสอนของครู ปรากฏว่ามีกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดังต่อไปนี้

๑) การสอนอ่าน เขียน และไวยากรณ์พร้อมกันไป หรือสอนให้สัมพันธ์กัน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน คือ มีค่าสหสัมพันธ์ .๔๑ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๒) การใช้ภาษาไทยในการสอนมากหรือน้อยในขณะสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

๓) การสอนอ่านโดยแปลเป็นไทย เฉพาะตอนที่เห็นว่ายาก มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน คือ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๑ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๔) การสอนฟัง โดยครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วถามความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน คือ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๕๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๑ การที่ครูใช้ภาษาอังกฤษในชั่วโมงสอนเพื่อฝึกการฟังก็เช่นเดียวกัน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๓๒ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การใช้วิธีให้นักเรียนผลัดกันอ่านและฟังนั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี โดยมีค่าสหสัมพันธ์ .๒๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕

๕) การสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า การที่ครูพยายามสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๒๒ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๖) แบบตัวอักษรที่ใช้ในการสอน การใช้ตัวอักษรทั้งแบบตัวพิมพ์และตัวเขียนปนกันในการสอน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๗) กิจกรรมส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า การที่ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนนาน ๆ ครั้ง มีความสัมพันธ์สูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๓ แต่การที่ครูจัดกิจกรรมเมื่อบทเรียนอ่านจบให้ มีความสัมพันธ์อย่างสูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๐ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๔) แรงจูงใจจากปฏิกิริยาของครู การที่ครูพยายามให้รางวัลและยกย่องชมเชยนักเรียนที่เก่ง และการที่ครูสอนเพิ่มเติมให้นักเรียนที่เก่ง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีทั้งสองประการ มีค่าสหสัมพันธ์ - .๒๕ และ - .๔๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

สำหรับนักเรียนที่ไม่เก่ง การที่ครูพยายามหาโอกาสชมเชยก็ดี การกระตุ้นให้พยายามปรับปรุงตัวเองก็ดี ล้วนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๒ และ - .๓๑ ตามลำดับ โดยมีระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การที่ครูสอนเพิ่มเติมและให้การบ้านเพิ่มสำหรับนักเรียนที่อ่อน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๓ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

๕) การใช้อุปกรณ์การสอน การที่ครูใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้งที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ มีแนวโน้มจะสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี คือ มีค่าสหสัมพันธ์ - .๒๒ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕

๖) การเตรียมการสอน การที่ครูเตรียมการสอนเป็นส่วนมาก มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การที่ครูเตรียมการสอนบ้างในบางครั้ง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๓๕ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๗) การให้และตรวจการบ้าน การที่ครูให้การบ้านมากที่สุดเท่าที่จะให้ได้ มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๓๐ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การที่ครูให้การบ้านมากบ้างน้อยบ้างเป็นประจักษ์มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๒๕ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

ส่วนการส่งงานของนักเรียนนั้น การที่ครูเข้มงวดมาก มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การที่ครูไม่ค่อยเข้มงวด บางครั้งก็ปล่อยให้อย่างไรบ้าง มีความสัมพันธ์อย่างสูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน คือ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น - .๔๐ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

๑๒) การประเมินผล การประเมินผลภาคเรียนละ ๒ ครั้ง มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๐ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ ส่วนการประเมินผลทุกครั้งที่ยกบทเรียนหนึ่ง ๆ หรือทุกสัปดาห์ หรือทุกครั้งที่เราเห็นว่านักเรียนไม่สนใจนั้น มีแนวโน้มจะสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี คือค่าสหสัมพันธ์ทุกค่าเป็นลบ แต่ยังไม่ถึงกับมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่กล่าวมาแล้วทั้ง ๑๒ ข้อนี้ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนของครูกับผลการเรียนของนักเรียน ต่อไปจะได้กล่าวถึงความรู้สึกของครูต่อการสอนของตนเอง

๒.๑๒ ความรู้สึกที่ครูได้จากการสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า เมื่อให้โอกาสครูประเมินผลงานของตนเองตามความรู้สึกนั้น การที่ครูรู้สึกว่าการสอนภาษาอังกฤษได้ดี มีค่าสหสัมพันธ์เป็น .๔๖ ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๑ และการที่ครูรู้สึกว่าอยากให้ผลงานของตนเองดีกว่าที่เป็นอยู่ มีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ นั่นคือ การที่ครูมีความรู้สึกว่าตนเองสอนภาษาอังกฤษได้ดี มีความสัมพันธ์อย่างสูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน และการที่ครูยังรู้สึกว่าผลการสอนของตนเองไม่ดีเท่าที่ควร มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน

ส่วนความเห็นของครูต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น การที่ครูรู้สึกว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดี ถ้าครูเอาใจใส่มากพอ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๖ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ แต่การที่ครูมีความรู้สึกว่า นักเรียนจะเรียนได้ผลดีขึ้น ถ้าได้ปรับปรุงหลักสูตร วิธีสอน และหนังสือตำรา นั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๖ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

ประการสุดท้าย เมื่อให้ครูประเมินความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนของตน ตามความรู้สึก ก็ปรากฏว่า การที่ครูมีความรู้สึกว่านักเรียนของตนมีความรู้ภาษาอังกฤษพอจะติดต่อกับเจ้าของภาษาได้ตามระดับความรู้ และการที่ครูมีความรู้สึกว่านักเรียนของตนมีความรู้คืออยู่ ๓ ทักษะ คือ ฟัง อ่าน และเขียน มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๕๓ และ .๖๔ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ ส่วนการที่ครูมีความรู้สึกว่า นักเรียนของตน

ยังมีความรู้ไม่ดีเท่าที่ควร มีความสัมพันธ์สูงมากกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ค่าสหสัมพันธ์ เป็น -0.29 ที่ระดับความเชื่อมั่นในเชิงสถิติ 0.05

เท่าที่กล่าวมาแล้วในตอนนี้ คือ ลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพเกี่ยวกับตัวครู กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งปรากฏว่า องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวครูนี้ มีทั้งที่เป็นความสัมพันธ์ที่ดีและไม่ดี กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สภาพเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า ผลการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น นอกจากจะสัมพันธ์กับองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวนักเรียนแล้ว ยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอนอีกประการหนึ่งด้วย

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับ พื้นฐานทางครอบครัวกับผลการเรียน ภาษาอังกฤษ

ข้อมูลส่วนนี้ได้จากคำตอบของผู้ปกครองนักเรียน ส่วนหนึ่งเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ปกครอง อีกส่วนหนึ่งเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูนักเรียน และสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์ในทางบวกและลบอยู่หลายประการ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔.

ตารางที่ ๔ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
อายุบิดา		
๓๐ - ๔๐	๒๕.๐	-0.06
๔๑ - ๕๐	๔๖.๑	0.06
๕๑ - ๖๐	๒๑.๖๖	-0.0๓
๖๑ - ๗๐	๒.๖๒	-0.๔๑

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
อายุมารดา		
๓๑ - ๔๐	๓๓.๓๓	-๐.๐๕
๔๑ - ๕๐	๔๐.๐๐	.๐๓
๕๑ - ๖๐	๕.๓๓	.๑๖
วุฒิบิดา		
ป.๔	๑๓.๓๓	-๐.๕๕ **
ป.๓ หรือ ม.๓	๕.๕๕	.๐๐
ม.๓.๓ หรือ ม.๖	๘.๘๘	-๐.๒๑
ม.๓.๕ หรือเทียบเท่า	๑๒.๓๓	.๑๘
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	๕.๐๐	.๒๗
ปริญญาตรี	๒๓.๘๘	.๒๓
สูงกว่าปริญญาตรี	๘.๓๓	.๕๒ *
วุฒิมารดา		
ไม่ได้เรียนหรือต่ำกว่า ป.๔	๓.๓๓	.๐๐
ป.๔	๒๑.๖๖	-๐.๖๓ **
ป.๓ หรือ ม.๓	๕.๕๕	-๐.๑๖
ม.๓.๓ หรือ ม.๖	๑๒.๖๖	.๒๖
ม.๓.๕ หรือเทียบเท่า	๑๒.๓๓	.๒๖
อนุปริญญา	๓.๓๓	.๖๓ **
ปริญญาตรี	๑๑.๑๑	.๔๓
สูงกว่าปริญญาตรี	๑.๑๑	.๐๐

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_t
อาชีพค้า		
ข้าราชการ(แพทย์ ครู นักปกครอง)	๑๕.๕๕	.๓๗ *
ข้าราชการ(ทหาร ตำรวจ)	๖.๑๑	.๐๗
ข้าราชการ (ประจำแผนก, พนักงาน, งานธุรการ)	๕.๕๕	-.๓๒*
รับราชการ (คนงาน, ภารโรง)	๖.๖๖	-.๕๔*
ธุรกิจการค้า และธุรกิจส่วนตัว	๓๐.๐๐	.๐๔
ลูกจ้าง (บริษัท องค์การ และเอกชน)	๒๒.๓๓	-.๐๒
อาชีพบริการ		
รับราชการ (แพทย์ ครู เลขาณุกร โฆษนากร เภสัชกร นักวิจัย)	๑๐.๐๐	.๕๔*
ธุรกิจการค้า และธุรกิจส่วนตัว	๓๑.๖๖	-.๒๕
แม่บ้าน (งานบ้าน)	๒๗.๓๓	.๒๒
ลูกจ้าง (บริษัท องค์การ และเอกชน)	๑๒.๓๓	-.๔๑*
รายได้ของครอบครัวใน ๑ เดือน		
ต่ำกว่า ๒๐๐๐ บาท	๒๐.๐๐	-.๖๖**
๒๐๐๑ - ๔๐๐๐ บาท	๑๖.๑๑	.๐๓
๔๐๐๑ - ๖๐๐๐ บาท	๑๓.๓๓	.๒๑
๖-๐๐ บาทขึ้นไป	๕๕.๕๕	.๒๗*
บิดาเคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศ	๔๓.๔	.๒๓**
มารดาเคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศ	๒๖.๑๑	.๒๗**
ในครอบครัวมีการพบปะติดต่อกับ ช่างชาวต่างประเทศที่พูดภาษา อังกฤษ	๓๑.๖๓	.๕๒**

สถานการณ์	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _t
ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษพูดกันในบ้านเสมอ	๔.๔๔	.๔๓
บางครั้งผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษพูดกับเด็กด้วย	๒๖.๑๑	.๔๖ **
ในบ้านมีหนังสือสำหรับเด็กหรือหนังสือการ์ตูนที่มีภาษาอังกฤษ	๓๐.๕๖	.๔๖ **
ที่บ้านรับหรือซื้อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมาอ่านเสมอ	๓๓.๘๔	.๓๙ **
การได้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	๓๑.๖๓	-.๑๔
ความต้องการของพ่อแม่จะให้ลูกเก่งภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่น	๕๕.๔๔	-.๑๒
การได้รับความเอาใจใส่เรื่องการเรียนอยู่เป็นประจำ	๔๐.๐๐	.๑๐
การมีพ่อแม่ที่ให้โอกาสแสดงความคิดเห็นเต็มที่	๔๐.๕๖	.๒๖ **
การมีพ่อแม่ที่เข้มงวดต่อการมอบเชิ้อฟัง	๔๖.๑๑	-.๓๕ **
การอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะการเงินไม่สู้ดี	๕๔.๔๔	-.๑๓
การอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะการเงินดี	๕๒.๓๔	.๓๕ **
การมีพ่อแม่ที่พยายามจัดหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาเพิ่มเติมให้	๖๐.๐๐	.๓๗ **
การมีพ่อแม่ที่มุ่งหวังจะส่งไปเรียนต่างประเทศ	๕๖.๖๓	.๔๓ **
การที่พ่อแม่เอาใจใส่ให้ทำการบ้านและดูหนังสือเสมอ ๆ	๔๒.๓๓	.๒๖ **
การที่พ่อแม่กวาดขันเรื่องการเรียนเฉพาะตอนใกล้สอบ	๓๖.๑๑	.๐๓
การที่พ่อแม่ไม่ได้เอาใจใส่เรื่องทำการบ้านหรือดูหนังสือ	๒๓.๘๔	-.๐๕
การมีโอกาสดูภาพยนตร์และโทรทัศน์บ่อย ๆ	๖๕.๐๖	.๕๐ **
การที่พ่อแม่ใกล้ชิดสนิทสนม	๔๐.๐๐	.๓๐ **
การไม่ได้รับความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากพ่อแม่	๓๓.๓๓	-.๓๖ **
การให้เด็กรับผิดชอบเรื่องการเรียนของตนเอง	๔๓.๓๓	.๒๕ **

สถานภาพ	ร้อยละ ของผู้ตอบ	χ^2
การที่พ่อแม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ	๘๗.๗๒	.๑๕
การที่พ่อแม่มีความกระตือรือร้นที่จะให้เด็กทำคะแนนภาษาอังกฤษ ได้ดี	๘๗.๒๒	.๑๔
การที่พ่อแม่สนใจคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กยิ่งกว่าวิชาอื่น	๗๔.๔๔	-.๐๗

จากตารางที่ ๕ นี้ อาจพิจารณาถึงสถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้ผลดีและไม่ดีในชั้นที่เกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว ได้ดังต่อไปนี้

๑.๑ อายุของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างอายุระดับต่าง ๆ ทั้งของบิดามารดา กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ประการใด

๑.๒ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ในกรณีที่บิดามารดามีการศึกษาน้อย คือ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๕๕ และ -.๖๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ ส่วนกรณีที่มีบิดามารดามีการศึกษาคือ บิดามีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าสหสัมพันธ์ .๕๒ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ และมารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา มีค่าสหสัมพันธ์ .๖๓ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑

ผลการวิจัยเช่นนี้ สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของบุตร คือ การที่บิดามารดามีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีหรือต่ำ แต่การที่บิดามารดามีการศึกษาจบชั้นสูงกว่าปริญญาตรี และมารดามีการศึกษาจบอนุปริญญา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีหรือสูง

๑.๓ อาชีพของบิดามารดา สำหรับบิดา มีอาชีพเดียวที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของบุตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ อาชีพรับราชการแต่แตกต่างกันออกไปเป็น ๓ กรณี

ดังนี้ ถ้าบิดาเป็นแพทย์ ครู หรือนักปกครอง ค่าสหสัมพันธ์เป็น .๓๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ แต่ถ้ามารับราชการเป็นประจำแผนก พนักงาน หรือทำงานธุรการ ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๓๒ และถ้ามารับราชการเป็น คนงาน หรือภารโรง ค่าสหสัมพันธ์เป็น -.๕๔ ทั้งนี้ โดยมิระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๕ เช่นเดียวกัน แสดงว่า การที่บิดาเป็นแพทย์ ครู หรือนักปกครอง นั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของบุตร แต่การที่บิดารับราชการเป็นประจำแผนก พนักงาน ทำงานธุรการ คนงาน หรือภารโรง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของบุตร ส่วน อาชีพอื่น ๆ ยังไม่มีค่าสหสัมพันธ์ที่เชื่อถือได้ในทางสถิติ

สำหรับมารดา อาชีพที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี ๒ ประเภท คือ อาชีพ รับราชการ เป็นแพทย์ ครู เลขาณุกร นักวิทยาศาสตร์การอาหาร เกษษกร หรือทำงานสถิติและวิจัย มีค่าสหสัมพันธ์ .๕๔ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และอาชีพลูกจ้างมีค่าสหสัมพันธ์ -.๔๑ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ เช่นเดียวกัน แสดงว่า การที่มารดามีอาชีพรับราชการเป็น แพทย์ ครู เลขาณุกร โภชนากร เกษษกร หรือทำงานสถิติและวิจัยนั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของบุตร แต่การที่มารดามีอาชีพรับจ้างทำงานตามบริษัท องค์การ และเอกชน นั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของบุตร การที่มารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ หรือประกอบอาชีพทางด้านธุรกิจ ยังไม่มีค่าสหสัมพันธ์ที่พอจะเชื่อถือได้

๑.๔ รายได้ของครอบครัว การที่นักเรียนเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ บาท หรือเกินกว่า ๒,๐๐๐ บาทขึ้นไป มีค่าสหสัมพันธ์ -.๖๖ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ และมีค่าสหสัมพันธ์ .๒๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๕ ตามลำดับ แต่สำหรับครอบครัวที่มี รายได้ระหว่าง ๒,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ บาท นั้น ค่าสหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่ารายได้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ถ้า ครอบครัวมีรายได้ต่ำก็สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ต่ำ และถ้าครอบครัวมีรายได้สูงก็สัมพันธ์กับผลการเรียนที่สูง

๑.๕ ประสบการณ์ของบิดามารดาในการไปศึกษาหรือดูงานในต่างประเทศ สำหรับบิดา มีค่าสหสัมพันธ์ .๒๓ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ส่วนของมารดามีค่าสหสัมพันธ์ .๖๗ ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .๐๑ แสดงว่า การที่บิดามารดาของนักเรียนมีประสบการณ์ไปต่างประเทศนั้น มีความสัมพันธ์

กับการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีของเด็กในครอบครัว

๑.๖ เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ก็ปรากฏว่า มีองค์ประกอบหลาย-
ประการมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี โดยมีระดับความเชื่อมั่นในเชิงสถิติ .๐๑
องค์ประกอบเหล่านั้น ได้แก่

๑. การที่ครอบครัวมีการพบปะติดต่อบ่อย ๆ กับชาวต่างประเทศที่พูดภาษา

อังกฤษ

๒. การที่ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษพูดกับเด็กในบางครั้ง

๓. การมีหนังสือพิมพ์หรือหนังสือสำหรับเด็กที่เป็นภาษาอังกฤษอยู่ในบ้านเสมอ ๆ

๔. การที่ผู้ปกครองพยายามจัดหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

มาให้

๕. การที่ผู้ปกครองพยายามเอาใจใส่ให้ทำการบ้านและดูหนังสืออยู่เสมอ

๖. การที่ครอบครัวมีฐานะการเงินดี

๗. การที่ผู้ปกครองให้โอกาสเด็กแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่

๘. การที่ผู้ปกครองใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็ก

๙. การที่ผู้ปกครองให้โอกาสเด็กดูภาพยนตร์และโทรทัศน์บ่อย ๆ

๑๐. การที่ผู้ปกครองมีความตั้งใจจะส่งไปเรียนต่างประเทศ

๑๑. การที่ผู้ปกครองฝึกให้รับผิดชอบเรื่องการเรียนรู้ของตนเอง

ส่วนสภาพแวดล้อมที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี ที่ระดับความ
เชื่อมั่นในทางสถิติ .๐๑ เช่นเดียวกัน ได้แก่

๑. การที่ผู้ปกครองเข้มงวดให้เด็กนอนหลับพักผ่อน

๒. การที่ผู้ปกครองไม่ได้เอาใจใส่ใกล้ชิดกับเด็ก

ยังมีค่าสหสัมพันธ์ที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นที่น่าสนใจเกิดอยู่ ๒ ประการ
คือ การที่เด็กได้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์ -.๑๔ และการที่ผู้ปกครองต้องการจะให้ลูกเก่ง
ภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่น มีค่าสหสัมพันธ์ -.๑๖ นับว่าแปลกที่เหตุผลสองประการนี้มีแนวโน้มจะสัมพันธ์
กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดี

จากผลการศึกษาทั้งหมดในตอนนี้ สามารถสรุปได้ว่า สภาพทางครอบครัว มีความสัมพันธ์
กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีหรือไม่ดีของเด็ก

ตอนที่ ๒. รายละเอียดบางประการที่ได้จากการสังเกตการสอนและการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ข้อมูล
เหล่านี้เป็นรายละเอียดปลีกย่อยนอกเหนือไปจากที่มีในแบบสอบถาม เสนอไว้เพื่อเป็น
แนวพิจารณาประกอบกับผลการวิจัยตอนที่ ๑

๑. รายละเอียดบางประการที่ได้จากการสังเกตการสอน จากการสังเกตการสอนอาจ
แบ่งสิ่งที่น่าสนใจออกได้เป็น ๓ เรื่อง คือ ชั้นเรียน ครู และวิธีสอนของครู

ก. ชั้นเรียน ในชั้นเรียนที่มีกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ โดยมากเป็นชั้นที่มีความสามารถ
ในการเรียนปานกลางตามที่ทางโรงเรียนจัดไว้ บางแห่ง ถือเอาคะแนนวิชาภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์
ในการจัดชั้น บางแห่งถือเอาคะแนนรวม และบางแห่งก็จัดกละกันไป จำนวนนักเรียนในชั้น มีตั้งแต่
ตั้งแต่ ๒๒ คน ไปจนถึงชั้นละ ๕๐ คน

บรรยากาศของชั้นเรียนในชั่วโมงภาษาอังกฤษเท่าที่ได้พบมาอาจจัดได้เป็น

๓ ประเภท คือ

๑) นักเรียนมีอิสระ จะพูด ฟัง และถาม อยู่ตลอดเวลา ครูผู้สอนเปิดโอกาส
ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่จะถาม เช่น ให้ชั้นเขียนกระดานดำ ตอบคำถาม และอ่านเรื่องจาก
หนังสือที่กำลังเรียนที่ละคน ชั้นเรียนแบบนี้เห็นได้ว่า นักเรียนที่สนใจมากจะมีส่วนในการเรียนการสอน
ส่วนที่ นักเรียนที่ไม่สนใจนักก็จะหนีไปสนใจสิ่งอื่น และไม่ค่อยมีส่วนในการเรียนการสอน ครูไม่
สามารถควบคุมให้นักเรียนทุกคนสนใจใส่ใจในบทเรียนเท่าที่ควร .

๒) นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัย ทุกคนทำตามที่คุณสั่ง เมื่อให้อ่านพร้อมกันก็
เสียงอ่านพร้อมเพรียงกัน เมื่อครูถามคำถามนักเรียนก็ยกมือขึ้น เพื่อให้ครูเรียกชื่อแล้วขึ้นชั้นตอบ
กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามที่คุณต้องการทุกประการ

๓) นักเรียนรอบอิสระ แต่คุณต้องการให้นักเรียนอยู่ในระเบียบ ชั้นเรียนแบบนี้
ครูสอนไปๆไป นักเรียนทำตามที่คุณต้องการบ้าง ชักช้าบ้าง ครูเอง ก็ปล่อยเลยตามเลยบ้าง คุณนักเรียน
บ้าง อยู่ตลอดเวลาที่สอน

ข. ครู ครูที่สอนกลุ่มตัวอย่าง มีลักษณะที่สังเกตได้ตามบรรยายกาศของชั้นเรียน คือ ครูที่เป็นกันเองกับนักเรียนตลอดเวลา ครูที่ว่างเเคยกับนักเรียนในขณะสอน และครูที่ชอบคว้าสั่งสอนไปควยในขณะสอน

ส่วนในทางวิชาการ ครูทุกคนมีความรู้แม่นยำในเนื้อหาวิชา ต่างกันแต่วิธีการดำเนินการสอน ครูบางคนสอนได้คล่องแคล่วตามที่เตรียมมาแล้ว ครูบางคนคิดกิจกรรมการเรียนการสอนขึ้นในขณะสอนทันที กิจกรรมในชั้นเรียนต้องหยุดชะงักลงบ้างในขณะที่ครูตัดสินใจ

ค. วิธีสอนของครู วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้ในขณะที่ผู้วิจัยไปทำการสังเกตการสอนมีดังนี้

๑) การสอนคำศัพท์ใหม่ ครูมักจะสอนคำศัพท์ใหม่และการอ่านเอาใจความในช่วงโมงเดียวกัน วิธีการที่ครูใช้ในการสอนคำศัพท์ใหม่ให้แก่ักเรียนมีดังต่อไปนี้

ครูเขียนคำศัพท์ลงบนกระดานคำ อธิบายความหมายเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ บ้าง ให้รูปภาพประกอบบ้าง แล้วให้นักเรียนอ่านคำศัพท์นั้น ต่อไปก็ให้นักเรียนพูดประโยคที่มีคำศัพท์ที่เรียนพร้อม ๆ กัน โดยครูพูดนำ ให้นักเรียนพูดตาม

ให้ตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์ใหม่อยู่ด้วย แล้วให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์นั้น

ให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีคำศัพท์ใหม่บนกระดานคำ แล้วครูนับคะแนนให้เป็นการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม

ครูจกศัพท์ให้ไปท่องมาล่วงหน้า แล้วเรียกมาเขียนบนกระดานคำคนละคำ เขียนไม่ถูกต้องถูกเข้าอยู่หน้าชั้น

ใช้บัตรคำติดลงบนกระดานคำ แล้วบอกความหมายเป็นภาษาไทยให้ ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว โดยติดรูปภาพลงบนกระดานคำแล้วให้นักเรียนออกมาเขียนคำศัพท์ไ้รูปภาพ

๒) การสอนอ่าน ครูทุกคนสอนอ่านหลังจากสอนคำศัพท์ให้นักเรียนทราบแล้ว วิธีการที่ครูสอนอ่านมีดังนี้

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน แล้วให้แปลเป็นไทยคนละประโยคน

จบเรื่อง

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละคน แล้วครูถามเนื้อเรื่อง ใช้คำถามเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนตอบเป็นภาษาอังกฤษทีละคน

ให้นักเรียนดูหนังสือและฟังเสียงอ่านของเจ้าของภาษาจากเครื่องบันทึกเสียงไปพร้อมกัน ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำที่ยากก่อน แล้วให้ฟังพร้อมกับดูหนังสือตามไปอีกครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมไปกับเสียงจากเครื่องบันทึกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น ครูถามความเข้าใจเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกันอีกครั้งโดยไม่ใช้เสียงจากเครื่องบันทึกเสียงนำ

ครูอ่านนำ ให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันทั้งชั้น แล้วให้นักเรียนช่วยกันแปลเป็นภาษาไทยเฉพาะตอนที่ครูเห็นว่ายาก

ให้นักเรียนอ่านในใจ กำหนดเวลาให้ แล้วครูแจกข้อคำถามให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง เสร็จแล้วครูเฉลยคำตอบให้ทราบ

๓) การสอนไวยากรณ์ ครูบางคนสอนไวยากรณ์ให้ดูทั้ง ๒ ครั้ง ครูบางคนไม่สอนไวยากรณ์ให้ดูเลย ผู้วิจัยจึงรวบรวมวิธีสอนไวยากรณ์ของครูจากการสังเกตการสอนได้เพียง ๓ แบบ ดังนี้

ครูให้กฎเกณฑ์เป็นภาษาไทย ยกตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษให้นักเรียนเห็น อธิบายภาษาไทย แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดลงในสมุด

ครูให้ตัวอย่างประโยคหลาย ๆ ประโยค อธิบายเป็นภาษาไทย แล้วสรุปเป็นกฎเกณฑ์ ต่อจากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกปากเปล่าจากแบบฝึกหัด

ครูให้ตัวอย่างประโยค ให้นักเรียนอ่านและช่วยกันตั้งข้อสังเกต ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกปากเปล่าจากแบบฝึกหัด

๒. รายละเอียดบางประการที่ได้จากการสัมภาษณ์ครู นอกเหนือจากรายละเอียดจากแบบสอบถามครูแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทราบจากครูบางคนถึงรายละเอียดปลีกย่อยในทางส่วนตัว ซึ่งอาจมีผลเกี่ยวข้องถึงการเรียนการสอน เช่น ตัวครูยังเป็นนักศึกษาปริญญาโท แต่ทำการสอนอยู่ตามโรงเรียน ดังนั้นจึงใช้เวลาชั่วโมงว่างไปเข้าชั้นเรียนและเวลาโรงเรียนเลิก ไปทำการค้นคว้าเพิ่มเติม จึงทำให้

ครูไม่เคยเตรียมการสอนก่อนเข้าสอนเลย เพราะมีชั่วโมงสอนถึงสัปดาห์ละ ๒๒ ชั่วโมงอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง ครูเป็นนักศึกษาภาคค่ำ แต่ก็พยายามเตรียมการสอนเป็นส่วนมาก และอีกอย่างหนึ่งครูเป็นผู้จัดการฝ่ายธุรการของโรงเรียน มีงานทำมาก แต่ก็มีความชำนาญในการสอน และมั่นใจว่าสอนได้ดี เป็นต้น

จากรายละเอียดส่วนตัวของครูบางคนนี้ ปรากฏว่ามีข้อแตกต่างที่อาจส่งผลกระทบต่อนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอีกประการหนึ่ง คือ บางกลุ่มมีครูฝึกสอนมาสอน ๑ ภาคเรียนบ้าง ๒ ภาคเรียนบ้าง บางกลุ่มก็เรียนกับครูประจำของตนตลอดปี

รายละเอียดประการสุดท้ายจากการสัมภาษณ์ครูก็คือ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยได้นำมารวบรวมเข้าด้วยกันได้ดังต่อไปนี้

พื้นความรู้ของนักเรียนต่างกันมาก เนื่องจากทางโรงเรียนไม่ได้จัดชั้นตามความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเนื่องจากโครงการทดลองเลื่อนชั้นให้กับนักเรียนที่สอบตก ทั้งสองประการนี้เป็นปัญหาทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปไม่ได้ดีเท่าที่ควร ปัญหาที่เกิดขึ้นได้แก่

จำนวนนักเรียนในชั้นมาก ครูดูแลได้ไม่ทั่วถึง

หนังสือเรียนก็ดี หลักสูตรก็ดี มีเนื้อหามาก จนครูสอนไม่ทันเสมอ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสอนตามวิธีสอนแบบใหม่ ทำให้นักเรียนรู้ได้ช้าและ

ครูไม่ค่อยนำมาใช้สอน

นักเรียนที่เก่งภาษาอังกฤษนั้น เป็นเพราะได้เรียนมาอย่างดีและจริงจัง ตั้งแต่ชั้นเล็ก ๆ จนถึงปัจจุบัน ไม่ใช่เพราะครูคนปัจจุบันสอนดีเท่านั้น

นักเรียนหลายคนที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดี เรียนดีในทุกวิชาด้วย

ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีส่วนในการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดี

เป็นอย่างมาก

ตัวนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เด็กที่สนใจและตั้งใจเรียนนั้น สอนอะไรก็ได้ผลดี

ครูเองก็มีกำลังใจที่จะสอน

ที่กล่าวถึงทั้งหมดนี้เป็นข้อเท็จจริงที่รวบรวมได้จากการสังเกตการสอนและการสัมภาษณ์ครูผู้วิจัยเชื่อว่า ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่จะช่วยให้ตระหนักได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า มีองค์ประกอบมากมายหลายด้านที่เกี่ยวข้องมาถึงผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แม้ว่าข้อมูลในตอนที่สองนี้ จะไม่มีค่าสหสัมพันธ์เป็นตัวเลขแสดงให้เห็นได้ก็ยังเป็นข้อเท็จจริงที่สนับสนุนว่า ยังมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการเรียนการสอนอีกหลายประการที่ควรจะหยิบยกมาพิจารณาในเรื่องผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และเป็นรายละเอียดที่ไม่อาจแสดงออกมาทางแบบสอบถามเป็นตารางหรือตัวเลขแต่มีความสำคัญในตัวของมันเองดังกล่าว.

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยทั้งหมดที่เสนอไว้ในบทที่ ๔ อาจารย์รวบรวมมาสรุปเป็นสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีและไม่ดี ใ้ค้ดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์บางประการเกี่ยวกับตัวนักเรียนเองกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

ก. สถานการณ์ที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี

เพศ

เพศหญิงแสดงแนวโน้มของผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

ความสนใจ

ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด
ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุด
ชอบและอ่านหนังสืออ่านเล่นหรือการ์ตูนที่เป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ

สนใจหาคำศัพท์ที่ยังไม่รู้จากพจนานุกรมบ่อย ๆ

ในการดูภาพยนตร์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ ใ้วิธีอ่านคำบรรยายเป็นส่วนมาก
เมื่อฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ สนใจ

ความหมายของเนื้อเพลง

ข. สถานการณ์ที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี

เพศ

เพศชายแสดงแนวโน้มของผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

ความสนใจ

ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุด
ชอบเรียนวิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาไทย
ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม

ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด
ไม่เคยอ่านหนังสืออ่านเล่นหรือการ์ตูนภาษาอังกฤษ

ใช้วิธีดูรูปภาพและเเค่เรื่องเมื่ออ่านหนังสือ
กึ่งกล่าว

ใช้วิธีดูรูปภาพและอ่านเฉพาะตรงที่อ่านได้

พยายามหาความหมายของคำศัพท์ยากในเพลง
ชอบวิชาภาษาอังกฤษและตั้งใจเรียนเต็มที่
ชอบเรียนทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียนและไวยากรณ์
หาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมโดยอ่านนิ-
สารและหนังสือพิมพ์
อ่านตำราสอนภาษาอังกฤษนอกเหนือจาก
ตำราเรียน

ความมุ่งหวัง

หวังจะเรียนต่อถึงระดับสูงกว่าปริญญาตรี
ต้องการมีอาชีพเป็นแพทย์ในอนาคต
ต้องการรู้ภาษาอังกฤษจนสามารถ ฟัง พูด
อ่าน และเขียนได้
ในการสอบภาษาอังกฤษ หวังที่จะได้คะแนน
เต็มหรือเกือบเต็ม
มีความคิดว่าจะไปศึกษาต่อต่างประเทศให้
จงได้
ถ้าได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ต้องการจะ
เลือกเรียนแพทย์
ถ้าได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ต้องการจะ
เลือกเรียนภาษาอังกฤษ

ในการดูภาพยนตร์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ ไม่
ค่อยสนใจคำพูดและคำบรรยาย
เมื่อฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ ไม่สนใจ
ความหมายของเนื้อเพลง
เมื่อต้องการรู้ความหมายของเนื้อเพลง
ก็หาหนังสือเพลงที่มีภาษาไทยเทียบไว้
มาอ่าน
ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเป็นบางครั้ง
ชอบเรียนอ่าน มากกว่าทักษะอื่น

ความมุ่งหวัง

หวังจะเรียนต่อถึงระดับ ม.ศ.๕, ป.กศ.
หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ต้องการรู้ภาษาอังกฤษพอฟังเข้าใจและพูด
ได้บ้าง
ในการสอบภาษาอังกฤษ หวังจะได้คะแนน
ปานกลาง
มีความคิดว่าจะไปศึกษาต่อต่างประเทศใน
บางครั้ง แต่ไม่กล้าหวัง
ถ้าได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ต้องการจะ
เลือกเรียนวิชาการศึกษา
ถ้าได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ต้องการจะ
เลือกเรียนวิชาทหาร หรือตำรวจ

ทัศนคติ

เห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์มาก

กิจกรรมโดยทั่วไป

ตื่นนอนเวลาประมาณ ๖.๐๐ นาฬิกา
มาโรงเรียนสม่ำเสมอ แทบไม่เคยขาดเลย

กิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการสอบประจำภาคกลาง ได้คะแนน
เฉลี่ยร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป
ผลการสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดีพอ ๆ กัน
ทุกฉบับ
ถามครูผู้สอน เมื่อรู้สึกว่าจะไม่เข้าใจ
เมื่อมีการบ้าน ภาษาอังกฤษ ลงมือทำทันที
ที่มีเวลา
เมื่อพบศัพท์คำใหม่ พยายามจำวิธีใช้ศัพท์คำนั้น
ในความหมายที่พบทันที
เมื่อพบศัพท์คำใหม่ ไม่ได้จดแต่พยายามจำให้
ได้ในขณะนั้น
ขณะเรียนอ่าน ได้สนใจวิธีอ่าน ความหมาย
และไวยากรณ์
เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีตั้งใจ เรียนในชั้น
แล้วทบทวนก่อนสอบ

ทัศนคติ

ไม่แน่ใจว่าจะได้ใช้ประโยชน์จากวิชาภาษาอังกฤษ

กิจกรรมโดยทั่วไป

ตื่นนอนเวลาประมาณ ๕.๓๐ นาฬิกา
ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา

กิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการสอบประจำภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ย
ร้อยละ ๕๐ - ๗๐
ถามเพื่อน เมื่อรู้สึกว่าเรียนไม่เข้าใจ
เตรียมตัวสอบภาษาอังกฤษ ด้วยการดูหนังสือ
เฉพาะตอนก่อนสอบ
เมื่อพบศัพท์คำใหม่ ใช้วิธีจดไว้และท่องจำ
ภายหลัง
เมื่อพบศัพท์คำใหม่จดไว้เฉย ๆ
เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีตั้งใจ เรียนเฉพาะใน
ชั้นเท่านั้น
มีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้
พูดไม่ชัด ออกเสียงคำบางคำไม่ชัด
เขียนช้า
ความจำไม่ดี
เหนื่อยง่าย

ไม่มีปัญหาด้านการเรียนเลย

มีปัญหามากกว่า ๑ อย่าง

สุขภาพ

ไม่มีสถานภาพใดสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี

สุขภาพ

มีความรู้สึกว่าตนเองแข็งแรงสมบูรณ์ดี

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการ เกี่ยวกับครูและวิธีการสอน กับผลการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

ก. สถานภาพที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี

ข. สถานภาพที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี

อายุ

ไม่มีอายุที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี

อายุ

อายุระหว่าง ๒๐ - ๒๔ ปี

วุฒิและประสบการณ์

วุฒิ ป.ม., ป.กศ. สูงหรือเทียบเท่า
ผ่านงานสอนมาเป็นเวลา ๑๐ ปีขึ้นไป
สอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา ๕ ปีขึ้นไป
ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก หรือ
โท แต่มีความสนใจในภาษาอังกฤษ
หาความรู้เพิ่มเติมจากสถานสอนภาษา

วุฒิและประสบการณ์

วุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา
ผ่านงานสอนมาเป็นเวลา ๕ - ๘ ปี
สอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา ๑ - ๔ ปี
เคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท
ยังไม่เคยได้คุณวุฒิเพิ่ม
ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษา
อังกฤษ
หาความรู้เพิ่มเติมจาก หนังสือตำราต่าง ๆ
หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์
แผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง
และการสนทนากับชาวต่างประเทศ

สภาพการทำงาน

สมัครใจสอนภาษาอังกฤษ
สอนภาษาอังกฤษ ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
สอนทั้งหมดไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
สอนวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย
สอนวิชาภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส

ความคิดเห็น

รู้สึกว่าคุณเองสอนภาษาอังกฤษได้ดี
มีความต้องการแก้ไขปรับปรุงการสอนของตน
เห็นว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีถ้า
ครูเอาใจใส่พอ
รู้สึกว่านักเรียนของตนมีความรู้ภาษาอังกฤษดี
พอที่จะติดต่อกับเจ้าของภาษาได้ตามระดับ
ความรู้
รู้สึกว่านักเรียนของตนมีความรู้ภาษาอังกฤษ
ดีแต่เฉพาะการอ่าน การฟัง และการเขียน

ความสนใจ

ถ้าได้ไปศึกษาต่อ จะเลือกเรียนวิชาการ-
ศึกษา
ถ้าได้ไปศึกษาต่อ จะเลือกเรียนวิชาภาษา
อังกฤษ

สภาพการทำงาน

สอนภาษาอังกฤษ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
สอนทั้งหมด ๑๖ ชั่วโมงขึ้นไปต่อสัปดาห์
สอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ
สอนวิชาภาษาอังกฤษและสังคม

ความคิดเห็น

รู้สึกว่าคุณเองสอนภาษาอังกฤษได้ระดับ
ปานกลาง
มีความเห็นว่านักเรียนจะเรียนภาษา-
อังกฤษได้ดีขึ้น ถ้าได้ปรับปรุงหลักสูตร
ตำรา และวิธีสอน
มีความรู้สึกว่าคุณนักเรียนของตนยังมีความรู้
ภาษาอังกฤษไม่เท่าที่ควร

ความสนใจ

ถ้าได้ไปศึกษาต่อจะเลือกเรียนวิชาสังคม

การสอน

ใช้หนังสือ Oxford และ Prathom English เป็นตำราหลักในการสอน
 ใช้หนังสืออื่นประกอบการสอนเป็นบางครั้ง
 สอนอ่าน เขียน ไวยากรณ์ สัมพันธกัน
 สอนฟัง โดยให้นักเรียนผลัดกันอ่านและฟัง
 จัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาอังกฤษเมื่อบทเรียนอ่านยให้
 สอนเพิ่มเติมให้เด็กที่อ่อน และให้การบ้าน
 เพิ่ม
 เตรียมการสอนเป็นส่วนมาก
 ให้การบ้านมากบ้างน้อยบ้างเป็นประจำ
 เข้มงวดเรื่องการส่งงานของนักเรียน
 ประเมินผลภาคเรียนละ ๒ ครั้ง

การสอน

ใช้หนังสือ Oxford และ English Grammar drill เป็นหลักในการสอน
 ใช้หนังสืออื่นหลายเล่มประกอบการสอน
 สอนอ่านโดยแปลเป็นไทยเฉพาะตอนที่เห็นว่า
 ยาก
 สอนการฟังโดยอ่านให้นักเรียนฟังแล้วถาม
 สอนการฟังโดยครูพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
 สนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด
 ใช้ตัวอักษรทั้งแบบตัวพิมพ์และตัวเขียนปนกัน
 จัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาอังกฤษบ้างนาน ๆ
 ครั้ง
 ยกย่องชมเชยและให้รางวัลเด็กที่เก่ง
 สอนเพิ่มเติมให้เด็กที่เก่ง
 พยายามหาโอกาสชมเชยเด็กที่อ่อน
 ให้ความสนใจเด็กอ่อนเป็นพิเศษในขณะสอน
 ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้งที่เห็นว่าเหมาะสม
 เตรียมการสอนเป็นบางครั้ง
 ให้การบ้านนักเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
 ไม่เข้มงวดเรื่องการส่งงานของนักเรียน

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการเกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัว กับผลการเรียน
 ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗.

ก. สถานการณ์ที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี

ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา

มารดามีการศึกษาในระดับอนุปริญา
 บิดามีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญาตรี
 บิดารับราชการ (แพทย์ ครู นักบริหาร)
 มารดารับราชการ (แพทย์ ครู เดชานุการ
 ไรสักร นักวิจัย และงานธุรการ)
 บิดาเคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศ
 มารดาเคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศ

สภาพทางบ้าน

ครอบครัวมีรายได้สูงกว่า ๒,๐๐๐ บาท
 ต่อเดือน
 ครอบครัวมีการพบปะติดต่อกับชาวต่าง
 ประเทศที่พูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ
 ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษพูดกับเด็กในบาง
 ครั้ง
 ที่บ้านมีหนังสือสำหรับเด็กที่เป็นภาษาอังกฤษ
 รับหรือซื้อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเสมอ
 ให้โอกาสในการแสดงความคิดเห็นแก่
 ฐานะการเงินดี
 ผู้ปกครองพยายามจัดหาสิ่งที่เป็นประโยชน์
 ต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาให้
 ผู้ปกครองตั้งใจจะส่งไปเรียนต่างประเทศ

ข. สถานการณ์ที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี

ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา

มารดามีการศึกษาจบชั้นประถมปีที่ ๔
 บิดามีการศึกษาจบชั้นประถมปีที่ ๔
 บิดารับราชการระดับกลาง (ประจำแผนก
 งานธุรการ)
 บิดารับราชการระดับต่ำ (คนงาน, คนขับรถ,
 ภารโรง)
 มารดามีอาชีพรับจ้าง

สภาพทางบ้าน

ผู้ปกครองเข้มงวดเรื่องการมอบเชื่อฟัง
 ผู้ปกครองไม่ได้เอาใจใส่ใกล้ชิด
 ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ บาท

ผู้ปกครองเอาไว้ใส่ให้ทำการบ้านและดู
 หนังสืออยู่เสมอ
 ผู้ปกครองให้โอกาสดูภาพยนตร์และโทรทัศน์
 บ่อย ๆ
 ผู้ปกครองมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับลูก ๆ
 ให้ลูกรับผิดชอบเรื่องการเรียนของตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ที่เสนอไว้ในบทที่ ๔ ส่วนใหญ่ตรงกับแนวความคิดทางวิชาการและความคิดของคนโดยทั่วไป มีลักษณะที่ขัดแย้งกับแนวความคิดและความรู้สึกอยู่บ้าง ซึ่งอาจเนื่องมาจากเหตุใหญ่ ๒ ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง-ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นผลของการเรียนต่อเนื่องกันมาตั้งแต่เริ่มต้นเรียนเป็นครั้งแรกจนถึงขณะที่ไปทำการศึกษา แต่การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่อาจย้อนไปศึกษาถึงองค์ประกอบในอดีตของนักเรียนได้ จึงสรุปเอาจากรายละเอียดที่เป็นอยู่ขณะไปทำการศึกษาเท่านั้น และเหตุดังกล่าวนี้อาจมีผลกระทบกระเทือนถึงค่าสหสัมพันธ์ที่หาได้

ประการที่สอง จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่มากนัก เห็นได้ชัดที่สุดในตอนที่เกี่ยวกับครูผู้สอน เพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อย ประกอบกับบางแห่งมีครูฝึกสอนมาช่วยสอนไว้ในภาคเรียนอื่น คือภาคต้นและภาคกลาง การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ติดตามไปถึงครูฝึกสอน แต่ศึกษารายละเอียดจากครูผู้สอนซึ่งทำการสอนอยู่ในภาคเรียนที่สาม ดังนั้นผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้จึงไม่อาจสรุปแน่นอนว่า ค่าสหสัมพันธ์ทุกค่าจะเป็นจริงตามตัวเลขที่หาได้

ต่อไปนี้จะพยายามนำเอาสถานภาพเฉพาะข้อที่น่าสนใจเป็นพิเศษ หรือขัดแย้งกับแนวคิด โดยทั่วไปมากล่าวไว้โดยคำนึงถึงแนว โน้มที่อาจเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับรายละเอียดบางอย่าง และเป็นผลให้การค้นคว้าได้ผลแตกต่างออกไปจากแนวความคิดหรือความเชื่อในทางวิชาการ ดังต่อไปนี้

ก. เกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง มีข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ เรื่องการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ และเรื่องสุขภาพของเด็ก ซึ่งผลการค้นคว้าพบว่า การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และการมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดี มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ความจริงการที่นักเรียนมีโอกาสเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ น่าจะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความรู้ความสามารถมากขึ้น และมีผลการเรียนดี แต่ที่ไม่เป็นเช่นนั้น อาจเนื่องมาจากเหตุสำคัญยิ่งอันหนึ่ง คือ ตัวเด็กเองขาดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ อาจเรียนเพื่อตามใจผู้ปกครองเท่านั้น เด็กต้องพยายามตั้งใจทำสิ่ง

ที่ตนเองเมื่อน่าย การเรียนจึงไม่เกิดผลดีเท่าที่ควร อีกประการหนึ่ง การจัดให้มีครูสอนให้เป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะผู้ปกครองเห็นว่าเด็กของตนได้คะแนนต่ำในวิชาภาษาอังกฤษ จึงให้เรียนพิเศษ เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้น แทนที่จะเรียนเพราะตัวนักเรียนเองมีความสนใจภาษาอังกฤษ นับว่าการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษนั้นมีเหตุจูงใจจากภายนอก (extrinsic interest) ไม่ใช่แรงจูงใจจากความสนใจของตัวผู้เรียนเอง (intrinsic interest) การเรียนเช่นนี้อาจมีผลให้นักเรียนทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นบ้าง แต่มีได้หมายความว่า นักเรียนประเภทนี้จะกลายเป็นคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาดี

ในเรื่องสุขภาพ การที่นักเรียนมีความรู้สึกว่าเขาเองมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดี กลับมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี และการที่นักเรียนมีสุขภาพไม่แข็งแรง เช่น เป็นคนเหนียวง่ายก็มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีเช่นกัน เมื่อพิจารณาให้ชัดเจนจะเห็นว่า การมีสุขภาพดีควรจะมีผลสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี แท้จริงอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนที่มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดี จะมีปัญหาอื่นมาทำให้เรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลก็ได้ เช่น มีปัญหาเรื่องพูดไม่ชัด ออกเสียงคำบางคำไม่ได้ ความจำไม่ดี หรืออาจไม่มีความสนใจวิชาภาษาอังกฤษ หรือ เป็นคนชอบใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา ซึ่งล้วนเป็นสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษได้ผลไม่ดีทั้งสิ้น

ข. เกี่ยวกับตัวครูและการสอนของครู พบว่า ลักษณะของความสัมพันธ์ส่วนใหญ่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของคนโดยทั่วไป เช่น การที่ครูมีประสบการณ์ในการสอนมาก มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีของนักเรียน และการที่ครูมีประสบการณ์ในการสอนน้อย มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดีของนักเรียน การที่ครูเตรียมการสอนเสมอ มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีของนักเรียน และการที่ครูไม่ค่อยได้เตรียมการสอน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดีของนักเรียน เป็นต้น

แต่ก็ยังมียุ่บางประการที่ขัดแย้งกับความรู้สึกหรือความน่าจะเป็น ตามเหตุผลที่เห็นง่าย ๆ เช่น การที่ครูมีวุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี แต่การที่ครูมีวุฒิปริญญาตรี คือ ป.ม., ป.กศ.สูง กลับสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี ถ้าพิจารณากันในแง่วิชาการ ครูที่มีวุฒิสองกว่า คือจบปริญญาตรี น่าจะมีความรู้ดีกว่าและน่าจะสอนได้ดีกว่า แต่เมื่อความเป็นจริงสำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นไป ในทางตรงข้าม ก็เป็นที่น่าสงสัยว่า จะมีสาเหตุอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องบ้าง

อาจเป็นได้ว่า ครูที่จบปริญญาตรีแล้วมาทำการสอนนักเรียนชั้นประถมนั้นมีความรู้สึกไม่ร่ำวิชาในงาน หรือมีความตั้งใจในการทำงานน้อยกว่าครูที่มีวุฒิป.ม. หรือ ป.กศ.สูง หรือ อาจเนื่องมาจาก สภาพในการทำงานไม่อำนวยให้ เช่น ต้องสอนมากชั่วโมงเกินไป พื้นความรู้ของนักเรียนอ่อนเกินไป เป็นต้น และอาจเนื่องมาจากว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษานี้เป็นกลุ่มเล็ก แล้วเผชิญครูที่มีวุฒิป.ม. หรือ ป.กศ.สูง ซึ่งทำการสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอยู่ เป็นคนมีความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษและชำนาญงานสอนเป็นพิเศษก็ได้ ตามข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์ครู ปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิป.ม. และ ป.กศ.สูง ที่ทำการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คนหนึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษมานานกว่า ๑๐ ปี และพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก อีกคนหนึ่งทำการสอนมา ๖ ปี และเป็นนักศึกษาภาคค่ำ วิชาเอกภาษาอังกฤษที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และอีกคนหนึ่งสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมมานานถึง ๕ ปี เป็นผู้ที่มีความสนใจวิชาภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ ไม่เคยเข้าศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูเลย แต่ได้วุฒิจากการสอบเทียบวิชาชุดครู ทั้งนี้เป็นต้น ส่วนครูผู้สอนกลุ่มตัวอย่างที่จบปริญญาตรีทางการศึกษานั้น คนหนึ่งเพิ่งสำเร็จการศึกษาไม่เคยทำงานมาก่อนเลย และเพิ่งเข้าสอนได้ปีเดียว อีกคนหนึ่งสำเร็จการศึกษาและทำงานมา ๕ ปีแล้ว แต่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทเท่านั้น และมีความสนใจในวิชาเอกที่เรียนมามากกว่าวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งตามผลการวิจัยข้างต้น ประสิทธิภาพของครูเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนการสอนอยู่มาก จึงไม่อาจสรุปลงไปว่า ครูที่มีวุฒิระดับอนุปริญญา หรือ ปริญญาตรี จะมีความสามารถในการสอนดีหรือเลวกว่ากัน

ผลการวิจัยที่ไม่ตรงกับความรู้สึกโดยทั่วไปอีกประการหนึ่งได้แก่ การที่ครูสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษวิชาเดียว มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี ซึ่งตามจริงแล้วควรจะเป็นว่าการสอนวิชาเดียวทำให้ครูไม่ต้องลำบากในการเตรียมการสอนมากเหมือนสอนหลายวิชา และโดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษ เนื้อหาทุกอย่างมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอยู่ตลอดเวลา ครูย่อมจะมีความสะดวกในการพุ่งความสนใจไปเฉพาะวิชาเดียว และสอนได้ดียิ่งขึ้น แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่งนี้ผลการวิจัยกลับตรงกันข้าม เนื่องจากครูที่สอนภาษาอังกฤษวิชาเดียวของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษานี้ มีชั่วโมงสอนคนละ ๒๒ ชั่วโมงอยู่ ๒ คน และอีกคนหนึ่งสอน ๑๖ ชั่วโมง และจากการสัมภาษณ์ได้พบว่า ในจำนวน ๒ คนแรกนั้น คนหนึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท ซึ่งปลื้มเวลาชั่วโมงที่ไม่มีสอนและตอนเย็น ไปเรียนและค้นคว้างานของตน ทั้งยอมรับอย่างหน้าชื่นว่า ไม่เคยเตรียมการสอนเลยเพราะเหนื่อยมากอยู่แล้ว อีกคนหนึ่งกำลังเตรียมตัว

เพื่อจะสอบเข้าเรียนต่อปริญญาโทวิชาเอกภูมิศาสตร์ และปรารภว่านักเรียนของคนมีพื้นความรู้ก่อนมาก่อน ทำให้หมกมุ่นใจที่จะกวาดค้น ซึ่งผลการวิจัยเกี่ยวกับปริมาณงานที่ครูต้องทำก็ปรากฏออกมาว่า การที่ครูต้องทำการสอนมากชั่วโหม่ง ทำให้ผลงานมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี สภาพการณที่กล่าวถึงเหล่านี้ อาจมีส่วนทำให้ผลการวิจัยปรากฏออกมาว่า การที่ครูสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเดียว มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ส่วนการที่ครูสอนภาษาอังกฤษและภาษาไทย หรือสอนภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีนั้น นับว่าไม่ขัดแย้งกับหลักความจริง เพราะวิชาทั้งสองเป็นประเภทภาษาเหมือนกัน ครูอาจเป็นคนเก่งทางภาษาอยู่แล้ว และยังได้โอกาสที่จะมองเห็นความเหมือนกัน ต่างกัน และความยากง่ายของภาษาทั้งสอง แล้วนำมาใช้ประโยชน์ในการสอนได้อีกด้วย

เรื่องการประเมินผลก็เป็นอีกประการหนึ่งที่ผลการวิจัยค่อนข้างจะแปลกไปจากความคาดคิดของคนทั่วไป คือ ปรากฏว่า การประเมินผลภาคเรียนละ ๒ ครั้ง มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี ส่วนการประเมินผลทุกครั้งที่จบบทเรียนหนึ่ง หรือทุกสัปดาห์ หรือทุกครั้งที่มีรู้สึกว่านักเรียนไม่สนใจ ต่างก็มีค่าสหสัมพันธ์เป็นลบ แม้จะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็พอจะเห็นได้ว่า มีแนวโน้มจะสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี ซึ่งตามหลักการประเมินผลที่ดีแล้ว การประเมินผลด้วยการสอบภาคเรียนละสองครั้งนับว่าไม่เพียงพอ แต่ในทางปฏิบัติ การประเมินผลนักเรียนบ่อยครั้ง อาจเป็นสาเหตุมาเบียดบังเวลาเรียนให้ลดน้อยลงไป หรืออาจทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการสอบเป็นของธรรมดา จนไม่มีการเร่งทบทวนหรือดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ อีกประการหนึ่ง ข้อสอบที่นำมาสอบ อาจไม่เป็นข้อสอบที่ยั่วยุให้นักเรียนเกิดความคิดความสนใจในการสอบก็เป็นได้ นั่นคือ ข้อสอบไม่สามารถกระตุ้นการเรียนของเด็กเลย จึงทำให้เด็กไม่รู้จักนำผลการสอบมาใช้เป็นแนวทางการเรียน ซึ่งถ้าจะให้ดีแล้ว การสอบทุกครั้งควรมีการเฉลยให้เด็กได้ทราบถึงข้อที่ถูกและเหตุผล จึงจะทำให้เด็กเกิดความคิดความสนใจในการเรียนยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยเกี่ยวกับระดับความมุ่งหวังของครูต่อผลการเรียนของนักเรียน และทัศนคติของครูต่อคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ จากการค้นคว้าครั้งนี้ปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่ตรงกับผลการวิจัยของโรเซนธอล (Rosenthal) ที่เสนอไว้ในบทที่ ๒ ว่า ระดับความมุ่งหวังของครูผู้สอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการ

เรียนของนักเรียน สำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้ค่าสหสัมพันธ์มีแนวโน้มว่าจะเป็นไปตามผลการวิจัยของ โรเซนธอด แต่ค่าสหสัมพันธ์ยังไม่สูงพอที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยเชื่อว่า ถ้ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษามีจำนวนมากกว่านี้ และมีการควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ด้วย ค่าสหสัมพันธ์ก็คงสูงถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มตัวอย่างนี้ การที่ผลการวิจัยแสดงว่าระดับความมุ่งหวังของครูไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น อาจเนื่องมาจากการที่ครูทั้งที่มีความสามารถในการสอนดีและไม่ดี ตั้งระดับความมุ่งหวังไว้สูงปานกัน จึงทำให้ตัวเลขทางสถิติไม่บ่งว่าระดับความมุ่งหวังของครูจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักเรียน หรือเนื่องมาจากการใช้หนังสือตำราต่างกัน นักเรียนแต่ละกลุ่มที่เรียนกับครูแต่ละคนมีพื้นความรู้ไม่เท่ากันบ้างก็เป็นได้

นอกจากนี้ การที่ครูเคยเข้ารับการอบรม หรือเข้าร่วมสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ แล้วกลับไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งที่การที่ครูไม่เคยเข้ารับการอบรมหรือเข้าร่วมสัมมนาก็คงกล่าวนั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี เหตุที่การเข้ารับการอบรมหรือเข้าร่วมสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษของครูไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ถ้าไม่พิจารณาเรื่องกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนไม่มากพอก็อาจเนื่องมาจากการที่ครูกลับจากการอบรมหรือสัมมนาแล้วไม่ได้นำความรู้มาใช้ เพราะมีความเคยชินและถนัดที่จะสอนตามที่เคยทำอยู่แล้วและระยะเวลาการอบรมหรือสัมมนาก็ยังไม่นานพอที่จะเปลี่ยนแปลงแนวคิดและความถนัดตามแบบเดิมของครูได้ การสอนจึงยังคงรูปเดิม ผลการเรียนของนักเรียนก็เป็นไปเช่นเดิม

เรื่องการหาความรู้เพิ่มเติมของครูก็เป็นอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าการหาความรู้เพิ่มเติมจากสถานสอนภาษา เป็นกรณีศึกษาที่สัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีของนักเรียน ส่วนการหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือตำรา หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ แผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง หรือจากการสนทนากับชาวต่างประเทศ กลับมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ความจริงแล้วการหาความรู้เพิ่มเติมของครูไม่ว่าวิธีใด น่าจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีของนักเรียน อาจเป็นได้ว่า การหาความรู้จากสถานสอนภาษานั้นครูทำอยู่เป็นประจำ เพราะเป็นการเรียนโดยตรง ครูเองก็มีความสนใจเป็นพิเศษจึงสมัครเข้าเรียนในสถานสอนภาษา สำหรับวิธีการหาความรู้จากแหล่งอื่น ๆ ดังที่กล่าวถึงแล้วนั้น ครูอาจทำไม่สม่ำเสมอ ผลจึงไม่ดีเท่าที่ควร เพราะภาษาเป็นสิ่งที่ต้องการเวลามาก ความรู้ทางภาษาต้องค่อย ๆ สะสมขึ้นในตัวผู้เรียน

ไม่ใช่เรียนมาก ๆ เพียงไม่กี่ครั้งแล้วจะหวังผลให้ปรากฏได้เลยทีเดียว อีกประการหนึ่งความรู้ที่ได้จากวิธีการเหล่านั้น บางครั้งอาจไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้และความต้องการของครูเอง เพราะหนังสือตำรา หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ และโทรทัศน์ มิใช่จะมีบทเรียนที่เหมาะสมกับคนแต่ละคนเสมอไป ครูอาจต้องเสียเวลาในการศึกษาจากสิ่งเหล่านี้มาก แต่ได้ประโยชน์น้อย และเมื่อได้ความรู้มาก็อาจขาดการฝึกฝนด้วยวิธีทำแบบฝึกหัดหรือนำไปใช้จริง ๆ การเรียนภาษาค้นคว้าความรู้และจำไว้ก็คงไม่มีประโยชน์เพราะครูจะลืมเสียในเวลาต่อมา ส่วนการใช้เครื่องบันทึกเสียงหรือแผ่นเสียงช่วยสอนภาษาอังกฤษนั้น แม้แต่สถาบันที่สอนภาษาเองก็ยังประสบความลำบากในการที่จะเตรียมบทเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน การที่ครูจะจัดหาบทเรียนที่เหมาะสมกับตนเองเพื่อจะเรียนให้ได้ประโยชน์เต็มที่ก็นับว่าเป็นการยากยิ่งขึ้นไปอีก จากการสัมภาษณ์ครูเองก็ยอมรับว่าจริง และเห็นด้วยว่าต้องเสียเวลามากเพื่อจะได้ความรู้เพียงเล็กน้อย

ส่วนการที่ครูมีความรู้ดีกว่าตนเองสอนภาษาอังกฤษได้ในระดับปานกลางมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน แต่การที่ครูมีความรู้ดียังต้องการแก้ไขปรับปรุงการสอนของตนเอง กลับมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดีของนักเรียน อาจเป็นได้ว่า ครูประเภทแรกเป็นครูสอนภาษาอังกฤษด้วยความจำเป็น ไม่สนใจในความรู้ความสามารถของตนเองและไม่สนใจที่จะปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น ซึ่งเป็นผลให้การสอนไม่ดีเท่าที่ควร ส่วนการที่ครูมีความรู้ดีกว่าตนเองต้องการปรับปรุงการสอน แสดงว่าครูมีความสนใจ เอาใจใส่ในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษ และต้องการให้งานของตนเกิดผลดี จึงมีความตื่นตัวต่อการเตรียมการสอน และการหาความรู้เพิ่มเติม เป็นผลพลอยให้นักเรียนมีความรู้ติดตามไปด้วย

ในเรื่องของชั้นเรียน การที่จำนวนนักเรียนในชั้นมีจำนวนมากหรือน้อยน่าจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะเหตุว่าการสอนนักเรียนกลุ่มใหญ่ ครูต้องแบ่งความสนใจไปให้นักเรียนทุกคน นักเรียนมีโอกาสน้อยกว่าชั้นเรียนกลุ่มเล็ก ๆ แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่าจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ตามที่ยูว์วิจัยไปสังเกตการสอนพบว่า มีเหตุอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องได้อีก เช่น วิธีดำเนินการสอนของครู ความตั้งใจของนักเรียนและวินัยในชั้นเรียน มีหลายแห่งที่ครูผู้สอนมีความ

ชำนาญการสอนมาก ดำเนินกิจกรรมการสอนในชั้นเรียนที่มีนักเรียนถึงเกือบ ๕๐ คนได้ราบรื่นดี เพื่อให้เด็กนักเรียนก็ฝึกไปพร้อม ๆ กัน เสียงที่ออกมาในการฝึกแต่ละประโยคก็พร้อมเพรียงและถูกต้องดี และมีบางแห่งที่นักเรียนมีจำนวนไม่มากนัก แต่นักเรียนไม่ค่อยสนใจ การฝึกทีละคนเป็นไปอย่างเชื่องช้า และครูก็มีท่าทีไม่มั่นใจในวิธีการของตนเอง ผู้วิจัยเชื่อว่า ถ้าใช้ครูที่มีความสามารถเท่า ๆ กันสอนนักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ กับกลุ่มใหญ่ โดยควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้เหมือนกันหมด ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มเล็กน่าจะดีกว่า

เรื่องวิธีสอนของครู การที่ครูใช้ภาษาไทยมากหรือน้อยในการสอนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในลักษณะที่แปลกออกไปคือ การที่ครูสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด มีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียน ซึ่งกลับกันกับความคิดที่ว่า ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ฟังได้พูดภาษาอังกฤษมาก ๆ แล้วจะเป็นผลดี นักเรียนจะมีความคุ้นเคยกับภาษาสามารถเรียนรู้และนำไปใช้ได้ดี ข้อนี้ผู้วิจัยได้พบจากการสังเกตการสอนว่า การสนับสนุนให้นักเรียนระดับนี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพิเศษในขณะที่เรียนทำให้เสียเวลามาก นักเรียนไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหา และพูดได้เฉพาะประโยคที่ต้องการคำตอบง่าย ๆ เช่น "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" เป็นส่วนมาก ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เคยเรียนด้วยวิธี ฟัง พูด แล้วจึงถึงอ่าน เขียน มาแต่ต้น การที่ครูจะมาเริ่มใช้วิธีให้นักเรียนฟังและพูด ก่อนอื่น ในเมื่อนักเรียนอยู่ระดับชั้นนี้จึงเป็นการยาก อนึ่ง ภาษาอังกฤษของครูเองที่ให้พูดขณะสอนก็ยังไม่ถึงขั้นจะเป็นแบบฉบับที่ดีพอ นักเรียนจึงไม่เกิดความรู้สึกใครจะทำตามอย่าง และอาจเป็นแหล่งความรู้ที่ผิด ๆ ทำให้ความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสับสนยิ่งขึ้น ในบางครั้งก็เป็นได้ ผู้วิจัยคิดว่า การสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดนั้น จะเป็นผลดีก็เฉพาะแต่การสอนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษสูงพอ และคุ้นเคยกับการเรียนแบบฟังพูดมาก่อนแล้ว อีกทั้งครูผู้สอนจะต้องสามารถประมาณความรู้ความสนใจของนักเรียนที่จะสอนได้ถูกต้องด้วย

สำหรับการสอนอ่านโดยใช้ภาษาไทย เฉพาะตอนที่เห็นว่ายากก็เช่นเดียวกัน วิธีการนี้น่าจะดี ถ้าครูประมาณความสามารถของนักเรียนในการอ่านและการฟังได้ถูกต้อง แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้ปรากฏว่าได้ผลไม่ดี อาจเป็นเพราะการใช้ภาษาอังกฤษถ่ายทอดความหมายของเรื่องแม้ในตอนที่ไม่ยากก็ยังเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับนักเรียน ความจริงการใช้ภาษาไทยมาก หรือภาษาอังกฤษมาก ในการสอนอ่านให้แก้ก็ระดับนี้ มีข้อดีข้อเสียทั้งสองแบบ การใช้ภาษาอังกฤษมากอาจไม่เป็นการส่งเสริมเด็กตามที่ครู

ต้องการ เพราะเด็กมีพื้นฐานความรู้ไม่มากพอที่จะเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจน การใช้ภาษาไทยมาก อาจดีในเรื่องความเข้าใจเนื้อหาของสิ่งที่อ่านได้ง่าย แต่ความเข้าใจนั้นอยู่ในลักษณะที่เป็นภาษาไทย เด็กไม่สามารถจะเข้าใจคำถามคำตอบในการสอบและทำคะแนนไม่ได้คืบคืบ อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย ถ้าครูรู้จักใช้ในระดับที่เหมาะสมกับนักเรียน น่าจะช่วยให้ส่งเสริมนิสัยในการอ่านและทำความเข้าใจเองให้กับนักเรียน มากกว่าการที่ครูแปลหรือให้นักเรียนช่วยกันแปล เป็นภาษาไทย

ค. เกี่ยวกับพื้นฐานทางครอบครัวของนักเรียน ลักษณะของความสัมพันธ์เป็นไปตามความคาดหวัง เป็นที่น่าสังเกตว่า ความรู้ ประสบการณ์ของบิดามารดา รายได้ ตลอดจนการเอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตร มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น

การที่ผู้ปกครองมีความรู้สูง หรือมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาอังกฤษหรือมีการพูดคุยกับลูกด้วยภาษาอังกฤษง่าย ๆ เป็นบางครั้งนั้น ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้ลูกได้ความรู้ภาษาอังกฤษ ยิ่งถ้าเด็กมีความสนใจที่จะซักถามหรือหาโอกาสที่จะเรียนรู้เพราะสนใจอยู่แล้ว ก็นับว่าเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่เด็กจะได้รับความรู้ภาษาอังกฤษจากผู้ที่เป็นที่รักและใกล้ชิด

ส่วนการที่ผู้ปกครองมีความรู้ต่ำ เด็กก็ย่อมไม่มีโอกาสตั้งคำถามเหล่านั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็เฉพาะจากหนังสือ ตำราเรียน จากครู และสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนเท่านั้น

สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งได้แก่การอบรมเลี้ยงดูลูก ถ้าผู้ปกครองให้โอกาสลูกในการแสดงความคิดเห็นเต็มที่แล้วจะสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ดี แต่ถ้าเข้มงวดเรื่องการมอบเชื่อฟังแล้วจะสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดี แสดงว่า การบังคับให้เด็กเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่เสมอไปนั้น อาจมีผลกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกและจิตใจของเด็ก ทำให้พัฒนาการทางบุคลิกภาพหรือความสามารถด้านต่าง ๆ ของเด็กไม่เจริญงอกงามตามความถนัดและความสนใจเฉพาะตัวของเขาเอง ผลการเรียนภาษาเป็นเรื่องของความถนัดและความสนใจเฉพาะตัวในเด็กแต่ละคน ไม่ใช่ทุกคนจะเรียนภาษาได้ดีถ้ามีสิ่งแวดล้อมบังคับให้เรียน จึงปรากฏว่า การที่พ่อแม่เข้มงวดเรื่องการมอบเชื่อฟังมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ไม่ดีของนักเรียน

เรื่องจำนวนนักเรียนชายและหญิงให้เป็นนักเรียนจากโรงเรียนระดับเดียวกัน จำนวนเท่า ๆ กัน และพิจารณาควบคุมตัวแปรอื่น ๆ เช่น จำนวนเวลาที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษโดยอาจเริ่มต้นเรียนต่างชั้นกัน และมาตรฐานของการเรียนการสอนที่นักเรียนเคยผ่านมาแล้วในชั้นต้น ๆ ซึ่งจะทำให้ผลการวิจัยแน่นนอนยิ่งขึ้น

๒. ควรจะมีการค้นคว้าเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ อาจจะช่วยวิธีการที่แตกต่างออกไป เพื่อจะได้ทราบถึงองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอื่น ๆ บ้าง

๓. ควรจะมีการค้นคว้าเรื่องเดียวกันนี้ในวิชาอื่น เพื่อหาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชานั้น ๆ

๔. ถ้าเป็นไปได้ น่าจะมีการศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบแต่ละอย่าง ต่อผลการเรียนของนักเรียน โดยทำการทดลองเปรียบเทียบเฉพาะองค์ประกอบนั้น ๆ เช่น วุฒิของครู แบบเรียน จำนวนนักเรียนในชั้น เป็นต้น โดยพยายามควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้เหมือนกันหมด.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา สีนขวานนท์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา, องค์การค้ำของ
คุรุสภา ๒๕๐๕, ๑๖๓ หน้า.
- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา วิทยานิพนธ์ ร.ศ.จ. วิชาภาษาและวรรณคดี
อังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๔, ๔๕ หน้า.
- คมคาย จงเจริญสุข แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แปล โรงพิมพ์สมาคมสังคม
ศาสตร์แห่งประเทศไทย พระนคร ๒๕๐๕, ๑๐๔ หน้า.
- จรัญ จีวงศ์ การทดลองเปรียบเทียบวิธีภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับ
แบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ วิทยานิพนธ์
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๑๑ หน้า.
- ถาวร สอนกช การศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา ของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๐, ๑๒๒ หน้า.
- บุญเหลือ กุชธร, ม.ค., "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย" ศูนย์ศึกษา
๒๐ : ๔๕ - ๕๒ กันยายน ๒๕๔๖.
- พิมพวรรณ เคหะเจริญ "การใช้หนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ" วิสามัญศึกษา ๔ : ๔๕ - ๔๙
สิงหาคม ๒๕๑๐.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี "ครูสอนภาษาอังกฤษ" วิทยาสาร ๓๔ : ๕๐ - ๕๔, ๔ ตุลาคม ๒๕๑๑.
- ไพศาล หวังพานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตปีที่สาม
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรปีการศึกษา ๒๕๑๐ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๖ หน้า.

คีลา จายนัยโยธิน "ความแตกต่างระหว่างบุคคลทางด้านภาษา" ศูนย์ศึกษา ๔ : ๑๔๑
๒๕๐๕.

ศึกษาธิการ, กระทรวง คณะกรรมการสำรวจสภาพการสื่อนภาษาอังกฤษ รายงาน น.ป.ท,
ม.ป.ป. ไม่ปรากฏจำนวนหน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง, กรมวิชาการ รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับ
ประถมศึกษา โรงพิมพ์การศาสนา พระนคร ๒๕๐๑, ๕๑๔ หน้า.

Durbank, Irvin Kimball "Relationships between Parental Attitude toward Mathematics and Student Attitude toward Mathematics, and between Student Attitude toward Mathematics and Student Achievement in Mathematics" Dissertation Abstracts 30:3359A, February 1970.

Carroll, J.B., "Research on Teaching Foreign Languages" in Handbook for Research on Teaching, Gage, N, ed., Rand McNally and Co., 1963, pp.8-10.

Garrett, Henry E. Statistics in Psychology and Education, David Mc Kay Company, Inc., New York 1966, 491 pp.

Good, Carter V., and Scates Douglas E., Methods of Research, Appleton Century - Crofts, Inc., 1954, 920 pp.

Loehman, M.E., "An Investigation of the Effects of two Methods of Instruction and Teacher Experience on the Reading Achievement of Selected Third Grades Attending Summer School" Dissertation Abstract 30:3196A, February 1970.

Miller, Frances "Sequential Patterns of Structures in the English Language Compatible with written Expressions of Junior High School Students", The Journal of Educational Research, 59:201-203, January, 1966.

Riden, S.M., "The Effects of Environment on the Reading Ability of Eight-Year Old Children" The Journal of Educational Research, 52:205, February, 1959.

Rosenthal, Robert and Jacobson, Lenore, Pygmalion in the Classroom: Teacher Expectation and Pupils Intellectual Development, Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1968, 240 pp.

Rowlette I.W., "Selected Factors Associated with Marks Made by Students in Freshmen College English." Dissertation Abstract, 25:4482, February, 1965.

Strom, Ingrid M., "Does Knowledge of Grammar Improve Reading ?", The English Journal, 14:129-133, March, 1956.

Willink E.W. "A Comparison of Two Methods of Teaching English to Navajo Children," Dissertation Abstract 29:1058A, October, 1968.

การผนวก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

มกราคม ๒๕๑๔

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน

ดิฉันเป็นนิสิตชั้นปริญญาโท ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีความประสงค์
จะศึกษาถึงสถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๗ เพื่อเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

การศึกษาดังกล่าวนี้อาจเป็นผลสำเร็จได้ก็โดยอาศัยความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบ
สอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ขอท่านอย่าได้เป็นกังวลหรือหวัหระแวงที่จะ
ให้คำตอบในแบบสอบถาม เพราะข้อมูลเหล่านี้จะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับอย่างดียิ่ง ผลการวิจัย
และข้อเสนอแนะจากการศึกษานี้จะกล่าวเป็นส่วนรวมไม่เจาะจงถึงบุคคลใดโดยเฉพาะเลย

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวนิยม สุขประพันธ์

(นางสาวนิยม สุขประพันธ์)

แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับครูสอนภาษาอังกฤษ

โปรดเพิ่มความลงในช่องว่าง และกาเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับตัวครู

ชื่อ..... นามสกุล.....

๑. เพศ

- ๑. () ชาย
- ๒. () หญิง

๒. อายุ

- ๑. () ๑๕ ปี และต่ำกว่า
- ๒. () ๒๐ - ๒๔ ปี
- ๓. () ๒๕ - ๓๔ ปี
- ๔. () ๓๕ - ๔๔ ปี
- ๕. () ๔๕ - ๕๔ ปี
- ๖. () ๕๕ ขึ้นไป

๓. วุฒิ

- ๑. () ไม่มีวุฒิทางครู
- ๒. () ป. หรือเทียบเท่า
- ๓. () ป.ป., ป.กศ. หรือเทียบเท่า
- ๔. () ป.ม., พ.ม., ป.กศ. สูง, หรือเทียบเท่า
- ๕. () อนุปริญญาการศึกษา
- ๖. () ปริญญาตรีทางการศึกษา
- ๗. () ปริญญาโท
- ๘. () อาชีวศึกษาหรืออื่น ๆ
(ระบุ)

๔. ท่านทำการสอนมาแล้วกี่ปี?

- ๑. () น้อยกว่า ๑ ปี
- ๒. () ๑ - ๔ ปี
- ๓. () ๕ - ๙ ปี
- ๔. () ๑๐ ปีขึ้นไป

๕. เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษท่านสอนมาแล้วกี่ปี ?

- ๑. () น้อยกว่า ๑ ปี
- ๒. () ๑ - ๔ ปี
- ๓. () ๕ - ๙ ปี
- ๔. () ๑๐ ปีขึ้นไป

๖. นอกจากภาษาอังกฤษแล้วท่านสอนวิชาอื่นอีกหรือไม่ ถ้าสอนสอนวิชาอะไร ?

- ๑. () ไม่ได้อสอนวิชาอื่นอีกเลย
- ๒. () สอนประจำชั้นทุกวิชา
- ๓. () สอนสังคมศึกษา
- ๔. () สอนวิทยาศาสตร์
- ๕. () สอนคณิตศาสตร์
- ๖. () สอนภาษาไทย
- ๗. () วิชาอื่น ๆ

๗. ท่านสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ ชั่วโมง

๘. รวมทุกวิชาแล้วท่านสอนสัปดาห์ละ ชั่วโมง

๙. ระหว่างที่ท่านศึกษาอยู่ เคยเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก - โท หรือไม่ ?

๑. () เคยเรียนเป็นวิชาเอก
๒. () เคยเรียนเป็นวิชาโท
๓. () ไม่มีการเรียนเป็นวิชาเอกหรือโท แต่สนใจภาษาอังกฤษมาก
๔. () ไม่มีการเรียนเป็นวิชาเอกหรือโท และไม่ค่อยสนใจนัก

๑๐. เมื่อทำงานครบแล้ว ได้วุฒิทางครูเพิ่มขึ้นโดยวิธีใด ?

๑. () ศึกษาเองหรืออบรมเพิ่มเติม
๒. () ลาศึกษาต่อ
๓. () ยังไม่ได้คุณวุฒิเพิ่ม

๑๑. ท่านสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเหตุใด ?

๑. () ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน
๒. () สมัครสอนด้วยใจรัก
๓. () รู้สึกว่าวิชานี้สอนง่ายกว่าอย่างอื่น
๔. () ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้
๕. () เหตุอื่น ๆ (ระบุ).....

๑๒. ในการแสวงหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ท่านศึกษาจากสิ่งใด ? (ตอบได้หลายข้อ)

๑. () สถานสอนภาษา
๒. () หนังสือตำราต่าง ๆ
๓. () หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่าง ๆ
๔. () วิทยุหรือโทรทัศน์
๕. () การสนทนากับชาวต่างประเทศ
๖. () การเรียนภาษาทางไปรษณีย์
๗. () แผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียง
๘. () ไม่มีเวลาพอที่จะศึกษาเพิ่มเติม
๙. () ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมเพราะมีความรู้พอที่จะสอนได้ก็อยู่แล้ว
๑๐. () อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๓. ท่านเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษบ้างหรือยัง ?

๑. () ไม่เคยได้รับเลย
๒. () เคยเข้ารับการอบรมเพื่อสอบชุดครู
๓. () เคยเข้ารับการอบรมในบางโอกาส
๔. () เคยเข้าร่วมสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษ

๑๔. ท่านคิดว่ามีความรู้พอที่จะสอนภาษาอังกฤษชั้นนี้
ได้ในระดับใด ?

๑. () ค่อนข้างมาก
๒. () ค่อนข้าง
๓. () ปานกลาง
๔. () ยังต้องการแก้ไขปรับปรุง
อีกมาก

๑๕. ถ้าท่านมีโอกาสไปศึกษาต่อ ท่านจะเลือกศึกษา
ทางไหน ?

๑. () การศึกษา (วิชาครู)
๒. () ภาษาอังกฤษ
๓. () ภาษาไทย
๔. () วิทยาศาสตร์
๕. () คณิตศาสตร์
๖. () สังคมศึกษา
๗. () อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๖. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อตัวท่าน
เพียงใด ? (เลือกได้มากกว่า ๑ ข้อ)

๑. () มีความสำคัญมากในทางอาชีพ
๒. () มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน
๓. () มีความสำคัญในการศึกษาหาความรู้
เพิ่มเติม
๔. () นอกจากการสอนภาษาอังกฤษ
แล้วไม่ค่อยมีความสำคัญ

๑๗. เกี่ยวกับการสอนของครู

๑๗. นักเรียนของท่านใช้หนังสือเล่มใดเป็นตำราเรียน
ภาษาอังกฤษบ้าง ?

๑.
๒.
๓.

๑๘. ท่านใช้หนังสือภาษาอังกฤษเล่มอื่น ประกอบ
การสอนหรือไม่ ?

๑. () ใช้แต่หนังสือที่นักเรียนใช้
๒. () ใช้คู่มือสำหรับครูและประมวล
การสอน
๓. () ใช้หนังสืออื่น ๆ หลายเล่ม
ประกอบกัน
๔. () ใช้หนังสืออื่นประกอบบ้าง
เป็นบางครั้ง

๑๙. ตามความรู้ลึกของท่านเอง ชั้นเรียนที่สอนมี
จำนวนนักเรียนเป็นเช่นใด ?

๑. () มากเกินไป
๒. () ค่อนข้างมาก
๓. () พอดี
๔. () น้อยเกินไป

๒๐. ในการสอนท่านหวังจะสอนนักเรียนให้รู้ภาษาอังกฤษ
ดีเพียงไร ?

๑. () ให้รู้ตามหลักสูตร
๒. () ให้สามารถ ฟัง พูด อ่าน
และเขียนได้พอที่จะติดต่อกับ
เจ้าของภาษาได้ตามระดับ
ความรู้ของนักเรียน
๓. () แล้วแต่ความสามารถของเด็ก
๔. () ให้พอสอบได้

๒๑. ในการสอน อ่าน คัด เขียน ไวยากรณ์ ท่านทำ
อย่างไร ?

๑. () แยกสอนเป็นแต่ละส่วนไป
๒. () สอนทุกอย่างเกี่ยวข้อง
สัมพันธ์กัน

๒๒. ในการสอนไวยากรณ์ ปรกิติท่านใช้ภาษาไทยอธิบาย
ควมหรือไม่ ?

๑. () ใช้เกือบทั้งหมด
๒. () ใช้ประมาณครึ่งหนึ่ง
๓. () ใช้ประมาณหนึ่งในสาม
๔. () ใช้น้อยมาก
๕. () ไม่เคยใช้เลย

๒๓. ในการสอนอ่าน ท่านมีวิธีการให้นักเรียนเข้าใจได้
อย่างไร ?

๑. () แปลเป็นไทยทุกประโยค
๒. () สรุปใจความย่อ ๆ เป็น
ภาษาไทย
๓. () แปลเป็นไทยเฉพาะตอนที่เห็น
ว่ยาก
๔. () อธิบายเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ
แทน และใช้ภาษาไทยแต่เท่าที่
จำเป็น
๕. () ใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ
รูปถ่าย หรือทำทางประกอบ

๒๔. ในการฝึกให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษนั้น ท่านใช้
วิธีใด ? (ตอบได้มากกว่า ๑)

๑. () ไม่ได้เน้นเรื่องการฟัง
๒. () ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้ว
ถามความเข้าใจ
๓. () ครูใช้ภาษาอังกฤษในชั่วโมง
สอนเพื่อฝึกให้นักเรียนฟังภาษา
ที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
พูดเอง
๔. () ฝึกให้ฟังขณะสอนอ่านโดยครู
หรือนักเรียนผลัดกันอ่านให้ฟัง
๕. () ให้นักเรียนฟังเสียงของเจ้าของ
ภาษาเองจากเครื่องบันทึก
เสียง แผ่นเสียงหรืออุปกรณ์
อื่น ๆ

๒๕. ในขณะสอนภาษาอังกฤษท่านสนับสนุนให้นักเรียน
ใช้ภาษาอังกฤษเพียงใด ?

๑. () สนับสนุนให้ใช้ภาษาอังกฤษ
มากที่สุด
๒. () ใช้ภาษาไทยช่วยอยู่เป็น
ส่วนมาก
๓. () ใช้ภาษาอังกฤษน้อยเพราะ
เกรงจะเสียเวลาและไม่ได้ผล

๒๖. ตัวอักษรที่ใช้สอนเขียนนั้นท่านใช้แบบใด ?

๑. () ใช้เฉพาะตัวพิมพ์
๒. () ใช้เฉพาะตัวเขียน
๓. () ใช้ทั้งสองแบบปนกัน

๒๓. ท่านจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ในชั้นเรียนมากเพียงใด ?

๑. () ไม่เคยจัดเลย
๒. () จัดขึ้นบ้างนาน ๆ ครั้ง
๓. () จัดขึ้นเมื่อบทเรียนอำนวยให้

๒๔. ท่านมีปฏิริยาอย่างไรกับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ
ได้ดี ?

๑. () ยกย่องชมเชยอยู่เสมอ
๒. () หาหนังสือมาให้อ่านเพิ่มเติม
๓. () ให้รางวัลและยกย่องชมเชยด้วย
๔. () ไม่แสดงปฏิริยาใด ๆ เลย
๕. () สอนเพิ่มเติมให้เป็นพิเศษหรือ
ให้งานเพิ่ม

๒๕. ท่านมีปฏิริยาอย่างไรกับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ
อ่อน ?

๑. () พยายามให้คำชมเมื่อมีโอกาส
๒. () ให้ความสนใจเป็นพิเศษและสอน
๓. () ตักเตือนให้พยายามปรับปรุง
ตัวเองในวิชานี้
๔. () ปลดปล่อยตามแต่นักเรียนเอง
๕. () พยายามสอนให้เป็นพิเศษหรือ
ให้การบ้านเพิ่ม

๓๐. ในการสอนภาษาอังกฤษ ท่านเห็นว่าควรใช้อุปกรณ์
การสอนมากน้อยเพียงใด ?

๑. () ใช้อยู่เสมอเมื่อบทเรียนเหมาะ
ที่จะให้ใช้ได้
๒. () ใช้อย่างตามแต่จะหาได้
๓. () ไม่จำเป็นต้องใช้เลย
๔. () ใช้เมื่อจำเป็นเพราะนักเรียน
ไม่เข้าใจบทเรียน

๓๑. ท่านเคยเตรียมการสอนมากน้อยเพียงไร ?

๑. () เตรียมอย่างละเอียด
๒. () เตรียมการสอนเป็นส่วนมาก
๓. () เตรียมบ้างเป็นบางครั้ง
๔. () ไม่เคยเตรียม เพราะสอน
จนชำนาญแล้ว

๓๒. ท่านให้การบ้านนักเรียนของท่านมากน้อยเพียงใด ?

๑. () ให้ทำการบ้านมากที่สุดเท่าที่จะ
ให้ได้ทุกครั้ง
๒. () ให้ทำการบ้านเป็นครั้งคราว
๓. () ให้ทำการบ้านมากบ้างน้อยบ้าง
เป็นประจำ
๔. () ไม่ค่อยให้การบ้าน

๓๓. เมื่อถึงเวลาส่งงาน ท่านเข้มงวดกับนักเรียนหรือไม่ ?

๑. () เข้มงวดมาก นักเรียนต้องนำ
มาส่งตามเวลาทุกครั้ง
๒. () ต้องเรียกตรวจจนครบเป็น
ส่วนมาก
๓. () บางครั้งก็ปล่อยให้ผ่านไปบ้าง
๔. () ไม่ชอบบังคับ ใครไม่ส่งก็ไม่
ตรวจให้

๓๔. ท่านทำการประเมินผลนักเรียนของท่านบ่อยครั้ง
เพียงไร ?

๑. () ภาคเรียนละครั้ง
๒. () ภาคเรียนละ ๒ ครั้ง
๓. () เดือนละครั้ง
๔. () ทุกครั้งที่จบบทเรียนหนึ่ง ๆ
๕. () ทุกสัปดาห์
๖. () ทุกครั้งที่รู้สึกว่ามีนักเรียนไม่
สนใจ

๓๕. เมื่อประเมินผลแล้ว ส่วนใหญ่ท่านทำอย่างไรต่อไป ?

๑. () บอกคะแนน และเฉลยให้นักเรียนรู้
๒. () บอกคะแนนเท่านั้น
๓. () เฉลยข้อสอบแต่ไม่บอกคะแนน
๔. () เก็บไว้เฉย ๆ ถ้ามีเวลาเหลือจึงเอามาตรวจ

๓๖. ในความรู้สึกของท่านขณะนี้ คิดว่าท่านสอนภาษาอังกฤษได้ผลเป็นอย่างไร ?

๑. () ดี
๒. () พอใช้ได้
๓. () ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร
๔. () ไม่ได้ผลและไม่อยากสอนอีกต่อไป
๕. () อยากจะให้ได้ดีสมใจกว่านี้

๓๗. ตามความรู้ของท่าน คิดว่าเด็กไทยควรมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ?

๑. () ดีได้เท่าที่เอาใจใส่พอ
๒. () ดีกว่านี้ถ้าปรับปรุงหลักสูตรวิธีสอน และตำราเรียน
๓. () ไม่สู้จำเป็นนักสำหรับเด็กไทย
๔. () เพียงให้ผ่านหลักสูตรที่กำหนดไว้ก็แล้ว

๓๘. โดยทั่วไปเด็กของท่านมีความรู้ภาษาอังกฤษ

๑. () ดีพอคิดต่อกับเจ้าของภาษาได้ตามระดับความรู้ของคน
๒. () ดีแค่เรื่องอ่านและเขียน
๓. () ดีแค่เรื่องพูดและฟัง
๔. () ไม่ใช่เลยทุกทักษะ
๕. () ไม่ใช่เท่าที่ควร

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน)

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

มกราคม ๒๕๑๔

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน

จัดเป็นนิติชนั้ปริญญโท ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีความประสงค์
จะศึกษาถึงสถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๙ เพื่อเขียนเป็นปริญญานิพนธ์ ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

การศึกษาดังกล่าวนี้จะเป็นผลสำเร็จได้ก็โดยอาศัยความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบ
สอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ขอท่านอย่าได้เป็นกังวลหรือหวาดระแวงที่จะ
ให้คำตอบในแบบสอบถาม เพราะข้อมูลเหล่านี้จะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับอย่างดียิ่ง ผลการวิจัย
และขอเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้จะกล่าวเป็นส่วนรวมไม่เจาะจงถึงบุคคลใดโดยเฉพาะเลย

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวนิยม สุขประพันธ์

(นางสาวนิยม สุขประพันธ์)

แบบสอบถามรายละเอียดบางอย่างจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

ให้เติมความลงในช่องว่าง หรือขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บหน้ารายการที่ตรงตามความเป็นจริงของตัวเอง

ชื่อ.....นามสกุล.....
โรงเรียน.....

ก. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

๑. เพศ

๑. () ชาย

๒. () หญิง

๒. เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจบชั้นใด ?

๑. () อนุบาลหรือประถมปีที่ ๑

๒. () ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

๓. () ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

๔. () ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

๕. () ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

๓. ชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด ?

๑. () ภาษาไทย

๒. () ภาษาอังกฤษ

๓. () คณิตศาสตร์

๔. () สังคม

๕. () วิทยาศาสตร์

๖. () อื่น ๆ

๔. ไม่ชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด ?

๑. () ภาษาไทย

๒. () ภาษาอังกฤษ

๓. () คณิตศาสตร์

๔. () วิทยาศาสตร์

๕. () สังคม

๖. () อื่น ๆ

๕. นอกจากเรียนแล้ว ชอบเล่นอะไร ?

๑. () เล่นกีฬา

๒. () อ่านหนังสืออ่านเล่นหรือการ์ตูน

๓. () ฟังเพลง

๔. () ดูโทรทัศน์

๕. () ดูภาพยนตร์

๖. () นอกเหนือจวนนี้กล่าวมาแล้ว

(กรุณาเติม)

๖. ตามปกติเข้านอนเวลาประมาณเท่าใด ?

๑. () ๒๐:๐๐ นาฬิกา (๒ ทุ่ม)

๒. () ๒๑:๐๐ นาฬิกา (๓ ทุ่ม)

๓. () ๒๒:๐๐ นาฬิกา (๔ ทุ่ม)

๔. () ดึกกว่า ๒๒:๐๐ นาฬิกา

๗. คำนนอนเวลาประมาณเท่าใด ?
๑. () ๕.๐๐ นาฬิกา
 ๒. () ๕.๓๐ นาฬิกา
 ๓. () ๖.๐๐ นาฬิกา
 ๔. () ส่ายกว่า ๖.๐๐ นาฬิกา
๘. อยากเรียนต่อให้สูงถึงระดับใด ?
๑. () ม.ศ. ๓
 ๒. () ม.ศ. ๕ หรือ ป.กศ.
 ๓. () วิชาอาชีพ
 ๔. () อนุปริญญา
 ๕. () ปริญญาตรี
 ๖. () สูงกว่าปริญญาตรี
๙. ถ้าได้เรียนต่อชั้นสูง ๆ จะเลือกเรียนวิชาทาง
ด้านใด ?
๑. () ภาษาอังกฤษ
 ๒. () ภาษาไทย
 ๓. () แพทย์
 ๔. () วิทยาศาสตร์
 ๕. () การปกครอง
 ๖. () คณิตศาสตร์
 ๗. () สังคม
 ๘. () อื่น ๆ (กรุณาเติม).....

๑๐. ในอนาคตอยากมีอาชีพอะไร ?
๑. () ครู
 ๒. () พยาบาล
 ๓. () แพทย์
 ๔. () นักธุรกิจการค้า
 ๕. () เลขานุการ
 ๖. () เกษตรกร
 ๗. () วิศวกร
 ๘. () ตำรวจ
 ๙. () ทหาร
 ๑๐. () อื่น ๆ (กรุณาเติม).....
๑๑. เคยอ่านหนังสืออ่านเล่นและการค้นที่เป็นภาษา
อังกฤษหรือไม่ ?
๑. () เคยอ่านบ้าง
 ๒. () ชอบอ่านเสมอ ๆ
 ๓. () ไม่เคยอ่านเลย
๑๒. ขณะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการอย่างไร
๑. () คุรูปภาพและเดาเรื่อง
 ๒. () คุคำอธิบายประกอบและพยายามเดาความหมายเอาจากรูป
 ๓. () เป็ด dictionary คุความหมายของศัพท์ที่ไม่รู้บ่อย ๆ
 ๔. () คุรูปและอ่านเฉพาะตรงที่อ่านได้

๑๓. เมื่อคุณพบคนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอย่างไร?

๑. () อ่านคำบรรยายอย่างเดียว
๒. () อ่านคำบรรยายเป็นส่วนใหญ่
๓. () พยายามฟังเสียงภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่
๔. () ไม่ค่อยใส่ใจคำพูดและคำบรรยาย

๑๔. ชอบฟังหรือร้องเพลงประเภทใด ?

๑. () เพลงไทย
๒. () เพลงสากล
๓. () ทั้งเพลงไทยและเพลงสากล
๔. () ไม่ชอบ

๑๕. เมื่อฟังเพลงสากลแล้ว ต้องการรู้ความหมายของเพลงหรือไม่ ?

๑. () ต้องการรู้ และสนใจเนื้อร้องด้วยเสมอ
๒. () ฟังเฉย ๆ ไม่สนใจเนื้อร้องหรือความหมายของเนื้อร้อง

๑๖. ถ้าอยากรู้ความหมายของเพลง โดยมากทำอย่างไร?

๑. () หาหนังสือเพลงที่มีภาษาไทยบรรยายเทียบไว้มาอ่าน
๒. () ถามเพื่อนหรือผู้อื่นถ้ามีโอกาส
๓. () พยายามหาความหมายของคำศัพท์

๑๗. มีความต้องการที่จะรู้ภาษาอังกฤษถึงระดับใด?

๑. () ฟังเข้าใจ และพูดได้บ้าง
๒. () อ่านและเขียนได้
๓. () อ่านเข้าใจและเขียนได้บ้าง
๔. () ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ดี
๕. () รู้เท่าที่ควรเรียนในชั้น
๖. () รู้เพียงพอให้สอบได้

๑๘. ผลการสอบประจำภาคกลางได้เปอร์เซ็นต์เท่าไร?

๑. () ต่ำกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์
๒. () ๕๐ - ๖๐ เปอร์เซ็นต์
๓. () ๖๐ - ๗๐ เปอร์เซ็นต์
๔. () ๗๐ - ๘๐ เปอร์เซ็นต์
๕. () ๘๐ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

๑๙. รู้สึกว่าตนเองมีสุขภาพเป็นอย่างไร ?

๑. () แข็งแรงสมบูรณ์ดี
๒. () ไม่สบายบ่อย ๆ
๓. () ไม่ค่อยเจ็บป่วย แต่รู้สึกว่าไม่แข็งแรงนัก
๔. () มีโรคประจำตัว (กรุณาเติม)

.....

๒๐. ชอบออกกำลังกายเมื่อกลับถึงบ้าน และในวันหยุดหรือไม่ ?

๑. () ชอบและทำเป็นประจำ
๒. () ทำบ้างนาน ๆ ครั้ง
๓. () ไม่ชอบและไม่ค่อยได้ทำ
๔. () ไม่เคยทำเลย

๒๑. รู้สึกว่าตนเองมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้หรือไม่?
(ตอบได้หลายข้อ)

๑. () พูดไม่ชัด ออกเสียงคำบางคำไม่ชัด
๒. () ฟังไม่ค่อยได้ยิน
๓. () เขียนช้า
๔. () ซ้ำยาย ไม่ค่อยกล้าแสดงออก
๕. () นอนไม่ค่อยหลับ
๖. () มีเวลานอนไม่พอ
๗. () เลือกอาหารและรับประทานยาก
๘. () ความจำไม่ดี
๙. () เห็นอย่างง่าย
๑๐. () ไม่ชอบครูสอน (ภาษาอังกฤษ)
๑๑. () ไม่มีเพื่อน
๑๒. () มีปัญหาเรื่องการเงินเสมอ
๑๓. () อื่น ๆ (กรุณาเติม).....

ข. เกี่ยวกับการเรียน

๒๒. เคยขาดเรียนบ่อยหรือไม่ ?

๑. () มาเรียนทุกวันไม่เคยขาด
๒. () แทบไม่เคยขาดเรียนเลย
๓. () เคยขาดเรียนเสมอ ๆ
๔. () ขาดเรียนบ่อยมาก

๒๓. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ส่วนมากรู้สึกอย่างไร?

๑. () เบื่อและไม่อยากสนใจ
๒. () ยากเกินไป ไม่อยากเรียน
๓. () กังใจเรียนเป็นบางครั้ง
๔. () ชอบและตั้งใจเรียนเต็มที่
๕. () แล้วแต่การสอนของครู

๒๔. ในวิชาภาษาอังกฤษ ชอบเรียนที่สุดทาง

๑. () อ่าน
๒. () ไวยากรณ์
๓. () กัด เขียน
๔. () ฟัง พูด
๕. () ชอบทุกอย่าง

๒๕. ผลการสอบภาษาอังกฤษ ทำคะแนนได้กี่ที่สุดทาง:
ก้านใด ?

๑. () อ่านเอาใจความ
๒. () ไวยากรณ์
๓. () กัด
๔. () เขียน
๕. () ฟังและตอบคำถาม
๖. () ได้พอ ๆ กันทุกอย่าง

๒๖. เมื่อเรียนแล้วไม่เข้าใจ โดยมากทำอย่างไร?

๑. () ถามเพื่อน
๒. () ถามครูสอน
๓. () ถามผู้อื่นที่คิดว่ามีความรู้
๔. () พยายามทำความเข้าใจเอง
๕. () ทิ้งไว้เฉย ๆ

๒๗. เมื่อครูกำหนดงานหรือการบ้านภาษาอังกฤษให้ทำ
ส่วนมากทำอย่างไร ?

๑. () ทำทันทีที่มีเวลา
๒. () เก็บไว้ทำก่อนส่ง
๓. () บางครั้งก็ลืมและส่งช้าไป
๔. () ไม่เคยทำเองเลย
๕. () ชอบทำพร้อมกับเพื่อน
๖. () เก็บไว้ทำก่อนเรียนพิเศษที่บ้าน

๒๔. การเตรียมตัวสอบ เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนี้
ใช้วิธีใด ?

๑. () เตรียมพร้อมอยู่เสมอ
๒. () ดูหนังสือเป็นการทบทวนเฉพาะ
เวลาใกล้สอบ
๓. () แล้วยกความพอใจ
๔. () ไม่เคยเตรียมตัวเลย

๒๕. ในวิชาภาษาอังกฤษ โดยมากหวังจะไล่คะแนน
ระดับใด ?

๑. () เต็มหรือเกือบเต็ม
๒. () กอนข้างดี
๓. () ปานกลาง
๔. () ไล่พอผ่าน
๕. () ไม่คำนึงถึงคะแนนเลย
๖. () ไม่แน่ใจและไม่กล้าหวัง

๓๐. ขณะเรียนไวยากรณ์ ได้สนใจสิ่งต่อไปนี้หรือไม่?

๑. () คำศัพท์ใหม่ที่พบ
๒. () วิธีอ่านออกเสียงคำหรือ
ประโยค
๓. () สนใจเฉพาะแต่ไวยากรณ์

๓๑. โดยทั่วไป เมื่อพบคำศัพท์ใหม่ ทำอย่างไร ?

๑. () จดไว้และท่องจำภายหลัง
๒. () พยายามจำวิธีใช้ในความหมาย
นั้น ๆ ทันที
๓. () จดไว้เฉย ๆ
๔. () ไม่ได้จดแต่พยายามจำให้ได้
ในขณะนั้น
๕. () ไม่ทำอะไรเลย

๓๒. เมื่อเรียนอ่านจากหนังสืออ่าน ได้สนใจอะไร
นอกจากเนื้อเรื่องบ้าง ?

๑. () รูปประโยคที่ยังไม่รู้จัก
๒. () คำศัพท์ใหม่
๓. () วิธีอ่านที่ถูกต้อง การออกเสียง
การหยุด
๔. () สนใจทุกอย่าง
๕. () ไม่มี

๓๓. การเรียนรู้ และจำจำสิ่งที่สนใจ เช่น ศัพท์ใหม่
รูปประโยคใหม่ การอ่านออกเสียง เป็นต้น
ใช้วิธีการอย่างไร ?

๑. () เรียนในชั้นและทบทวนก่อนสอบ
๒. () กลับมาทบทวนซ้ำเสมอ
๓. () หากความรู้เพิ่มเติมจากที่ครูสอนไป
๔. () สนใจเฉพาะเวลาเรียนในชั้น
เท่านั้น

๓๔. ถ้ามีครูสอนพิเศษให้ที่บ้าน สอนอะไรบ้าง ?

๑. () สอนทุกวิชา
๒. () สอนเฉพาะภาษาอังกฤษ
๓. () สอนวิชาอื่น

๓๕. นอกจากที่เรียนแล้ว ใ้สนใจหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง ? (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

๑. () ศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุหรือโทรทัศน์
๒. () อ่านคอลัมน์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์
๓. () ฟังรายการภาคภาษาอังกฤษทางวิทยุ
๔. () อ่านหนังสือที่แปลเป็นไทยและมีภาาอังกฤษพิมพ์ไว้ควบคู่กัน (ดูภาษาอังกฤษควบคู่กัน)
๕. () อ่านหนังสือตำราสอนภาษาอังกฤษที่นอกเหนือไปจากตำราเรียนในชั้น

๓๖. เคยตั้งความหวังเกี่ยวกับการไปเรียนต่อต่างประเทศหรือไม่ ?

๑. () ไม่เคยเลย
๒. () บางครั้งก็คิดแต่ไม่กล้าหวัง
๓. () คิดว่าจะต้องไปให้ได้

๓๗. ถ้ามีโอกาสไปเรียนต่อต่างประเทศ จะเรียนทางด้านใด ?

๑. () ภาษา
๒. () แพทย์
๓. () การปกครอง
๔. () การศึกษา (วิชาครู)
๕. () คณิตศาสตร์
๖. () วิทยาศาสตร์
๗. () เกษตร
๘. () ทหาร, ตำรวจ
๙. () พยาบาล
๑๐. () อื่น ๆ (กรุณาเติม)

.....

๓๘. คิดว่าวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนนี้ จะเป็นประโยชน์ตนเองในอนาคตหรือไม่ ?

๑. () เป็นประโยชน์มาก
๒. () ไม่น่าใจ
๓. () ไม่คิดว่าจะได้ใช้ประโยชน์

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน)

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

มกราคม ๒๕๑๔

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน

ดิฉันเป็นนิสิตชั้นปริญญาโท ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีความประสงค์
จะศึกษาถึงสถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๗ เพื่อเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

การศึกษาดังกล่าวนี้จะเป็นผลสำเร็จได้ก็โดยอาศัยความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบ
สอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ขอท่านอย่าได้เป็นกังวลหรือหวัหระแวงที่จะ
ให้คำตอบในแบบสอบถาม เพราะข้อมูลเหล่านี้จะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับอย่างดียิ่ง ผลการวิจัย
และข้อเสนอแนะจากการศึกษานี้จะกล่าวเป็นส่วนรวมไม่เจาะจงถึงบุคคลใดโดยเฉพาะเลย

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวนิยม สุขประพันธ์

(นางสาวนิยม สุขประพันธ์)

แบบสอบถามรายละเอียดบางประการจากผู้ปกครอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ปีการศึกษา ๒๕๖๓

โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ หรือขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อ
ที่ตรงกับความเป็นจริง และขีด X ลงในวงเล็บหน้าข้อที่ไม่เป็นจริง

๑. บิดาอายุ..... ปี
วุฒิ.....
อาชีพ.....
ลักษณะของงานที่ทำ.....
รายได้ต่อเดือน..... บาท

๒. มารดาอายุ..... ปี
วุฒิ.....
อาชีพ.....
ลักษณะของงานที่ทำ.....
รายได้ต่อเดือน..... บาท

๓. () บิดา เคยไปศึกษาหรือทำงานใน
ต่างประเทศ
๔. () มารดา เคยไปศึกษาหรือทำงานใน
ต่างประเทศ
๕. () ในครอบครัวมีการพบปะติดต่อกับ
กับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ
๖. () ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษพูดกัน
ในบ้านเสมอ
๗. () บางครั้งผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษ
พูดกับเด็กด้วย
๘. () ในบ้านมีหนังสืออ่านสำหรับเด็กที่เป็น
ภาษาอังกฤษหรือหนังสือการ์ตูนที่มี
ภาษาอังกฤษ

๙. () ที่บ้านรับหรือซื้อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ
มาอ่านเสมอ
๑๐. () เด็กได้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ
๑๑. () มีความต้องการให้เด็กเก่งภาษาอังกฤษ
มากกว่าวิชาอื่น
๑๒. () เอาใจใส่เรื่องการเรียนทั่วไปของเด็ก
อยู่เป็นประจำ
๑๓. () ให้โอกาสเด็กแสดงความคิดเห็น
ได้เต็มที่
๑๔. () เข้มงวดในเรื่องการนอน เช้าฟัง
๑๕. () ในครอบครัวมีความจำเป็นต้อง
ประหยัด
๑๖. () ในครอบครัวไม่มีปัญหาเรื่องการเงินเลย
๑๗. () ได้พยายามจัดหาสิ่งที่เป็นประโยชน์
ต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาเพิ่มเติม
ให้เด็กเสมอ
๑๘. () มีความตั้งใจที่จะส่งเด็กของท่านไปเรียน
ต่างประเทศ
๑๙. () มีความตั้งใจที่จะให้เด็กของท่านเรียน
ต่อชั้นสูง ๆ
๒๐. () เอาใจใส่ดูแลให้เด็กของท่านทำการบ้าน
และคู่มือเสมอ ๆ

๒๑. () กวักขันเรื่องการเรียนรู้และการดู
หนังสือเฉพาะเวลาใกล้สอบ
๒๒. () ไม่สนใจเวลาสนใจเรื่องการทำการบ้าน
หรือดูหนังสือของเด็ก
๒๓. () ให้โอกาสเด็กดูภาพยนต์และ
โทรทัศน์บ่อย ๆ
๒๔. () มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็ก
๒๕. () ไม่มีเวลาพอที่จะเอาใจใส่เรื่อง
เด็ก ๆ น้อย ๆ ของเด็กบ่อยนัก

๒๖. () พยายามฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ
ในการเรียนและดูหนังสือเอง
๒๗. () คิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่ง
ในความก้าวหน้าทางวิชาการของโลก
ปัจจุบัน
๒๘. () ไม่เห็นความจำเป็นในการที่เด็กไทย
ต้องเรียนภาษาอังกฤษ
๒๙. () มีความกระตือรือร้นที่จะให้เด็กทำ
คะแนนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น
๓๐. () ไม่ได้สนใจคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ
ของเด็กมากไปกว่าวิชาอื่น ๆ

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน)

ประวัติผู้เขียน

ผู้เขียนเป็นบุตรคนที่สอง ในจำนวน ๒ คน ของนายสัมพันธ์ สุขประพันธ์ และ นางบุญช่วย สุขประพันธ์ เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่ตำบลแหลมใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ได้รับ การศึกษาครั้งแรกในโรงเรียนราษฎรคุณานุกุล และได้ไปศึกษาต่อจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่โรงเรียน สตรีสมุทรสงคราม "ถาวรานุกุล" ต่อจากนั้น ผู้เขียนได้ไปเข้าศึกษาในวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ซึ่งขณะนั้นยังเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูอยู่ จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เข้า ศึกษาต่อที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้รับปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา สาขามัธยมศึกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ และได้เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่วิทยาลัยแห่ง เกินนี้ จบปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๔.
